

mgys.com

SAMPLE BOOK

KEN FOLLETT THE MAN FROM ST PETERSBURG

၄၀ ပေဇမ္ဗု ၂

ဝိနိပိတစာအုပ်မှ လူ

designed by tin htoon

mgys.com

KEN FOLLETT
THE MAN FROM
ST PETERSBURG

၄၀
မော့ဇ်းသု
လူ

ဝိနုပိတကစာတတ်မှ လူ

ထုတ်ဝေနှစ် ၂၀၂၂၊ ဇူလိုင်
[ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၃၊ မေ၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ]

မျက်နှာဖုံး ပန်းချီ တင်ထွက်
တန်ဖိုး ၉၀၀၀ ကျပ်

မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်း ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်ခင်စိ (၀၂၄၈)၊ ပြည်ဦးဘေ ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၈၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ထုတ်ဝေသူ ဦးနေဝင်း (၀၂၆၄၅)၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

မောင်မိုးသူ
စိန်ပီတာဘတ်မှ လူ

**THE MAN FROM
ST PETERSBURG**

Ken Follett

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် မူရင်း စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေး၏ စတုတ္ထမြောက် စာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

၁။ Eye of the Needle ကို ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’

၂။ The Key to Rebecca ကို ‘သဲကြီးမဲကြီး’

၃။ Triple ကို ‘သူနိုင်ကိုယ်နိုင်’

၄။ The Man From St Petersburg ကို ‘စိန်ပီတာစဘတ်မှ လူ’

ဟု ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးဆရာ တစ်ယောက်တည်း၏ ရှိစုမဲ့စု စာအုပ် လေးအုပ်စလုံးကို မြန်မာပြန် ပြီးစီးသောအခါ သူ့အကြောင်း၊ သူ့ရေးဟန်၊ သူ့အတတ်ပညာများနှင့် အကျွမ်းမဝင် သတိမထားမိဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။

ကင် ဖောလေးသည် သမိုင်းကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာ့ စစ်ပွဲကြီးများကို အခြေပြု၍ တကယ့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုကို မူတည်လိုက်ပါသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထိုအခါ ထိုကာလမှ သက်ရှိ ထင်ရှား ကမ္ဘာကျော် စစ်ခေါင်းဆောင်များ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များသည် သူ့နေရာနှင့်သူ အလိုအလျောက် ပါဝင်လာကြမည် ဖြစ်ရာ ဝတ္ထုထဲမှ မြင်ကွင်းသည် တကယ့်အဖြစ်အပျက်များဟု ထင်မြင်စရာ ဖြစ်လာပါတော့သည်။

‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ နှင့် ‘သဲကြီးမဲကြီး’ တို့မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို နောက်ခံပြု ရေးဖွဲ့ထားသည် ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ နန်းရင်းဝန် ဝင်စတန်ချာချီ၊ နာဇီ အာဏာရှင် ဟစ်တလာနှင့် နှစ်ဖက် စစ်ခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်လာရပါသည်။ ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် နောက်ဆုံးပိုင်း မဟာမိတ်တို့က ဥရောပတိုက်သို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တော့မည့် အခြေအနေတွင် စစ်ပရိယာယ် ပြုလုပ်နေကြသည်နှင့် ထိုစစ်ပရိယာယ်ကို ထုတ်ဖော် ဖွင့်ချရန် ကြိုးစားသူ ဂျာမန် စပိုင်တို့၏ ပဋိပက္ခကို အားပြိုင်

ဖွဲ့ပါသည်။ ထိုအားပြိုင်မှု အကြားတွင် မြေစာပင် မိသားစုကလေး တစ်စု ထည့်ထားပါသည်။ ထိုမိသားစုမှ အမျိုးသမီးသည် ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ ၌ အား အရှိဆုံး ဇာတ်ကောင် ဖြစ်ပါသည်။ ထူးခြား ထက်မြက်မှုမှာ ဂျာမန် စပိုင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

‘သဲကြီးမဲကြီး’ ဝတ္ထုကား ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အရှေ့ အလယ် ပိုင်းနှင့် အာဖရိက စစ်မြေပြင်ကို အခြေပြုပါသည်။ ပင်မအားဖြင့် အိဂျစ် ပြည်နှင့် သဲကန္တာရကြီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကန္တာရ စစ်ပွဲတွင် ဂျာမန် ဘက်မှ ခေါင်းဆောင် တိုက်ခဲသူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရိုးမဲလ်သည် အရေးပါ သော နေရာမှ ပါဝင် လာရပါသည်။ ရိုးမဲလ်၏ စပိုင်ကြီး အဲလက် ဝူးလ် သည် ပင်မ ဇာတ်ကောင် အဖြစ် လှုပ်ရှားသည်။ ဂျာမန် စပိုင်ကို ဖမ်းရ မည့်သူကား အင်္ဂလိပ် ထောက်လှမ်းရေးဘက်မှ မေဂျာ ဗင်ဒန်းပင် ဖြစ် ပါ၏။ သူတို့ နှစ်ဦး အကြားတွင် မြေစာမြက် ဖြစ်ရသူ မိန်းကလေးကား အယ်လိန်း ဖြစ်ပေသည်။ ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ နှင့် ဇာတ်ဖွဲ့စည်းပုံချင်း မတူပါလား။ နောက်ဆုံး ‘ကျားကုတ်ကျားခဲ’ တွင် လူစွမ်းကောင်း စပိုင် ကြီး ဒါနေဒယ်ကို ကျောက်ခဲနှင့် ထုသတ်သူမှာ မြေစာမြက် မိန်းကလေး လူစီ။ ‘သဲကြီးမဲကြီး’ ဝတ္ထုတွင် အလွန် တော်လှသော ဂျာမန် စပိုင်ကြီး ကို ကားလှည့်ဂေါက်နှင့် ရိုက်သတ်သူမှာ မြေစာမြက်ကလေး အယ်လိန်း ပင် ဖြစ်နေပြန်သည်။ ၎င်းဝတ္ထု နှစ်ပုဒ်မှာ ဖွဲ့စည်းပုံချင်း အတော် တူသည့် ဝတ္ထု နှစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။

‘သူနိုင်ကိုယ်နိုင်’ ကား မျက်မှောက်ခေတ် အာရပ်နှင့် အစွရေးတို့ အကျမှုပုံ ပြုလုပ်ရန် လောင်စာ ဖြစ်သော ယူရေနီယံကို ရယူကြရန် အပြိုင်အဆိုင် ကြိုးစားကြပုံကို ဖွဲ့သည်။ အာရပ်ဘက်မှ စပိုင် အာစန်၊ အစွရေး စပိုင် ဒစ်စတိန်း၊ အာရပ်ဘက်သို့ ပံ့ပိုး ကူညီ ခေါင်းဆောင်သူ ကား ရှား စပိုင် ရော့စတော့တို့ အားပြိုင် ဖွဲ့စည်းသည်။ ၎င်းတို့ အကြား တွင် ပါဝင်လာရသူကလေးကား စူဇာ အက်ရှဖို့ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကင် ဖောလေး၏ အားမှာ နှစ်ဖက် အားပြိုင်ကြသော စပိုင်များသည် တစ်ဦး၏ ခြေ၊ တစ်ဦး၏ အကွက်ကို တစ်ဖက်က ကြိုတင်၍ တွက်ဆပုံ ဖြစ်ပေသည်။ သည်အချိန်၊ သည်အခြေအနေတွင် ဟိုလူ သည်လူ ဘာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဘာလုပ်လိမ့်မည်ဟု အပိုင် တွက်ချက်ပုံပင် ဖြစ်ပါသည်။ တွက် ချက်ပုံသည် အမြဲတမ်း ပိုင်နိုင် တိကျလှပါသည်။ စာဖတ်သူ ယုံကြည် လောက်အောင်လည်း ရေးတတ်ပါသည်။ ဤကား စာရေးဆရာ၏ ကျွမ်း ကျင်သော အတတ်ပညာပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

စာရေးဆရာသည် ထို ပညာပြိုင်ကြသူများ အကြားသို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထည့်ရန် ဝါသနာ အလွန်ပါပုံ ရပါသည်။ ထိုမိန်းကလေး များကို ဖွဲ့ရာ၌ စာရေးဆရာသည် အတော် စေ့စပ်ပါသည်။

ဤသို့ဖြင့် စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေးသည် သမိုင်း နောက်ခံ အချက်အလက်တို့မှ တကယ့် အဖြစ်အပျက်များကို အခြေပြု၍ အင်အား ပြိုင် နှစ်ဖွဲ့ကို ပထမ ဖန်ဆင်း တည်ဆောက်သည်။ ထိုနှစ်ဖွဲ့ ကြားသို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ထည့်လိုက်သည်။ နောက်ကား သူ၏ ကျွမ်းကျင် သော အတတ်ပညာဖြင့် ဝတ္ထု ဖြစ်အောင် ဖန်တီးတော့သည်ဟု ကျွန်တော် မြင်ပါသည်။

ယခု 'စိန်ပီတာစဘတ်မှ လူ' ဝတ္ထုကား ပထမ ကမ္ဘာစစ် ခေတ်ကို အခြေပြုပါသည်။ အချိန်ကား ၁၉၁၄ ခုနှစ် နွေရက်များ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျာမနီ ကိုင်ဇာ ဘုရင်သည် ပြင်သစ်ပြည်ကို တိုက်မည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်နေပါ သည်။ ပြင်သစ်ကို တိုက်လျှင် အင်္ဂလိပ်သည် ပြင်သစ်ဘက်မှ ကူတိုက် ပေးရပါမည်။ အင်္ဂလိပ်တို့ ပြင်သစ်ဘက်မှ ကူညီ တိုက်သည့်တိုင်အောင် ဂျာမန်တို့၏ စစ်အင်အားကို နိုင်မည့် အခြေအနေ မရှိပါ။

ထို့ကြောင့် ဂျာမန်တို့၏ စစ်မျက်နှာ နှစ်ဖက် ပွင့်သွားအောင် အရှေ့ ဥရောပ စစ်မျက်နှာ အဖြစ် ရုရှားပြည်က မဟာမိတ်များဘက်မှ ဝင်တိုက် ပါမှ ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန် ရုရှားပြည် ဇာဘုရင်သည်လည်း ဂျာမနီ၏ စစ် အခြေအနေကို မနှစ်ခြိုက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ရုရှား ရေတပ်မတော်ကို တိုး ချဲ့ဖို့ လုပ်ရမည် ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ရေတပ်မတော် တိုးချဲ့ရန် အတွက် ရုရှား ပြည် ကုန်းတွင်း ပင်လယ် ဖြစ်သော ပင်လယ်နက်မှ မြေထဲပင်လယ်သို့ ရေကြောင်း ဖောက်ထွက်မှ ဖြစ်မည်။ ထိုရေကြောင်း ပေါက်ဖို့ အရေး ကြီးသည်။

ဝတ္ထုပါ ဇာတ်လမ်းမှာ ရုရှားပြည် ဇာဘုရင်၏ တူတော်မောင် မင်း သား အလက်ဆီ အင်ဒရီဗစ် အော့လော့ကို လန်ဒန်သို့ အင်္ဂလိပ်များနှင့် ဆွေးနွေးရန် စေလွှတ်၏။

ရုရှားတို့သည် ပင်လယ်နက်မှ မြေထဲပင်လယ်သို့ ထွက်ပေါက် ရေ လမ်းကြောင်း ရရန် အင်္ဂလိပ်နှင့် ညှိနှိုင်းလိုသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘက်မှလည်း ရုရှားနှင့် စစ်မဟာမိတ် စာချုပ် ချုပ်လိုသည်။ ထိုသို့ ချုပ်ထားမှ ဂျာမနီ က ပြင်သစ်ကို ဝင်တိုက်လျှင် အင်္ဂလိပ်က ပြင်သစ်ဘက်မှ ကူတိုက်မည်။ ထိုနည်းတူ အရှေ့ဥရောပ စစ်မျက်နှာ အဖြစ် ရုရှားကလည်း ဂျာမနီကို တိုက်ရမည်။

ဤသို့ အပြန်အလှန် လိုအပ်မှုဖြင့် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းဖို့ အင်္ဂလန် ဘက်မှ တာဝန်ကျသူမှာ မှူးမတ်ကြီး လော့ စတီဖင် ဝါဒင် ဖြစ်သည်။

ရုရှားပြည် စစ်ထဲသို့ ပါဝင်ရပါက စစ်တိုက်ရမည့် သူများမှာ တောသူ တောင်သားများသာ ဖြစ်သည်။ သေဆုံးကြမည်မှာလည်း တောသူ တောင် သားများသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရုရှားပြည် စစ်ထဲ မဝင်ရရေး အတွက် မင်းသား အော့လော့ကို လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ပစ်ရမည်ဟု မင်းမဲ့ ဝါဒီတို့က ယူဆကြ၏။ ထိုတာဝန်ကို ယူလိုက်သူက ဖဲလစ် ချက်စင်စကီး ဖြစ်သည်။ သူက 'စိန်ပီတာစဘတ်မှ လူ' ပင် ဖြစ်ပါသတည်း။ ဖဲလစ်သည် လန်ဒန်ထိ အရောက် လိုက်လာပြီး မင်းသား အော့လော့ကို လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားသည်။

ဤသို့ ရုရှား မင်းသား တစ်ဦးကို ပထမ ကမ္ဘာစစ် မတိုင်မီက ရုရှား မင်းမဲ့ ဝါဒီ လူသတ်သမား တစ်ဦးက လုပ်ကြံရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်း သည် တကယ့် အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ကို အင်ဒရီရင် ကိုနင်ဒွိုင်း (ဆာ အာသာ ကို နင်ဒွိုင်း၏ သား) နှင့် ဂျန် ဒစ်ကဆင် ကားတို့ ပေါင်းစပ် ရေးသားသော ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်တွင် တွေ့ရပါသည်။ (၁၉၈၂ ခု စက်တင်ဘာလထုတ် မိုးဝေ မဂ္ဂဇင်းတွင် မြသန်းတင့် မြန်မာပြန် ဖော်ပြသည့် ဝတ္ထု အမည်မှာ 'နာရီ မုန်းသူ' The Adventure of Seven Clocks ဖြစ်ပါသည်။)

ဤတွင် လုပ်ကြံမည့်သူ ဖဲလစ်က တစ်ဖက်၊ လုပ်ကြံမှုကို ကာကွယ် ရမည့်သူများ လော့ ဝါဒင်တို့က တစ်ဖက် အားပြိုင်မှုကို စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေး တည်ဆောက်ပြီး ဖြစ်သွားပါသည်။ ထိုနှစ်ဖက်သော အား တို့သည် တစ်ဦး၏ လှုပ်ရှားမှုကို တစ်ဦးက အပိုင်အနက် တွက်ချက်၍ ဉာဏ်ကစားကြပုံ၊ စွန့်စားကြပုံများသည် ဤဝတ္ထု၏ အသက်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ထိုအားပြိုင်မှု နှစ်ခု အတွင်းသို့ စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေးသည် သူ၏ ထုံးစံအတိုင်း မိန်းကလေး ထည့်ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်၌မူ တစ်ဦး မကတော့ပါ။ နှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ လော့ ဝါဒင်၏ ဇနီး လိုင်ဒီယားနှင့် သမီး ရှားလော့တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကင် ဖောလေးသည် 'စိန်ပီတာစဘတ်မှ လူ' ကို ဖွဲ့စည်းရာ၌ ယခင် က စပိုင် ဉာဏ်ပြိုင် စွန့်စားမှုသာမကတော့ဘဲ အချစ်၊ အိမ်ထောင်ရေး သုံးပွင့်ဆိုင် အားပြိုင်မှုကိုလည်း ရယူပြန်ပါသည်။ လော့ ဝါဒင်၏ ဇနီး လိုင်ဒီယားသည် ဖဲလစ်၏ စိန်ပီတာစဘတ်မြို့မှ ငယ်ချစ်ဟောင်း ဖြစ်သော ကြောင့်ပင်တည်း။ ဤသို့ဖြင့် 'စိန်ပီတာစဘတ်မှ လူ' ဝတ္ထုသည် ဉာဏ် ပြိုင် စွန့်စားမှု ဝတ္ထု အပြင် အချစ်၊ အိမ်ထောင်ရေး ဇာတ်လမ်းလည်း ပါ

လာပါတော့သည်။ အရှေ့တိုင်း ဝတ္ထုများ၊ မြန်မာ ဝတ္ထု ဇာတ်လမ်း ဖန်ဆင်းမှုနှင့် တူညီသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ အဓိက ဇာတ်သိမ်းပိုင်း ဝတ္ထုအသက်မှာ ပို၍ တူညီလှသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။

ဇာတ်သည် ၁၉၁၄ ခုနှစ် လန်ဒန်မြို့နှင့် ထိုနှစ် မတိုင်မီ အနှစ် နှစ်ဆယ် ရုရှားပြည် စိန်ပိတာစာတ် မြို့များကို အခြေပြု ရေးဖွဲ့ရာ ထိုခေတ် ထိုအခါ၏ ဓလေ့ထုံးစံများ၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်မှုများ၊ ထိုခေတ် ထိုဝန်းကျင် စရိုက် အငွေများကို ရေးခြယ်ထားပါသည်။

မူရင်း စာရေးဆရာ ကင် ဖောလေးသည် သူ မမွေးမီ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်က အကြောင်းအရာများကို ရေးဖွဲ့ရာ၌ လေ့လာ၊ ညှိနှိုင်း၊ ကိုးကားစရာ စာတမ်းများ အလွန် ပေါ့ပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ရေးဖွဲ့အားကောင်းပါသည်။ မြန်မာပြန်သူ အနေနှင့်ကား ရှာရဖွေရ အတော် ခက်ခဲပါသည်။

ဘာသာပြန်ခြင်းမှာ အထူးသဖြင့် ရသ စာပေ ဖြစ်သော ဝတ္ထုကို ပြန်ဆိုရာ၌ အင်္ဂလိပ် စာလုံးများကို မြန်မာ စာလုံးများ အဖြစ် ပြောင်းလဲလိုက်ရုံနှင့် မရပါ။ ထိုဝတ္ထုပါ အကြောင်းအရာ၊ အငွေအသက်၊ စရိုက်သဘောပါ ထည့်နိုင်မှ အရသာ ရှိသော၊ ရသ မပျက်သော မြန်မာပြန်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ထိုခေတ် ထိုအခါက စရိုက် အငွေများ ရအောင် ကြိုးစားရပါသည်။ ဇာတ်ကောင် အမည် ဥပမာ 'ဘာကူ နင်' ဆိုပါစို့။ သူသည် ၁၈၁၄-၇၆ ခုနှစ်က ပေါ်ထွက်ခဲ့သော ရုရှား မင်းမဲ့ ဝါဒီ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ရှာဖွေ သိရှိမှ သူအကြောင်း၊ သူ့စာကို ပြန်ပြရာ၌ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါမည်။ ထိုနည်းတူ မစွက်ပင့်ကဟက် ဆိုသည်နှင့် နာမည် အပြည့်အစုံမှာ အင်မလင်း ဂိုလ်ဒင်း ပင့်ကဟက် (၁၈၅၈-၁၉၂၈) ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးများ မဲဆန္ဒပေးရေး လှုပ်ရှားမှု ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ရှာဖွေရပြန်ပါသည်။

ဤသို့ ဤသို့ဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား၍ ပြန်ဆိုပါသည်။

သို့သော် ခေတ် အခြေဝေး ကိုးကားစရာ နည်းပါးလှ၍ အားရ ကျေနပ်မှု မရှိပါ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကင် ဖောလေးကား စိတ်ဝင်စားအောင် စာရေးသားနိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကား ထင်ရှားပါ၏။

'ကျားကုတ်ကျားခဲ' တွင် ဓားစူး တစ်ချောင်းနှင့် စပိုင်ကြီး ဒါနေဒယ် လန်ဒန် ရောက်သည်နှင့် တုန်လှုပ်သွားရသလို ..

‘သဲကြီးမဲကြီး’ တွင် ရောက်ခါ စာအုပ်နှင့် စပိုင်ကြီး အဲလက်
ဝူးလ် သဲကန္တာရကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ အီဂျစ်ပြည်ထဲ ရောက်လာသည်နှင့်
တုန်လှုပ်သွားသလို...

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အခြေအနေ ဖြစ်ဖြစ် မိမိ ကြံရွယ်သည်ကို
ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်မည့် ဖဲလစ် (စိန်ပီတာစဘတ်မှ လူ) လန်ဒန်မြို့
ရောက်လာသော အခါ ... ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်ရာများ ဖြစ်
ပွားလာပါတော့သတည်း။

မောင်မိုးသူ

၁၊ ၄၊ ၈၃။

အချိန်သည် အားရက် တနင်္ဂနွေ မွန်းလွဲပိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဝါဒင် သည်လို အချိန်မျိုးကို သဘောကျသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ဖြတ်၍ ပန်းခြံဘက် သို့ ကြည့်နေမိ၏။ ကျယ်ပြန့် ညီညာသော မြက်ခင်း၊ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထား သော အပင်များနှင့် မျက်စိ ပသာဒ ဖြစ်စရာပင်။ ငှက်သံများကား လုံးဝ မကြားရ။ သို့သော် ပန်းခင်းဆီမှ ပျားတို့၏ ဝီခေါသံသည် ပြတင်းမှ ဖြတ် ဝင်လာ၏။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ငြိမ်သက်နေ၏။ အိမ်ဖော် အများစုမှာ နေ့လယ်ပိုင်း အနားရသဖြင့် ဘယ်သူမှ မရှိကြ။ သည်ရက်သတ္တပတ်၏ နောက်ဆုံးရက်တွင် လာစရာ ဧည့်သည် ဆို၍ ဝါဒင်၏ ညီ ဂျော့၊ ဂျော့၏ ဇနီး ကလာရီစာနှင့် သူတို့ ကလေးများသာ ရှိသည်။ ဂျော့က လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကလာရီစာက အိပ်ရာထက်မှာ လှဲနေပေလိမ့်ဦးမည်။ ကလေးများ၏ အရိပ် အယောင်ကား မမြင်ရ။ ဝါဒင်သည် စိတ်လက် ချမ်းသာ ဖြစ်နေ၏။ မနက်ပိုင်း ဘုရားကျောင်း သွားစဉ်က သူ လိုအပ်သော အဝတ်အစားများ ဝတ်ခဲ့ပြီ။ အခု နေ့ပိုင်းတွင်တော့ ပေါ့ပါးသော တွဒ် ဝတ်စုံနှင့် စိတ်လွတ်လပ်နေ၏။ ညနေပိုင်း ချစ်ဇနီး၏ စန္ဒရားသံကို နားထောင်ရသော် ပြည့်စုံသောနေ့ ဖြစ်ပေတော့မည်။

သူသည် ဇနီးဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။
 ‘ညစာ စားပြီးရင် စန္ဒရား တီးဦးမလား’
 လိုင်ဒီယားက ပြုံးလိုက်၏။
 ‘နားထောင်ချင်ရင် တီးမှာပေါ့’

ထိုစဉ် အပြင်မှ အသံ တစ်ခု ကြားရ၍ ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ဟိုအဝေး လမ်းကွေ့မှာ ကားတစ်စီး ပေါ်လာ၏။ ဝါဒင် စိတ်

mgyoe.com

ထဲတွင် အနှောင့်အယှက် နည်းနည်း ဖြစ်သွားသည်။ ‘ဘာကြောင့်များ ကားကို မြင်ရုံနှင့် ငါ့စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပါလိမ့်’ ဟု သူ တွေးသည်။ သူသည် မော်တော်ကားကြောင့် ဘာမှ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ မရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း လန်ချတ်စတာ ကားတစ်စီး ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ပြီး လန်ဒန်မြို့သို့ အသွား အပြန် ခရီးတွင် အသုံးပြုနေကျ။ နွေအခါ ဆိုလျှင်တော့ ရွာလမ်းတွေမှ ဖြတ် သွားလျှင် ဖုန်တထောင်းထောင်း ထကာ ရပ်သူရွာသားများအား စိတ်ပျက်စရာ တော့ ဖြစ်ပေသည်။ ဝါဒင်က ကိုက်တစ်ရာလောက် လမ်းပြင်ဖို့ စိတ်ကူးထား ၏။ ရိုးရိုး ဆိုလျှင် ချိန်ဆနေဖို့ပင် မလိုပါ။ သို့သော် လွှဲကွေ့ တစ်ယောက် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေး တာဝန်ခံ အဖြစ် ၁၉၀၉ ခုနှစ်က ရောက်ကတည်းက လမ်းပြင်ဖို့က သူ့တာဝန် မဟုတ်တော့။ စိတ်အနှောင့်အယှက်မှာ ထိုအကြောင်း ကို တွေးမိခြင်းမှ လာသည်ပဲ ဖြစ်ရပေမည်။ လစ်ဘရယ် အစိုးရကို လမ်းပြင်ဖို့ သူ ဝန်ဆောင်ပြီး ငွေပေးပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယခုတိုင် မပြင်သေး။ နောက် ဆုံးကျ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြင်၍ နှစ်ခါ ကုန်ရမည့် သဘောပဲ ဆိုက်နေသည်။

မော်တော်ကားသည် ဆူညံစွာဖြင့် တောင်ဘက် အိမ်ရှေ့ပေါက်သို့ ရောက် လာ၏။ အိတ်ဇောပိုက်မှ မီးခိုးများသည် ပြတင်းပေါက် အထိ တက်လာ၏။ ဝါဒင် အသက် အောင့်ထားလိုက်သည်။ ကားမောင်းသမားသည် ပထမ ဆင်း၍ နောက်ခန်း တံခါး ဖွင့်ပေး၏။ အရပ် ခပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကုတ်အင်္ကျီ အမည်း၊ ဦးထုပ် အမည်းနှင့် လူတစ်ယောက် ဆင်းလာ၏။ ဝါဒင် စိတ်ဓာတ် ကျသွားသည်။ ငြိမ်းချမ်းသော နွေနေ့ခင်းကလေးသည် ပျက်စီးသွားပြီ ဖြစ်၏။

သူက ကြည့်ရင်း ‘ဝင်စတန် ချာချီပဲ’
 လိုင်ဒီယားက ‘စိတ်အနှောင့်အယှက်ကြီးပါလား’

သည်လူသည် အလွယ်တကူ ငြင်း၍ မရပါကလား။ ကြာသပတေးနေ့က ဝါဒင်ထံ စာတစ်စောင် ပို့ခဲ့ရာ ဝါဒင် မသိဟန် ဆောင်နေခဲ့သည်။ သောကြာ နေ့က ဝါဒင်၏ လန်ဒန် အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သွယ်ရာ ဝါဒင် အိမ်မှာ မရှိဟု ငြင်း လွှတ်ခဲ့ပြီး ဖုန်း လက်ခံ မပြောခဲ့။ ယခုတော့ တနင်္ဂနွေနေ့ကြီးမှာပင် နောဖို့ အရပ်ထိ ကားနှင့် လိုက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ သည်တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ငြင်းလွှတ်ခြင်း ခံရဦးမည် ဖြစ်၏။ သည်ငဲ့သည် ခေါင်းမာခြင်းကိုပင် အထင်အမြင် ကြီးစေ သည်ဟုများ ထင်နေရောသလားဟု ဝါဒင် တွေး၏။

ဝါဒင်သည် လူတစ်ဦး အပေါ်မှာ ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံဖို့ ဝန်လေးပါ၏။ သို့သော် ချာချီကို သူ သည်လို ဆက်ဆံမှုကို ဖြစ်မည်။ ချာချီ ဝန်ကြီး အဖြစ်

ထမ်းဆောင်နေသော လစ်ဘရယ် အစိုးရ အဖွဲ့သည် အင်္ဂလိပ် လူမျိုး အခြေခံ ဝါဒများကို တိုက်ခိုက်သည်။ နယ်ပိုင် မြို့စားများ စနစ်ကို ဆန့်ကျင်သည်။ အိုင်ယာလန်ကျွန်းကို ကက်တိုလစ် ဘာသာဝင်တို့ လက်သို့ ထည့်သည်။ သမဂ္ဂ များကို အားပေး၍ ဆိုရှယ်လစ် စနစ် ထွန်းကားအောင် လုပ်သည်။

ဝါဒနှင့် သူ၏ မိတ်ဆွေများသည် ဤသို့သော လူများကို လက်ဆွဲ၍ပင် နှုတ်မဆက်ချင်။

ပရစ်ချတ် ဝင်လာ၍ ‘ပထမ စစ်ဦးစီးမှူး ရောက်နေပါတယ် အရှင်’

ဝါဒင်က ‘ငါ အိမ်မှာ မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်’

ပရစ်ချတ်သည် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားပုံ ရသည်။ သူသည် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီး တစ်ပါးကို နှင်ထုတ်ဖူးဟန် မတူ။

ပရစ်ချတ်က ‘မစ္စတာ ချာချီက အရှင် အိမ်မှာ မရှိဘူးလို့ ပြောခဲ့ရင် ဟောဒီ စာကလေးကို ပေးလိုက်ပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ် ခင်ဗျ’

ပရစ်ချတ်သည် လင်ပန်းပေါ် အသင့် တင်လာသော စာကလေးကို ပေး သည်။ ဝါဒင်သည် ဤသို့ အကျပ်ကိုင်သည်ကို မကြိုက်။ သို့နှင့် ‘စာလည်း ပြန်ပေးချည်ကွာ’

စကားကို ဖြတ်လိုက်ပြီးမှ အိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ လက်ရေးမှာ ကြီးကြီး စောင်းစောင်းနှင့် မှတ်မိသလိုလို ဖြစ်သွား၏။ နောက် စိတ်ထဲမှာ ရေးခနဲ ပေါ်သွားပြီး ‘အလို’

ဝါဒင်သည် စာအိတ်ကို ယူ၍ ဖွင့်လိုက်သည်။ အထဲမှာ စာရွက် ထူထူ ဖြူဖြူ တစ်ရွက် ခေါက်လျက်သား ပါသည်။ ဖွင့်လိုက်သော အခါ စာရွက်ထိပ် တွင် ဘုရင့် အမှတ်တံဆိပ်ကို မင်နီနှင့် ရိုက်ထား၏။ ဝါဒင် ဖတ်လိုက်သည်။

ဘတ်ကင်ဟန် နန်းတော်

မေ ၁ ရက်၊ ၁၉၁၄။

ချစ်စွာသော မိတ်ဆွေကြီး ဝါဒင်

ယခုလာသူ ဝင်စတန် ချာချီကလေးအား တွေ့လိုက်ပါ။

ပထမမြောက် ရှော့

ဝါဒင်က လိုင်ဒီယားဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီက လာတဲ့ စာကွ’

ဝါဒင်သည် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွား၏။ သည်လို ကိစ္စမျိုးတွင် ဘုရင် မင်းမြတ် ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လာရသည်မှာ ဆိုးလှသည်။ ယခု ဝါဒင် အဖြစ်မှာ ကျောင်းသားချင်း ရန်ဖြစ်သည်ကို ဆရာက မဖြစ်ဖို့ ဝင်ဖျန်ဖြေပေးခံရသော ကျောင်းသားလို ဖြစ်နေ၏။ ရုတ်တရက် ဘုရင်၏ အမိန့်ကို ဖိဆန်လိုက်ချင် စိတ် ပေါ်လာသည်။

သို့သော် နောင်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အရေးကို ပြေးမြင်လာ၏။ မိမိ၏ ဇနီး လိုင်ဒီယားကို မိဖုရားကြီးက ဖိတ်မည် မဟုတ်တော့။ သမီးလေး ရှားလော့ ထီးဝင်နန်းဝင် ပွဲတိုးခွင့် ရတော့မည် မဟုတ်။ မိသားစု လူမှုရေး အဆင့်အတန်း များ ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

မဖြစ်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အမိန့်တော်ကို ငြင်းဆန်သည်ထိတော့ မဖြစ် နိုင်ပေ။

ဝါဒင် သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ချာချီ သူ့ကို အနိုင် ယူသွားပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ့မှာ ဖြေစရာ ရှိပါသည်။ ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီက စာချွန်တော် ပါလာ သည့် နောက်တော့ ဘယ်သူမှ သူ့အပေါ် အပြစ်တင်နိုင်မည် မဟုတ်။ သူသည် စောင့်နေသော ပရစ်ချတ်အား ‘မစ္စတာ ချာချီကို ဝင်လာခဲ့ပါစေကွာ’

သူသည် လက်ထဲမှ စာကို လိုင်ဒီယားအား ပေးလိုက်၏။ လစ်ဘရယ် ပါတီက ငနဲတွေဟာ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို လေးစားရကောင်းမှန်း မသိဘူးဟု တွေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း ‘ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ဒီလူတွေ အပေါ်မှာ ခပ် တင်းတင်း ဆက်ဆံဖို့ ကောင်းတယ်’

လိုင်ဒီယားကလည်း ‘ဟုတ်တယ်နော်၊ တကယ် စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲ’ အမှန်အားဖြင့် လိုင်ဒီယားသည် စိတ်ပျက်မနေဟု ဝါဒင် တွေးမိသည်။ စိတ်မပျက်သည့်ပြင် စိတ်လှုပ်ရှားနေမည်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပါးစပ်ကမူ ပြောသင့် ပြောထိုက်သော စကားကိုသာ လင်ယောက်ျား ရှေ့မှာ ပြောရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား ထုံးစံပေပဲ။ သူမ ကိုယ်တိုင်က ရုရှား အမျိုးသမီး ဖြစ်သည့် အတွက် ပို၍ အင်္ဂလိပ် ဆန်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝါဒင်သည် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ ချာချီ၏ မော် တော်ကားသည် မူလနေရာ၌ ရှိနေဆဲ။

ပရစ်ချတ် ပြန်ဝင်လာပြီး ‘မစ္စတာ ဝင်စတန် ချာချီ ခင်ဗျ’ ချာချီသည် အသက် လေးဆယ် ရှိပြီး ဝါဒင်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော် ငယ် ပေသည်။ ပျပ်ပျပ် သေးသေး ဖြစ်သည်။ နဖူးပြင်ပေါ်သို့ ဆံနှစ်ခွေ တွန့်ကျ

နေပြီး မျက်လုံးက အမြဲ အရောင် တောက်ကာ အသိ ခက်သော အကြည့်မျိုး ရှိသူ ဖြစ်သည်။

ချာချီက လော့ ဝါဒင်နှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ‘ဝွတ်မောနင်း လော့ ဝါဒင်’ တစ်ဆက်တည်း လိုင်ဒီယားဘက်သို့ ဦးညွတ်လိုက်ပြီး ‘လေဒီ ဝါဒင် ရော ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ’

လိုင်ဒီယားက ချာချီအား လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက် လှမ်းပေးသည်။ ဝါဒင် က ထိုင်ခိုင်း၏။ ဝါဒင်သည် ပဋိသန္တာရ စကားများကို မပြောလိုတော့ပေ။ သူသည် စိတ်မရှည်တော့။ ဘာတွေများ ဒီလောက် အရေးကြီးရပါလိမ့်ဟု သိ ချင်နေ၏။

ချာချီက စတင်၍ ‘ပထမဆုံး ကျွန်တော်က တောင်းပန်ပါတယ်၊ ယခုလို ဘုရင်မင်းမြတ် အကူအညီ အထိ ယူပြီး လော့ ဝါဒင်ကို လာတွေ့ရတာကို’ ဝါဒင်က ခေါင်းသာ ညိတ်ပြ၏။ ဘာမှ မပြော။

ချာချီက ‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် အရေးကြီးလွန်းမက အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ရင် ဒီလို မလုပ်ပါဘူး’

ဝါဒင်က ‘ဆိုပါဦးလေ၊ ဘာတွေလဲ ဆိုတာ’

‘အခု လောလောဆယ် ငွေဈေးကွက်ရဲ့ အခြေအနေကိုတော့ လူကြီးမင်း သိမှာပါ’

‘သိတယ်လေ၊ အလျော့တွက် ဈေးတွေ တက်နေတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်လေးပိုင်း သုံးပိုင်းက နေပြီး သုံးရာနှုန်းထိ တက်သွား တယ်လေ၊ မတရား ခုန်တက်သွားတာပဲ၊ တက်တာကလည်း ခုရက်သတ္တပိုင်း ကလေးမှာတင်’

‘ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ မောင်ရင် သိမှာပေါ့’

ချာချီက ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

‘ဂျာမန် ကုမ္ပဏီတွေက ကြွေးတွေ အကုန် သိမ်းနေတယ်၊ ငွေတွေ စုနေ တယ်၊ ရွှေတွေ ဝယ်နေတယ်၊ ခုပုံ အတိုင်း ဆိုရင် နောက်လေးငါးပတ် အတွင်း မှာပဲ ဂျာမနီဟာ တခြား တိုင်းပြည်တွေက သူ ရစရာ ကြွေးတွေ အကုန်လုံး ရပြီး သိမ်းပြီး ဖြစ်သွားမယ်၊ ဂျာမနီက ပေးစရာ ရှိတဲ့ ကြွေးတွေကတော့ ဒီ အတိုင်း ကျန်ရစ်နေမှာ၊ ပြီးတော့ သူ နိုင်ငံရဲ့ ရွှေပမာဏက အမြင့်ဆုံး ဖြစ် သွားမယ်’

‘ဒါဆို သူတို့က စစ်ပြင်နေပြီပေါ့’

‘အဲဒါ အပြင် တခြားဟာတွေလည်း လုပ်နေကြသေးတယ်လေ၊ သူတို့ အကောက်ခွန်တွေကို သိန်းပေါင်း ကုဋေ အထိ တိုးမြှင့်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဆိုရင် ဥရောပမှာ အခု လက်ရှိ အတောင့်တင်းဆုံး ဖြစ်တဲ့ စစ်တပ်ကို ဘယ် လောက် ထပ်ကြီးမားအောင် တည်ဆောက်နိုင်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပေါ့၊ လော့ ဝါဒင်လည်း မှတ်မိမှာပါ၊ ၁၉၀၉ ခုနှစ်တုန်းက လွိုက် ဂျော့က ဗြိတိန် မှာ အကောက်ခွန် ပေါင် ၁၅ သန်း တိုးမြှင့်လိုက်တုန်းက မကျေနပ်လို့ တော် လှန်ရေးတောင် ဖြစ်တော့မလို့လေ၊ မတ်ငွေ သန်းကုဋေဟာ ပေါင်စတာလင် ငွေနှင့် ဆိုရင် သန်းငါးဆယ်ကျော် ရှိမယ်၊ ဥရောပ ရာဇဝင်မှာ အများဆုံး အကောက်ခွန်ပဲ’

‘ဟုတ်ပါပြီလေ’

ဝါဒင်က စကား ဖြတ်လိုက်၏။ ချာချီသည် ရာဇဝင် သမိုင်းကြောင်းနှင့် ချီ၍ မိန့်ခွန်း ပြောဖို့ ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝါဒင်က ‘ကျုပ်တို့ ကွန်ဆာဗေးတစ်တွေက ဂျာမန် စစ်ရေးတွေကို ပူပန် ခဲ့တာ ကြာပြီပဲ၊ မောင်ရင်တို့က ခုလို အနီးကပ်လာခါမှ ကျုပ်တို့ မှန်တယ်လို့ လာပြောနေတာလား’

ချာချီသည် ဝါဒင်၏ စကားကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ပုံ မရ။ သူက ‘ဂျာမနီက ပြင်သစ်ကို တိုက်မှာ သေချာတယ်၊ ပြဿနာက ကျွန်တော် တို့ ပြင်သစ်ကို ကူမလား မကူဘူးလား ဆိုတာပဲ’

‘ဘာလို့ ကူမှာလဲ’ ဝါဒင်က တအံ့တဩ ဝင်ပြောလိုက်၏။ ဆက်၍ ‘နိုင်ငံခြားရေး အတွင်းရေးမှူးက ကျုပ်တို့ဟာ ပြင်သစ် နိုင်ငံ အတွက် ဘာ တာဝန်မှ မရှိဘူးလို့ ပြောထားပြီးသားပဲ’

‘နိုင်ငံခြားရေး အတွင်းရေးမှူး ဆာ အက်ဒွပ်ဟာ ရိုးရိုးသားသား ပြော တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ တွေးတာ လွဲနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံရဲ့ မဟာမိတ် ဆက်သွယ်မှုဟာ ပြင်သစ်ကို ဂျာမနီက တက်သိမ်းရင် နံဘေးက လက်ပိုက် ကြည့်နေဖို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေ’

ဝါဒင်သည် အံ့ဩသွား၏။

လစ်ဘရယ် ပါတီသည် တစ်တိုင်း တစ်ပြည်လုံး ဝါဒင် အပါအဝင် စစ် ထဲသို့ ဗြိတိန် မပါဝင်ပါဟု ယုံကြည်နေစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ခုမှ လစ် ဘရယ် ပါတီ၏ အရေးပါသော ဝန်ကြီး တစ်ယောက်က အခြေအနေ တစ်မျိုး ဟု လာဆိုနေပြန်ပြီကော။

ဝါဒင်သည် အတန်ကြာ တွေးပြီးမှ 'ဘာပဲပြောပြော စစ်တိုက်ရင်လည်း ကျုပ်တို့ နိုင်နိုင်မယ် မဟုတ်လား'

ချာချီ မျက်နှာသည် တည်သွား၏။ 'ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး ခင်ဗျ' ဝါဒင်သည် ချာချီကို တအံ့တဩ ကြည့်လိုက်ပြီး 'ဘုရားရေ၊ ဒါဆိုရင် မောင်ရင်တို့တစ်တွေ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ'

'ကျွန်တော်တို့ ပေါ်လစီကတော့ စစ်ကို ရှောင်ကြဖို့ပါပဲ၊ အဲဒါကို စစ်လက်နက် တပ်ဆင်နေရုံနှင့်တော့ မပြီးဘူးလေ'

ဝါဒင်က 'ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်တို့ စစ်ကိုတော့ မရှောင်နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား'

'ကျုပ်တို့ ကြိုးစားနေကြတုန်းပါပဲ'

'ဒါပေမဲ့ မောင်ရင်တို့ အောင်မြင်မယ် မထင်ကြဘူး မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

'အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုပါဦး'

'တကယ်လို့ အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်တို့ ပေါင်းပြီး ဂျာမနီကို နိုင်အောင် မတိုက်နိုင်ရင် မဟာမိတ် တစ်နိုင်ငံ လိုပြီလေ၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကနေ ကူတိုက်ပေးမယ့် နိုင်ငံပေါ့၊ ရုရှားပါပဲ၊ တကယ်လို့ ဂျာမနီဟာ စစ်မျက်နှာ နှစ်ဖက် ဖွင့်ပြီး တိုက်ရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်မှာပဲ၊ ရုရှား စစ်တပ်ဟာ ခိုင်မာ တောင့်တင်းတဲ့ စစ်တပ်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဘက်ကို ဂျာမနီက ခွဲတိုက်နေရရင်ပဲ လုံလောက်ပါပြီ'

လိုင်ဒီယားကို ရုရှားသူဟု သိထားသော ချာချီ အနေနှင့် လိုင်ဒီယား ရှေ့တွင် ရုရှား စစ်တပ် ညံ့ကြောင်း ပြောဖို့ မသင့်ဟု ဝါဒင် ထင်၏။ သို့သော် ဘာမျှ မပြောလိုက်။ အကြောင်းမူ သူသည် ချာချီ၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူက 'ရုရှားဟာ ပြင်သစ်နှင့် မဟာမိတ် ဖွဲ့ပြီးသား မဟုတ်လား'

ချာချီက 'အဲဒါနှင့် မလုံလောက်သေးဘူး ထင်တယ်၊ ရုရှားက ပြင်သစ် နိုင်ငံဟာ ရန်စ အတိုက်ခံရတဲ့ နိုင်ငံလို့ အသိအမှတ် ပြုမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါ ရုရှား အပေါ် တည်တာပဲ၊ ပြင်သစ်ဟာ ရန်စသူလား၊ အတိုက်ခံရသူလား ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ရမှာ ခပ်ခက်ခက်ပဲ၊ နှစ်ဖက်စလုံးက အတိုက်ခံရသူပါလို့ ကြေညာကြမှာကိုး၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ဟာ ရုရှားကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကျွန်တော်တို့ ဘက်က မဟာမိတ် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားမှ ဖြစ်မယ်'

ဝါဒင်က ပြုံးစေနှင့် 'ကျုပ်ဖြင့် မောင်ရင်တို့ လစ်ဘရယ်တွေ ဇာဘုရင် မင်းမြတ်နှင့် လက်တွဲနေပုံကို တွေးကြည့်လို့တောင် မမြင်နိုင်ဘူးဗျာ'

'ဒါတော့ လူကြီးမင်း ကျွန်တော်တို့ကို အကဲခတ် လွဲတာပဲ၊ အင်္ဂလန် ကို ကယ်တင်ဖို့ ဆိုရင် မာရ်နတ်မင်းနှင့် လက်တွဲဖို့တောင် ကျွန်တော်တို့ ဝန် မလေးဘူး'

'မောင်ရင်တို့ ပါတီကို ထောက်ခံနေသူတွေကတော့ သဘောကျမယ် မထင်ဘူးနော်'

'သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့က အသိပေးဦးမှကိုး'

ဝါဒင်သည် ယခုမှ ချာချီတို့ ခြေလှမ်းကို ရိပ်မိစ ပြု၏။ အခြေအနေက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါကလား။

သူက 'ဘာလဲ၊ မောင်ရင်တို့ ခေါင်းထဲမှာ ဘာတွေများ ရှိနေကြသလဲ၊ လျှို့ဝှက် စာချုပ် ချုပ်ထားချင်တာလား၊ စာမချုပ်တဲ့ နားလည်မှုမျိုး ယူချင် ကြတာလား'

'နှစ်ခုစလုံးပဲ'

ဝါဒင်သည် သူ့မျက်လုံးကို ကျဉ်း၍ ချာချီကို ကြည့်လိုက်၏။

သည်ငနဲလေးသည် ဦးနှောက် အတော် လာသည့် ကောင်လေးပါလား။ သည်ဦးနှောက်သည် သူ့ အကျိုးစီးပွား အတွက် ဖြစ်လာနိုင်ပေသည်။ ယခုပုံ အတိုင်းဆိုလျှင်ကား လစ်ဘရယ်တို့သည် ဇာဘုရင်နှင့် လျှို့ဝှက် စာချုပ် ချုပ် ဆိုချင်နေကြသည်။ အင်္ဂလန် ပြည်သူပြည်သားများကို ရက်စက်သော ရုရှား စစ်တပ်ကို မကျေနပ်သည့် အကြားကပင် စာချုပ် ချုပ်ချင်နေကြပြီကော။

ဒါပေမဲ့ ဘာကြောင့်များ ငါ့ကို လာပြောနေပါလိမ့်။ သည်ငနဲတွေ ငါ့ကို စည်းရုံးနေကြတာပဲ။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။ တကယ်လို့ တစ်စုံတစ်ရာ လွဲ မှားသွားပါက ကွန်ဆာဗေးတစ် တစ်ဦးကို အပြစ် ပုံချစရာ ရှာထားကြတာ များလား။

ချာချီသည် သူ့ကို ထောင်ချောက်ထဲ ပို့ရန်ထက်တော့ ကြီးမားသော အကြံ ရှိပေဦးမည် ထင်၏။

သူက 'ဆက်ပါဦး'

ချာချီက 'ကျွန်တော်တို့ ရေတပ် အဖွဲ့နှင့် ညှိနှိုင်း ဆွေးနွေးနေတာ ကြာ ပါပြီ၊ ပြင်သစ် စစ်ရေးစစ်ရာ ဆွေးနွေးရင်းပေါ့၊ အောက်ပိုင်းလောက်နှင့်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ ရုရှားက နည်းနည်း အလေးအနက် ယူဆလာပုံရပြီလေ၊ ရုရှား

စစ်ဗိုလ်ချုပ်လေး တစ်ဦး လန်ဒန်ကို လာလိမ့်မယ်၊ သူ့နာမည်ကတော့ မင်းသား အလက်ဆီ အင်ဒရီဗစ် အော့လော့ပါ’

လိုင်ဒီယားက ‘ဟင် အလက်ဆီ’

ချာချီက လိုင်ဒီယားကို ကြည့်၍ ‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူဟာ လေဒီ ဝါဒင်နှင့် ဆွေမျိုး တော်စပ်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်’

လိုင်ဒီယားက ‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သူက ကျွန်မ အစ်မကြီးရဲ့ သားလေ၊ အဲ ဘယ်လို တော်ပါလိမ့်’

ဝါဒင်က ဝင်၍ ‘တူလေ’

လိုင်ဒီယားက ‘ကျွန်မဖြင့် သူ ဗိုလ်ချုပ် ဖြစ်တာတောင် မသိလိုက်ဘူး၊ မကြာသေးခင်က ရာထူး တိုးပေးလိုက်တာနှင့် တူတယ်’

လိုင်ဒီယားသည် ထုံးစံ အတိုင်း အရေး ကြုံလာလျှင် မင်မောင်းက သေ နေ၏။ သူမ ရင်ထဲက တူတော်မောင် လန်ဒန် လာမည် ဆို၍ ဝမ်းသာနေမှာပဲ ဟု ဝါဒင် တွေး၏။ တကယ်တော့လည်း လိုင်ဒီယားသည် တူတော်မောင် အလက်ဆီကို အတော် ချစ်ပေသည်။

လိုင်ဒီယားက ဆက်၍ ‘သူ ယူထားရတဲ့ တာဝန်က သူ့ အသက်နှင့် ဆိုရင် အတော် ကြီးနေမှာပေါ့’

ချာချီက လိုင်ဒီယားအား ‘သူ့ အသက် သုံးဆယ် ရှိပါပြီ’

ဝါဒင်က ချာချီကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ချာချီ၏ အသက်သည်လည်း လေးဆယ်သာ ရှိသေးကြောင်း သူ သတိရသွား၏။ ဘုရင့် ရေတပ်မတော် တစ်ခုလုံးကို ဦးစီး အုပ်ချုပ်သူ တစ်ဦး အနေနှင့် ငယ်လွန်းသူပင် မဟုတ်ပါ လား။

ချာချီ၏ မျက်နှာပေးကမူ ယနေ့ ကမ္ဘာကြီးဟာ ကျုပ်တို့၊ အော့လော့ တို့လို ထူးချွန်တဲ့ လူငယ်တွေရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်ဗျာ ဆိုသည့် ပုံမျိုး။

ဝါဒင် စိတ်ထဲကမူ ‘ဒါပေမဲ့ ကျုပ်လို လူတော့ လိုနေတုန်းပဲ မဟုတ် လား’ ဟု တွေးမိ၏။

ချာချီက ဆက်၍ ‘နောက်ပြီး အော့လော့ဟာ ဇာဘုရင်နှင့် တူတော်နေ ပြန်တယ်လေ၊ အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဇာဘုရင် ယုံကြည်တဲ့ ရှားရှားပါးပါး လူတွေထဲမှာ ထွက်စေ ဆရာကြီး ရပ်စပြုတင်က လွဲရင် တစ်ယောက် အပါပဲ လေ၊ သည်တော့ ရှားရှား ဘုရင်ရဲ့ ရေတပ်ကြီးကို ကျုပ်တို့ဘက် ပါအောင် လုပ် ပေးနိုင်တဲ့ လူရှိရင် အဲသည် လူဟာ အော့လော့ပဲ’

ဝါဒင်သည် သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေသော မေးခွန်းကို မေးလိုက်၏။

‘ဒီကိစ္စမယ် ကျုပ်ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍက ဘယ်နေရာကလဲ’

ချာချီက ‘လော့ ဝါဒင်ကို အင်္ဂလန် နိုင်ငံ ကိုယ်စားပြုပြီး ဆွေးနွေးစေချင်တာပါပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို ရုရှား ပါလာအောင် လူကြီးမင်းက လုပ်ပေးဖို့ပါပဲ’

‘ဒါဆို မောင်ရင်တို့ဟာ ကျုပ်နှင့် အဲလက်တို့ကို အင်္ဂလန်-ရုရှား စစ်မဟာမိတ် ဖွဲ့ဖို့ ဆွေးနွေးစေချင်တာပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ဝါဒင်သည် ချက်ချင်းပဲ အခက်အခဲများကို ပြေးမြင်၏။ ဘယ်လို အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားရမည်၊ ရလဒ် မည်သို့ဟု မြင်လာ၏။ သူ ရင်ခုန် စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။ သို့သော် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မမြင်သာအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်၏။

ချာချီကမူ ‘လူကြီးမင်းဟာ ဇာဘုရင်နှင့်လည်း တိုက်ရိုက် သိကျွမ်းပါတယ်၊ ရုရှားပြည် အကြောင်းကို သိတဲ့ အပြင် ရုရှား စကားကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်တယ်၊ ဇနီးဘက်က စပ်မယ်ဆိုရင် မင်းသား အလက်ဆီ အော့လော့ဟာ တူလည်း တော်နေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ၁၉၀၆ ခုနှစ်တုန်းကလည်း ဇာဘုရင်ကို ဂျာမနီနှင့် အင်္ဂလန် အကြားမှာ အင်္ဂလန်ဘက် တိမ်းအောင် လူကြီးမင်း ဆောင်ရွက် ဆွေးနွေးခဲ့တာပဲ၊ တကယ်တော့ ဒီလို အင်္ဂလန်ဘက်က ဆွေးနွေးဖို့ လူကြီးမင်းဟာ ကျွန်တော်တို့ ပထမဆုံး ရွေးချယ်ထားတဲ့ လူမဟုတ်ပါဘူး’

ဝါဒင်က ‘ဒါဖြင့် ဘယ်လို လုပ်ပြီး ကျုပ်ကို စိတ်ပြောင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတာလဲ’

‘ဇာဘုရင်မင်းမြတ်က ခင်ဗျားကို ရွေးလိုက်တာလေ၊ အင်္ဂလန် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ ခင်ဗျားပဲ ယုံကြည်တယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဘာပဲပြောပြော ဇာဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ သူ့ရဲ့ ညီအစ်ကိုတော် အင်္ဂလန် ဘုရင်မင်းမြတ်ဆီ ရိုက်လိုက်တဲ့ ကြေးနန်းမှာ မင်းသား အော့လော့နှင့် ခင်ဗျား ဆွေးနွေးပါစေတဲ့’

ဝါဒင်သည် လစ်ဘရယ် ပါတီ ခေါင်းဆောင်များက သူ့လို ရှေးရိုးသမားကြီး တစ်ယောက်ကို သည်လို တကယ့် အရေးအခင်းမှာ အသုံးပြုရမည် ဖြစ်သည့် အတွက် ဘယ်လောက်များ အနေ ခက်လိုက်မည်နည်းဟု တွေးမိ၏။

သူက ‘ဒါဆို ခင်ဗျားတို့ သိပ်ပြီး ထိတ်လန့် အံ့ဩကုန်ကြမှာပေါ့’

ချာချီက ခေါင်းယမ်းပြပြီး ‘မဖြစ်ပါဘူး၊ နိုင်ငံခြားရေး မူဝါဒနှင့် ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော်တို့လည်း လူကြီးမင်းနှင့် သိပ်ကွဲကွဲလွဲလွဲ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ပြည်တွင်းရေး နိုင်ငံရေး အမြင် ကွဲလွဲကြရုံနှင့် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ နိုင်ငံတော် အတွက် နိုင်ငံတကာ အရေးအခင်းမှာ လူကြီးမင်းရဲ့ အရည်အသွေး ကို အသုံးပြုဖို့ နောက်မတွန့်ပါဘူး’

သည်ငနဲလေး မြောက်နေပြန်ပြီဟု ဝါဒင် တွေးလိုက်၏။ ဘာပဲပြောပြော သူတို့ သူ့ကို လိုအပ်နေသည်ကား ထင်ရှားလှ၏။

သူက ‘ဒီကိစ္စ တစ်ခုလုံးကို ဘယ့်နှယ် လုပ်ပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်လို့ ရမှာလဲ’

ချာချီက ‘ကျွန်တော်တို့က မင်းသား အလက်ဆီ အော့လော့ရဲ့ ခရီးဟာ ရိုးရိုး အလည်အပတ်လို့ ကြေညာထားမယ်လေ၊ လူကြီးမင်း သဘောတူရင် ပြောတာပါ။ အော့လော့ဟာ လန်ဒန်ကို လာလည်တယ်၊ ခင်ဗျားဆီမှာ လာတည်း တယ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားကမှ လန်ဒန် လောကနှင့် မိတ်ဆက်ပေးတယ် ဆိုတဲ့ သဘော ပေါ့၊ ဒါထက် လူကြီးမင်း သမီးလေးလည်း ဒီနှစ် မင်းခမ်းမင်းနား တက်စေ တော့မှာ မဟုတ်လား’

ချာချီသည် ပြောရင်း လိုင်ဒီယားကို လှမ်းကြည့်၏။

လိုင်ဒီယားက ‘ဟုတ်ပါတယ်’

ချာချီက ပြုံးစစဖြင့် ‘ဒါဆို အခြေအနေကောင်းပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိပြီးဖြစ်တဲ့အတိုင်း မင်းသား အော့လော့ဟာ လူပျိုလူလွတ် ဆိုတော့ အင်္ဂလန် သူ တစ်ယောက် လာရှာတယ် ဆိုပြီး မသိမသာ သတင်း လွင့်ထားတာပေါ့၊ တကယ်လည်း တွေ့ချင် တွေ့သွားနိုင်တာပဲလေ’

‘ဒီအကြံ ကောင်းပါတယ်’

ဝါဒင်သည် ဝန်ခံလိုက်၏။ စိတ်ထဲတွင်လည်း နည်းနည်း ကြည်နူးစ ပြုလာ၏။ သူ့ ကွန်ဆာဗေးတစ် ပါတီ လက်ထက်က ဤလို နိုင်ငံရေး တာဝန် မျိုး ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည်မှာ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ပြီးခဲ့သော ရှစ်နှစ် ကာလ အတွင်း ယခုကဲ့သို့ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေး အရေးအခင်းတွင် ပါဝင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ရ ခြင်း မရှိခဲ့။ ယခု ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေး ဇာတ်ခုံ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ခွင့် ရလာ ပြန်ပြီ ဖြစ်၏။

လုပ်ရမည့် ကိစ္စ တစ်ခုလုံးကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေ၏။ သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ရမည်။ ကစားသမားများလို တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင်၍ ဆွေးနွေး

ရမည်။ ကိုယ်ပိုင် အရည်အသွေးကို ပြရမည်။ ဖြားယောင်း သွေးဆောင်မှု လုပ်ရမည်။ စစ်ဖြစ်မည့် အန္တရာယ်ကို ပြ၍ ခြိမ်းခြောက်ရမည်ပင် မဟုတ်ပါ လား။ သူ စဉ်းစားရမိသမျှမှာ ရုရှားသည် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းရန် လွယ်ကူသူများ မဟုတ်ကြ။ သို့သော် အလက်ကမူ ရတန် ကောင်းလောက်ပေသည်။ လိုင်ဒီ ယားနှင့် လက်ထပ်စဉ် ကာလက လက်ထပ်ပွဲသို့ ဆယ်နှစ်သား အလက်ဆီ ကလေးသည် ရေတပ်သား ဝတ်စုံနှင့် တက်ခဲ့သည်ကို မြင်ယောင်လာ၏။ နောက် လန်ဒန် အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်သို့ အလက် လာတက်သေးသည်။ ကျောင်း ပိတ်ရက်များတွင် ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်သို့ လာလည်စမြဲ။ အလက်၏ ဖခင်မှာ မရှိတော့ပြီ ဖြစ်၍ အလက်ကို ပို၍ ကြင်နာမှု ပြခဲ့ဖူးကြောင်း မှတ်မိနေ၏။

ဆွေးနွေးပွဲ၏ အခြေခံ အချက်များကား ကောင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ အဆင် ပြေ ချောမွေ့သွားလျှင် ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်သည်ထိ သူ လုပ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်လာ၏။

ချာချီက 'ဒါဆိုရင် လူကြီးမင်း လက်ခံတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆရမှာ ပေါ့'

ဝါဒင်က ခေါင်းညိတ်ရင်း 'လက်ခံရမှာပေါ့လေ'

လိုင်ဒီယားသည် မတ်တတ် ရပ်လိုက်၏။

အမျိုးသားများက သူနည်းတူ ထကြမည် ပြုသည်တွင် လိုင်ဒီယားက 'အို နေကြပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ထိုင်ပါ၊ ရှင်တို့ ယောက်ျားတွေ ပြောစရာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံ ရေး စကားတွေ ပြောပါဦး၊ ဒါထက် မစွတာ ချာချီက ဒီမှာ တစ်ခါတည်း ညစာ စားသွားမယ် မဟုတ်လား'

ချာချီက ခေါင်းယမ်းသည်။

'ကျွန်တော် မြို့ထဲမှာ အချိန်အချက်ကလေး ရှိနေလို့ ညစာ အထိ မနေ နိုင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ်'

လိုင်ဒီယားက လက်ကမ်းပေးရင်း 'ဒါဆို ကျွန်မ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဝတ်ဘိုင်း'

ဤသို့ဖြင့် လိုင်ဒီယားသည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

လိုင်ဒီယားသည် အခန်းများကို ဖြတ်၍ ပန်းခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။ အင်္ဂလန်ကို အထူးသဖြင့် ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်ကို လိုင်ဒီယား သဘောကျခြင်း

မှာ ပန်း ပေါခြင်း ဖြစ်၏။ ဆောင်းရာသီမှာ အပူ အိမ်ခန်း လုပ်၍ ပန်းစိုက် ထားနိုင်သောကြောင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပန်း မပြတ်ပေ။

ဥယျာဉ်မှူးသည် လေဒီ လိုင်ဒီယားကို အလေးပြု နှုတ်ဆက်၍ အပြင်သို့ ထွက်သွား၏။ လိုင်ဒီယားသည် အေးမြ၍ မွှေးကြိုင်နေသော ပန်းခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချလိုက်၏။ ပန်းခန်းမှာ လိုင်ဒီယား တစ်ယောက် တုန် လှုပ်မှုကို ဖြေဖျောက်ရာ အခန်း ဖြစ်သည်။ စိန်ပီတာစာတတ်မြို့ အကြောင်း ပြောသည်နှင့် သူမ စိတ်လှုပ်ရှားလာခဲ့ရသည်။ လိုင်ဒီယားသည် အလက်ဆီ အင်ဒရီဗစ် အော့လော့ တစ်ယောက် ရှက်တတ်သော ဆယ်နှစ်သားကလေး အဖြစ် သူမ၏ မင်္ဂလာဆောင်တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိသည်။ သူ့ဘဝတွင် ထိုအချိန်သည် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာ အကောင်းဆုံး အချိန် ဖြစ်ကြောင်း သိ၏။

လိုင်ဒီယားက ပန်းခန်းကို သူမ ခိုကိုးရာ အခန်းဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်း သည် မှားနေမလားဟု အမြဲ တွေးမိသည်။ သည်အိမ်တော်ကြီးသည် အခန်း ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် များပြားလှ၏။ အခြေအနေ အမျိုးမျိုး၊ အလုပ် အမျိုးမျိုး အတွက် အသုံးပြုရန် အခန်း အသီးသီး ရှိကြ၏။ နံနက်စာ စားဖို့ အချိန်၊ နေ့လယ်စာ စားဖို့ အခန်း၊ ညစာ အခန်းမှသည် ဘီလီယက်ခုံ ရှိသည့် ကစားခန်း၊ စာကြည့်ခန်းမှသည် အဝတ်လျှော်ခန်း၊ ယိုစုံ လုပ်သည့် အခန်းထိ အများကြီး အများကြီး။

သူမ နည်းတူ လော့ ဝါဒင်သည်လည်း တရားမဝင်သော ခိုကိုးရာ အခန်း ရှိပေသည်။ ထိုအခန်းကား သေနတ်ခန်း ဖြစ်ပေသည်။ လော့ ဝါဒင် စိတ် မကြည်လင်သော အခါ သေနတ်ခန်းသို့ ဝင်ပြီး တောပစ် စာအုပ်များ ဖတ်ကာ နေလေ့ ရှိ၏။

ယခုတော့ တူတော်မောင် အလက်က လန်ဒန် ယခု ရာသီ အတွက် သူမတို့ အိမ်သို့ ဧည့်သည်တော် အဖြစ် ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်၏။ သူတို့ တူဝရီး နှစ်ယောက် အမိမြေ ရုရှားပြည်၏ နှင်းပွင့်တွေ အကြောင်း၊ ဘဲလေး ကပွဲများ အကြောင်းမှသည် ဗုံးဖောက်ခွဲမှု သတင်းများ အကြောင်း ပြောကြ ရပေလိမ့်မည်။ အဲလက်ကို မြင်သည်နှင့် အခြား ရုရှား အမျိုးသား တစ်ဦး အကြောင်း အမှတ်ရလာလိမ့်မည်။ လိုင်ဒီယား ချစ်လျက်နှင့် လက်မထပ်ခဲ့ရ သော လူတစ်ယောက် အကြောင်း။

ထိုလူကို လိုင်ဒီယား မတွေ့ မမြင်ရသည်မှာ ၁၉ နှစ်လုံးလုံး ရှိပါပြီ။ သို့သော် စိန်ပီတာစာတတ်မြို့ နာမည်ကို ကြားရုံမျှနှင့် ရင်ထဲမှ သူ့ကို သတိရ

လာစေ၏။ ပိုးဂါဝန်ရှည် အောက်မှ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်လာ၏။ သူသည် ထိုစဉ်က သူမနှင့် ရွယ်တူ သက်တူ ၁၉ နှစ်ရွယ် ဒေါသ ကြီးသော ကျောင်းသားငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဆံပင် မည်းမည်းရှည်ရှည်၊ မျက်နှာက ဝံပုလွေပုံ၊ မျက်လုံးက စူးရှရှနှင့် လူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဖြူဖြူ ဖြစ်သော်လည်း သန်စွမ်းလှသူ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့အကြောင်း စဉ်းစားမိသည်နှင့် သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် တုန်လှုပ်လာ သဖြင့် လိုင်ဒီယား ရှက်မိ၏။ ငါ တယ်ဆိုခဲ့ပါလား၊ ငါ မကောင်းပါလားဟု မိမိဘာသာ ပြန်တွေးမိ၏။

လိုင်ဒီယားသည် အပြစ် ရှိသူ တစ်ဦးလို ခင်ပွန်းသည် အကြောင်း စဉ်း စားနေ၏။ ခင်ပွန်းသည် လော့ ဝါဒင်ကို လိုင်ဒီယား မချစ် မနှစ်သက်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ယခု ခင်ပွန်းသည်ကို လိုင်ဒီယား ချစ်နေပါပြီ။ သူသည် သံမဏိ စိတ်ဓာတ် ရှိသော်လည်း ပူဇွေးသော အသည်း နှလုံး ရှိသူ ဖြစ်ပြီး သူမကို တကယ် ချစ်မြတ်နိုး ကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏ မေတ္တာ ကြင်နာမှုများမှာ အမြဲ တည်ငြိမ် နူးညံ့လှပြီး သူမ ဟိုယခင်က သိခဲ့ဖူးသော ပူလောင်သော ရမ္မက်မီးများ ရှိသည်ဟုပင် သိမည် မထင်ပါ။

ဝါဒင်မှာလည်း ထိုသို့သော ပူလောင်သည့် ရမ္မက်မီးများ မရှိတော့ပါဟု လိုင်ဒီယား တွေးမိ၏။ ရမ္မက်မီး မရှိသော အခြေအနေနှင့် အနေ ကြာခဲ့ပါပြီ။ နှစ်တွေလည်း ကြာညောင်းခဲ့ပါပြီ။ ယခု အသက်ပင် လေးဆယ် ပြည့်လုနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

လိုင်ဒီယား၏ မိတ်ဆွေ တချို့သည် ယခုတိုင် ရမ္မက်မီး၏ ဖြားယောင်း မှုကို ခံယူ လိုက်လျောနေကြသေးသည်ကို သူမ သိ၏။ အတင်းအဖျင်း စကား များ သူမ နားသို့ ရောက်လာပြောကြစမြဲ။ လိုင်ဒီယားသည် ထိုအတင်းအဖျင်း များကို မနှစ်ခြိုက်ဟန် သိသာအောင် ပြခဲ့၍ တချို့သော အမျိုးသမီး မိတ်ဆွေ များ မလာကြတော့။

လူအများက ဤသို့ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန် အဖြစ်များသည် မရှိတော့သော ဘုရင်ကြီးကြောင့်ဟု အတင်း ဆိုကြသည်။ လိုင်ဒီယား အနေနှင့် မယုံကြည်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဂျူးများ၊ အနုပညာရှင်များနှင့် ထွေးရောယှက်တင် ပေါင်း သည်ကား မှန်ပါသည်။ ဤမျှနှင့် အပြစ်ဖို့၍ မရနိုင်ပါ။ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်သို့ ဝေလ မင်းသား အဖြစ်နှင့် တစ်ကြိမ်၊ သတ္တမ မြောက် အက်ဒွပ် ဘုရင် အဖြစ်နှင့် တစ်ကြိမ် အလည် ရောက်ဖူးသည်။

ထို နှစ်ကြိမ်လုံး ရည်ရည်မွန်မွန် ရှိသည်။ အတိမ်းအစောင်း မရှိ။

လိုင်ဒီယားက တစ်ဆက်တည်း ယခု လက်ရှိ ဂျော့ ဘုရင်မင်းမြတ်များ သူတို့၏ ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်သို့ ကြွချီတော်မူလာဦးမည်လားဟု တွေးလိုက် မိ၏။ ဘုရင်မင်းမြတ် တစ်ပါးကို ဧည့်ဝတ်ပြုရသည်မှာ မလွယ်လှပေ။ သို့သော် တစ်အိမ်လုံး အလှဆင်၊ အကျွေးအမွေးက ထိပ်တန်း၊ စနေ တနင်္ဂနွေ နှစ်ရက် စာကလေး အတွက် အဝတ်အစား ၁၂ စုံ ချုပ်ရသည့် အရေးများကို တွေးပြီး စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်မိသည်ကား အမှန်ပင်။ အကယ်၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က သူတို့ အိမ်ကို ကြွရောက် ချီးမြှင့်ပါက ဝါဒင် မိသားစု အနေနှင့် ဘတ်ကင်ဟန် နန်းတော်သို့ ပွဲလမ်းသဘင် သွားရန် ဖြစ်လာပါက အများနည်းတူ မြင်းရထား နှစ်ရာကျော် တန်းစီ ဝင်ရသည့် အဖြစ်မှ လွတ်ပြီး ဥယျာဉ်ပေါက်မှ တစ်ခါ တည်း ဝင်ခွင့် ရသွားမည် မဟုတ်ပါလား။

လိုင်ဒီယားသည် ယခု တစ်ပတ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ သူမ အိမ်ရှိ ဧည့်သည် များ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိပြန်သည်။ ဂျော့သည် ဝါဒင်၏ ညီ ဖြစ်သည်။ ဝါဒင်ကဲ့သို့ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သူ ဖြစ်သော်လည်း လေးနက်မှု မရှိပေ။

ဂျော့၏ သမီး ဘလင်ဒါမှာ သူမ၏ သမီး ရှားလော့နှင့် သက်တူ ရွယ်တူ ၁၈ နှစ် ဖြစ်ပြီး သည်နှစ် ပွဲလမ်းသဘင် ရာသီတွင် အရွယ် ရောက်သူများ အဖြစ် ပွဲထုတ်ခံရမည့် သူများ ဖြစ်ပေသည်။ ဘလင်ဒါ၏ အမေသည် ဘလင်ဒါ ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ဂျော့သည် သူထက် များစွာ ငယ်သော နောက်ဇနီး ကလာရီစာကို ယူခဲ့၏။ ကလာရီစာက အမြှာ သားယောက်ျားလေး နှစ်ဦး မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ အကယ်၍ လိုင်ဒီယား အနေနှင့် သားယောက်ျား လေး မထွန်းကားပါက အမြှာ ညီအစ်ကိုထဲမှ တစ်ဦးဦးသည် စတီဖင် ဝါဒင် သေဆုံးပါက ဦးလေး၏ ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်နှင့် အရိုက်အရာကို ခံစားရမည် ဖြစ်သည်။ လိုင်ဒီယားသည် သားယောက်ျား မွေးဖွားပေးနိုင်သေးသည်ဟု စိတ် ထဲက ယုံကြည်၍ နေပါ၏။ သို့သော် လက်တွေ့ကား ဖြစ်မလာသေး။

ကြည့်စမ်း၊ ဘာလိုလိုနှင့် ညစာ ပြင်ဖို့ အချိန်ပင် ရောက်လာပါပြီကော။ လိုင်ဒီယားသည် သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ လက်ဖက်ရည်ချိန် အဝတ်အစား ဖြစ် သော ပေါ့ပါးသည့် ဝတ်စုံမှ ညစာ အတွက် ဝတ်စုံ ဝတ်ရခြင်း၊ ဆံပင် ပြင် ရခြင်းများ လုပ်ရပေဦးတော့မည်။

လိုင်ဒီယားသည် ထိုင်ရာမှ ထထွက်လိုက်၏။ ဥယျာဉ်မှူး လက်ထောက် နှင့် အိမ်ဖော် မိန်းကလေး တစ်ဦး စကား ပြောနေသည်ကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ

မြင်ရသည်။ အိမ်ဖော်မှာ အင်နီ ဖြစ်ပြီး ရှားလော့နှင့် ဘလင်ဒါတို့ကို ထိန်း ကျောင်းနေရသည့်သူ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သမီးတို့ နှစ်ဦးလုံး အင်နီ အနား မှာ မတွေ့ရ။

လိုင်ဒီယားက ‘အင်နီ၊ ဘယ်မှာလဲ သမီးတို့’
အင်နီ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးသည် ပျောက်သွား၏။
‘ကျွန်မ.. ကျွန်မ သူတို့ကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး သခင်မ’
လက်ထောက် ဥယျာဉ်မှူးသည် ပြုံးစေနှင့် ထွက်သွား၏။
လိုင်ဒီယားက ‘သွား.. သွား၊ ရှာချေ’
‘ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ သခင်မ’

အင်နီသည် အိမ်ဘက်သို့ ဝင်ပြေး၏။ လိုင်ဒီယားသည် သက်ပြင်းချလိုက် ပြန်၏။ သမီးတို့သည် အိမ်ထဲမှာ ရှိမည် မဟုတ်၍ အင်နီ တွေ့မည် မဟုတ်။ သို့သော် လိုင်ဒီယားသည် အင်နီကို ပြန်ခေါ်၍ ပြန်မခိုင်းချင်တော့။

လိုင်ဒီယားသည် မြက်ခင်းပေါ်ဖြတ် လမ်းလျှောက်လာရင်း စိန်ပီတာ စဘတ် အကြောင်းကို ခေါင်းထဲမှ ထုတ်၍ လက်ရှိ မြင်တွေ့နေရသည်များ အပေါ် အာရုံ ရောက်အောင် ကြိုးစားနေရှာသည်။

လိုင်ဒီယားသည် အပြင်မှ ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်တော်ကြီးမှာ ကြီးမားသည်နှင့် အမျှ လှပလွန်းလှပေသည်။ အဆင့် ဆင့်၊ အဆောင်ဆောင်၊ အခန်းခန်းတို့ဖြင့် ခမ်းနားချင်တိုင်း ခမ်းနားလှသော အိမ်တော်ကြီးကို မြင်ရသည်နှင့် ဤအဆောင်အယောင်များ အပြင် ချစ်မေတ္တာ အနန္တတို့ကို ပေးအပ်သည့် ချစ်ခင်ပွန်း စတီဖင် ဝါဒင်ကို ကျေးဇူးတင်မိ၏။

မြက်ခင်း တစ်ဖက်မှ ရှားလော့နှင့် ဘလင်ဒါတို့ ထွက်လာကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးကို အိမ်ထဲမှာ လိုက်ရှာသော အင်နီ ဘယ်မှာ တွေ့ပါမည်နည်း။ မိန်းကလေး နှစ်ဦးလုံးသည် နွေရာသီဆောင်း အနားကျယ် ဦးထုပ်ကြီးများ ဆောင်းထားပြီး ကျောင်းဂါဝန်၊ ခြေအိတ်နက်၊ ခြေနင်းနက်များ စီးထားကြ ၏။ သည်ရာသီတွင် အသက်စေ့၍ ပွဲထုတ်ရတော့မည် ဖြစ်၍ ရှားလော့သည် ဆံပင် မြင့်မြင့် ထုံးခြင်း၊ ညစာ စားပွဲ အတွက် ရံဖန်ရံခါ ဝတ်စုံ ဝတ်စေခြင်း တို့ကို လုပ်စေခဲ့သော်လည်း လိုင်ဒီယားက ရှားလော့ကို ကလေးလေးလိုပဲ ထား ချင်သည်။ ကလေးများကလည်း အကြီး မြန်ပါဘိသနှင့်။ ညီအစ်မ ဝမ်းကွဲ နှစ်ဦးသည် တီးတိုး တီးတိုး သဖန်းပိုး လုပ်နေကြသည်။ သူတို့ ဘာတွေများ၊ ဘာအကြောင်းတွေများ ပြောနေကြပါလိမ့်။ ငါ သူတို့ အရွယ် ၁၈ နှစ်တုန်းက

ဘယ်လိုများ စဉ်းစားနေခဲ့မိသလဲဟု ကိုယ့်ဘာသာ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။
သည်တွင် ဆံပင် ပျော့ပျော့၊ ကျွမ်းကျင်သော လက်များ ရှိသော လူငယ် တစ်
ယောက် အကြောင်းများ ပြေးမြင်လာပြန်၏။

‘ဘုရား၊ ဘုရား၊ တပည့်တော်မရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါရစေ’

ဘလင်ဒါက ရှားလော့ဘက် လှည့်ပြီး ‘တို့ အရွယ် ရောက်ပြီ ဆိုတော့ ထူးခြား
လာမယ်လို့ ထင်သလား ဟင်’

ရှားလော့သည် အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ‘ဟင့်အင်း၊ မထင်ပါဘူး’

‘မထင်ပေမဲ့ တို့ အရွယ် ရောက်လာမှာတော့ သေချာနေတာပဲ’

‘ဟေ့ ဟေ့ တို့တော့ ပါတီတွေ တက်ရရုံ ကပွဲတွေ တက်ရရုံနှင့် လူ
တစ်ယောက် အရွယ် ရောက်လာရာမှာ ထူးခြားမယ်လို့ မထင်ပါဘူး’

‘ဒါပေမဲ့ တို့ ခါးစည်း (ကော့ဆက်) တော့ ဝတ်ရတော့မယ်လေ’

ရှားလော့က ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ရင်း ‘မင်း စမ်းဝတ်ကြည့်ဖူးပြီလား’

‘ဟင့်အင်း၊ မင်းကော’

‘ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က စမ်းဝတ်ကြည့်ပြီးပါပြီ’

‘ဘယ်နှယ်နေလဲ ဟင်’

‘စိတ်ပျက်စရာကြီးပါကွာ၊ တင်းကျပ်ကျပ်ကြီးနှင့် လမ်းလျှောက်လို့
တောင် မဖြောင့်ဘူး’

‘ကြည့်ရတာကော ဘယ်လိုနေမလဲ ဟင်’

ရှားလော့က ခါးစီး ဝတ်ထားလိုက်သည်နှင့် ရင်သားများ တင်းမို့ တက်
လာဟန် ပုံလုပ်ပြလိုက်ရာ နှစ်ဦးစလုံး သဘောကျ ရယ်မောကြလေ၏။ သူတို့
နှစ်ဦးသား အရယ် ရပ်လိုက်ကြ၏။ အကြောင်းမှာ ရှားလော့၏ မိခင်ကို မြင်
လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့သော် လိုင်ဒီယားမှာ သူမ စိတ်ကူးနှင့်
သူမ သူတို့ကို ဂရုစိုက်ပုံ မရပါ။

ဘလင်ဒါက ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျော်စရာတော့ ကောင်းမှာပါကွာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်လေ’

ရှားလော့က ချိန်ချိန်ဆဆနှင့် ‘ဒါပေမဲ့ အရွယ် ရောက်လာတော့ ပွဲလမ်း
သဘင် တက်ခွင့် ရှိတယ်၊ အဲဒါများ ဘာထူးမှာလဲ ဟင်’

‘အို သင့်တော်တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေနှင့် တွေ့ဖို့ပေါ့’

‘ဟင် ခင်ပွန်း ရှာတဲ့ သဘောပေါ့၊ ဟုတ်လား’

သူတို့ နှစ်ဦးသား မြက်ခင်းပြင် အလယ်မှ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနား ရောက်လာ၏။ ဘလင်ဒါက ပင်ခြေရှိ ခုံရှည်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။ ပြီးတော့ ရှားလော့အား ကြည့်၍ ‘နေပါဦး၊ မင်းက အခုလို အရွယ် ရောက်ပြီ ဆိုပြီး အပြင်ထွက်ခွင့် ရတာကို အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ထင်နေတာလား’

ရှားလော့က ဘလင်ဒါ နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး ‘အဓိပ္ပာယ် မရှိတာက အကြာကြီး စောင့်နေရတာကို ပြောတာ၊ တို့ အနေနှင့် ကပွဲ သွားရတာ မသွားရတာလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အရွယ် မရောက်သေးဘူး၊ အသက် မပြည့်သေးဘူး ဆိုပြီး ကလေးလေးလို ဆက်ဆံခံနေရတာကို မကြိုက်တာ၊ မကျေနပ်တာ၊ မနက်စာကို အထိန်းတော် မာယာနှင့် ကလေးလို စားရတာကို မုန်းတာ၊ ပျင်းတယ် ပြောရင် မာယာက ဖဲကစားရအောင်ပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဖဲလည်း မကစားချင်ဘူး၊ ဘာမှ မကစားချင်ဘူး၊ အဲဒီလို ကလေး ပိစိညောက်လို ဆက်ဆံခံရတာကို မကျေနပ်တာ’

ရှားလော့သည် ပြောရင်း စိတ်ဆိုးလာ၏။ ဘလင်ဒါ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်သွားပုံ ရသည်ကို ရှားလော့ တွေ့ရ၏။ ဘလင်ဒါမှာ ဘာမှ တွေးတောပူပန်ခြင်း မရှိဘဲ ပျော်ပျော်နေ သေခဲ ဆိုသည့် အစား မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့် ရှားလော့သည် ဘလင်ဒါ လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း ‘ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် စကား ပြောရင်း စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်သွားတယ်’

ဘလင်ဒါက မချီတရီ ပြုံးကာ ‘ကိစ္စ မရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ မင်းက ဒီလိုပဲ မရနိုင်တာကို လိုချင်လို့ မရရင် ဒီလို မကျေမနပ် ဖြစ်တတ်တာပဲဟာ၊ မင်း အိတွန်ကျောင်း တက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တုန်းကလည်း တစ်ခါ ဖြစ်ဖူးတယ်လေ၊ မှတ်မိလား’

‘ဟင့်အင်း’

‘ဖေဖေလည်း အိတွန်ကျောင်း သွားတာပဲ၊ သမီး ဘာဖြစ်လို့ မတက်ရမှာလဲ ဆိုခဲ့တာတွေလေ’

ရှားလော့သည် တကယ် မမှတ်မိတော့။ သို့သော် ဆယ်နှစ် သမီး အရွယ် တုန်းက ယောက်ျားလေးများသာ လက်ခံသော ကျောင်းကို တက်ချင်မည်။ မတက်ရလျှင် စိတ်ကောက်နိုင်သည်ကား သေချာလှ၏။

သူတို့ နှစ်ဦးသား အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ငြိမ်နေကြ၏။ အတန်ကြာမှ ရှားလော့က ‘တို့ တစ်ခါ မာယာကို မေးတယ်၊ ကိုယ် လက်ထပ်ပြီးရင် ဘာ

လုပ်ရမှာလဲ ဆိုတော့ မာယာက ဘာလုပ်ရမှာလဲ ကလေးရယ်၊ ဘာမှ မလုပ်ရပါဘူးတဲ့’

ဘလင်ဒါက ‘အို မဟုတ်တာ၊ ပါတီပွဲတွေ တက်ရမယ်၊ ဧည့်ခံရမယ်၊ နောက် သားသမီးတွေ မွေးရမှာပေါ့’

‘အဲဒါ ပြောတာပေါ့၊ သားသမီး မွေးတာကို ဘာလို့ ဒီလောက် လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက် လုပ်နေကြသလဲ မသိဘူး၊ မပြောနိုင် မဆိုနိုင်နှင့်’

‘ရိုင်းစိုင်းလို့ နေမှာပေါ့’

‘ဘာရိုင်းတာလဲ ဟင်၊ ကိုယ်တို့ကိုလည်း မေမေတို့က မွေးလာတာပဲ၊ နောက် ကိုယ်တို့ကလည်း သားတွေ သမီးတွေ မွေးရဦးမယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ဘာကြောင့် ဘယ်လို ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ရှင်းပြထားဖို့တော့ ကောင်းတာပေါ့၊ အခုဟာ မိုးဇက်ရဲ့ ဂီတွေကိုတော့ နားလည်စေချင်တယ်၊ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ စာပေတွေကျတော့ ဖတ်ခိုင်းတယ်၊ လီယိုနာဒို ဒါဗင်စီရဲ့ ပန်းချီ ရုပ်တုတွေကျတော့ ကြည့်ခိုင်းတယ်’

ဘလင်ဒါသည် အနေရ အထိုင်ရ ခက်သွားပုံ ရသော်လည်း စိတ်ဝင်စားနေပုံတော့ ရသည်။

ရှားလော့က ဆက်၍ ‘ကလေး ဆိုတာ မိုက်ထဲမှာ ကြီးကြီးလာတာနော်’ ဘလင်ဒါက ခေါင်းညိတ်ပြီး ‘အေးကွာ၊ ဘယ်လိုများ စဖြစ်ပါလိမ့်’ နှစ်ဦးသား ငိုငံသွားကြပြန်၏။ ထိုစဉ် ရှားလော့ ခေါင်းထဲ အတွေးတစ်ခု ဝင်လာ၏။

‘ဟေ့၊ စာကြည့်ခန်း သော့ခတ်ထားတဲ့ စာအုပ်စင်မှာ အဲဒီ အကြောင်းတွေ ရေးထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ရှိမှာ သေချာတယ်ကွ၊ သွားရှာကြည့်ရအောင်’

‘ဟာ သော့ခတ်ထားတဲ့ဟာ’

‘သော့ ဘယ်နား ဝှက်ထားတယ် ဆိုတာ ကိုယ် သိပါတယ်’

‘အို မိသွားရင် ဒုက္ခပဲ ဆရာ’

‘ကွာ၊ ခုအချိန် ဆိုရင် ညစာ စားပွဲ အတွက် အဝတ်အစား ဝတ်ဖို့ ပြင်နေကြမှာပဲ၊ အဝတ်အစား တစ်ခါ ဝတ်ဖို့ အရေး နာရီနှင့် ချိပြီး ကြာတာ မင်း သိသားနှင့်၊ လာပါ၊ ဒါ တို့ အခွင့်အရေးပဲ’

ပြောပြောဆိုဆို ရှားလော့သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ ဘလင်ဒါသည် တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ်နှင့် ထလိုက်၏။ သူတို့ နှစ်ဦးသား အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး အခန်း များစွာကို ကျော်ဖြတ်၍ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်၏။

ရှားလော့သည် သူ့အဖေ သော့ထားရာ အံ့ဆွဲငယ်ကလေးထဲမှ သော့ကို ယူ၍ သော့ခတ်ထားသော စာအုပ် ဗီရိုကို ဖွင့်၏။

အထဲတွင် စာအုပ် သုံးလေးဆယ်နှင့် မဂ္ဂဇင်း တချို့ ရှိ၏။ မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ်ကို ယူကြည့်ရာ ဘာမှ ထူးခြားပုံ မပေါ်။ ရှားလော့သည် စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို မြန်မြန် ယူ၍ ဗီရိုကို ပြန်ပိတ် သော့ခတ်ပြီး သော့ကို အံ့ဆွဲထဲမှာ ပြန်ထည့်လိုက်၏။ ပြီးမှ ‘ကဲ၊ ရပြီ မဟုတ်လား’

‘တို့ ဘယ်မှာ သွားကြည့်မှာလဲ’

‘အို ကိုယ် ပုန်းနေကျ နေရာလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား’

‘အိုး ဟုတ်သားပဲ’

‘နေပါဦး၊ ကိုယ်တို့ ဘာလို့ လေသံကြားနှင့် စကား ပြောနေကြတာလဲ၊ ဘယ်သူ ကြားမှာ မှတ်လို့’

နှစ်ဦးသား ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်ကြ၏။

ရှားလော့ တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ သွားသည်။ ခန်းမကျယ်ကြီးဘက်မှ အသံ ထွက်လာ၏။

‘လေဒီ ရှားလော့၊ လေဒီ ရှားလော့’

ရှားလော့က ‘ဒါ အင်နီ အသံကွ၊ တို့ကို လိုက်ရှာနေတာ၊ လာ လာ၊ တို့ တခြားဘက်က သွားရအောင်’

သူတို့ နှစ်ဦးသား တခြား အခန်းများမှ အိမ်ပြင်သို့ ထွက်လိုက်၏။ နောက် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ တက်၍ ထုပ်များ၊ ခေါင်မိုးများ အကြား ဖြတ်သွားကြ၏။

နောက်မှ လိုက်ပါခဲ့သူ ဘလင်ဒါက ‘ဒီလို သွားရတာ အန္တရာယ် မများ ဘူးလား ဟင်’

‘အိုး၊ ဒါ ကိုယ် ကိုးနှစ် သမီးကတည်းက သွားနေကျပါ’

သူတို့ ခေါင်မိုးပေါ်မှ ခရီး ဆက်ကြ၏။ အခက်အခဲ ရှိသော နေရာများ တွင် ရှားလော့သည် ဘလင်ဒါကို စောင့်ကာ ဆွဲကူပေး၏။ တစ်နေရာတွင် သူတို့ နားကြသည်။

ဘလင်ဒါက ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်၏ အမိုး အားလုံး လေးဧက ရှိသည် ဟု ကြားဖူးသော်လည်း မယုံနိုင်ခဲ့။ ကိုယ်တိုင် ခေါင်မိုးပေါ် ရောက်ပြီး အနိမ့် အမြင့် အလိမ်အကွေများနှင့် ကျယ်ပြော ရှုပ်ထွေးလှသော အမိုးများကို မြင်ရမှ ယုံရတော့၏။

ရှားလော့ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ‘လာပါ၊ ကျန်တဲ့ ခရီးက လွယ်ပါပြီ’

mgyoe.com

သူတို့ နှစ်ဦးသား ရှေ့ဆက် လျှောက်ပြီး လှေကား တစ်ခုမှ ဆင်းသည်။
နောက်ဆုံး တံခါး ဖွင့်၍ အခန်းကလေး တစ်ခုထဲသို့ ဝင်လိုက်ကြ၏။

ဤအခန်းကလေးကား ရှားလော့ ပုန်းခိုရာ အခန်း ဖြစ်သည်။ အခန်း
လေးထဲတွင် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းလိုက်ကြ၏။ သူတို့ စာအုပ် နှစ်အုပ်ကို ထုတ်
လိုက်သည်။ တစ်အုပ်မှာ 'အိမ်တွင်းသုံး ဆေးပညာပေး' စာအုပ် ဖြစ်ပြီး တစ်
အုပ်မှာ 'ရမ္မက်၏ ကမ္ဘာ' စာအုပ် ဖြစ်သည်။

ကြည့်ရသည်မှာ ဆေးစာအုပ်သည် ပို၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပုံ ရ
သည်။ စာအုပ်ထဲတွင် အရိုးများ တည်ဆောက်ပုံ၊ ကျိုးလျှင် ဘာလုပ်ရသည်
စသည်တို့ ပါသည်။

သားဖွားခန်း ရောက်သော အခါ ရှုပ်ထွေးလာ၏။ သားအိမ်တွေ၊ ချက်
ကြိုးတွေ စသည်ဖြင့် ဘာမှန်း မသိတာတွေ များလာသည်။ ဤစာအုပ်သည်
တတ်ကျွမ်း နားလည်ပြီးသူများ အတွက် ရေးထားပုံ ရ၏။

ဘလင်ဒါက တခြား စာအုပ် တစ်အုပ်ကို လှန်သည်။ စာမျက်နှာ တစ်ခု
၏ ထိပ်ဆုံး စာကြောင်းမှာပင် 'အမျိုးသမီးသည် သူမ ကိုယ်ကို လျှောချ၍..'
ဘလင်ဒါ ခေါင်းကုတ်သည်။

'ဘာတွေ ရေးထားမှန်းလည်း မသိဘူး'

ဖဲလစ် ချက်စင်စကီးသည် မီးရထား ဒိုဗာ ဘူတာရုံမှ ထွက်ရန် တွဲပေါ်မှာ
ထိုင်ရင်း စောင့်နေ၏။

တွဲတွင်းမှာ အေးစက်နေပြီး အပြင်ကမူ မှောင်မည်းနေ၏။

ပြတင်းပေါက် မှန်ရိပ်မှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မြင်နေရသည်။ အရပ် ရှည်ရှည်၊
ဝတ်စုံ အမည်း၊ ဦးထုပ် ဝိုင်းဝိုင်း၊ သပ်ရပ်သော နှုတ်ခမ်းမွေးများနှင့် သူ
ပုံပန်းမှာ ပြည့်စုံ ခုံညားလှပေသည်။ သို့သော် အနီးကပ် ကြည့်ပါက သူ
အဝတ်အစားများမှာ အပေါစားများ ဖြစ်ပြီး သူ မျက်နှာမှာလည်း သာမန်
ဈေးရောင်းသမား တစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် မတူညီကြောင်း သိသာလှပေသည်။

သူသည် အင်္ဂလန်ပြည် အကြောင်း တွေးနေမိ၏။ သူ ငယ်ငယ်တုန်းက
အင်္ဂလန်၏ ဘုရင် စနစ်၊ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကို စံနမူနာ အဖြစ် ထင်မှတ်ခဲ့သည်
ကို ပြေးသတိရမိရင်း ပြုံးမိ၏။ အစိုးရများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ အယူအဆ
ပြောင်းလဲခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။

ရထားသည် ဘူတာမှ စထွက်လာခဲ့၏။

အတန်ကြာသော အခါ နေမင်းသည် ပြုထွက်လာပြီး လောက တစ်ခုလုံးကို အလင်းရောင် ဖြန့်လိုက်၏။ သစ်ပင်၊ တောတောင်များ၏ အလှကို လှစ်ပြုလိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ဥရောပတိုက်၏ လှပပုံကို ယခုတိုင် တုန်လှုပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ လက်ဦး ပထမ စတွေ့တွေ့ချင်း သူသည် ဟာခနဲပင် ဖြစ်သွား၏။ ရုရှား တောသူတောင်သား တစ်ဦး အနေနှင့် လောကကြီးသည် ဤသို့ လှပမှန်း ဘယ်နှယ် ခန့်မှန်းနိုင်ပါမည်နည်း။

သူ ပြန်တွေးရသမျှမှာ ထိုစဉ်က သူ ရထားပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် မိုင်ရာပေါင်း များစွာ ရုရှားပြည်၏ လူနေ အိမ်ခြေ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့၊ ဆင်းဆင်းရဲရဲ၊ နှင်းခဲများ ဖုံးနေသော ရွာကလေး ရှုခင်းကို မြင်နေခဲ့ရာမှ မနက် မိုးလင်းသော အခါ ဂျာမနီပြည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်းများ၊ ညီညာသော လမ်းများ၊ လှပသော အိမ်များနှင့် ရှုခင်း အားလုံးသည် နတ်ပြည်ဆိုတာ ဒါများလားဟု အောက်မေ့သွားခဲ့ဖူး၏။

နောက် ဆွစ်ဇာလန် ရောက်လာပြီး ဟိုတယ်ငယ်ကလေး တစ်ခု၏ ဝရန်တာတွင် နှင်းဖုံးသော တောင်များကို နေရောင်နွေးနွေးမှာ ထိုင်ကာ ကြည့်ရင်း ကော်ဖီ ပူပူ၊ လတ်ဆတ်သော မုန့်ကို စားကာ လူတွေ အားလုံး ပျော်နေကြမှာပဲဟု တွေးမိဖူး၏။

ယခုတော့ သူသည် အင်္ဂလိပ် တောရွာ ရှုခင်းကို မြင်နေရသည်။ သူ၏ မွေးဇာတိ ရွာကလေးကို သတိပြန်ရစေသည်။ နှင်းတွေ ထန်သော မိုးကောင်းကင်၊ ဆိုးရွားသော ရာသီဥတု၊ ညစ်ပတ် ဆင်းရဲသော အိုးအိမ်များ၊ သည်မှာ သူ၏ အဖေနှင့် ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော် အကြောင်း အငြင်းအခုံ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုအငြင်းအခုံသည် ဖဲလစ်၏ ဘဝခရီး လမ်းကြောင်း အစ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ တစ်စနှင့်တစ်စ ဖဲလစ်သည် ခရစ်ယာန် ဘာသာမှ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒမှသည် မင်းမဲ့ ဝါဒ အထိ ရွှေ့ပြောင်းလာစေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ဟို ရုရှားပြည် တောကြိုတောင်ကြား တွန်ဘော့ ရွာကလေးမှ သည် ဇာဘုရင်မင်းမြတ် စိုးစံရာ စိန်ပီတာစဘတ်မြို့၊ နောက် ဆိုက်ဗေးရီးယားမှ ဆွစ်ဇာလန်ပြည် ဂျနီဗာမြို့၊ ဂျနီဗာမြို့ ဆွေးနွေးပွဲ တစ်ခုမှသည် အင်္ဂလန်သို့။ ထိုဂျနီဗာ ဆွေးနွေးပွဲကို သူ ပြန်၍ သတိရသည်။ အမှန်စင်စစ် ထိုဆွေးနွေးပွဲမှာ သူ လွဲတော့မလို ဖြစ်ခဲ့သော ဆွေးနွေးပွဲ ဖြစ်သည်။

mgyoe.com

ဆွေးနွေးပွဲမှာ သူနှင့် လွဲတော့မလို ဖြစ်ခဲ့၏။

သူသည် ကရာကို မြို့သို့ သွားရောက်ကာ ‘သူပုန်’ မဂ္ဂဇင်းကို ရုရှား ပြည်တွင်းသို့ ခိုးသွင်းရန် ပိုလန် ဂျူး တစ်ယောက်နှင့် ဆွေးနွေးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ ဂျနီဗာသို့ မှောင်မှ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူသည် အူးရစ်၏ ပုံနှိပ်စက် ခန်းလေးထဲသို့ တန်းပြန်ခဲ့သည်။

ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်အောက် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ ဆွေးနွေးပွဲ ထိုင်နေကြ၏။ အမျိုးသား လေးဦး၊ အမျိုးသမီး နှစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ရုရှားပြည်၌ တော်လှန်ရေးကြီး ဆင်နွှဲရန် စီစဉ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖဲလစ် ရောက်လာသော အခါ အူးရစ်က ဖဲလစ်အား ဆွေးနွေးပွဲ အခြေအနေကို အစမှ စ၍ ပြန်ပြောပြသည်။ သူတို့ မိတ်ဆွေ ရုရှား လျှို့ဝှက် ပုလိပ် အဖွဲ့ဝင် ဂျိုးဇက်ထံမှ သတင်း တစ်ခု ရခဲ့၏။ ဂျိုးဇက်မှာ အူးရစ်တို့ မင်းမဲ့ ဝါဒသမားများနှင့် အယူအဆ တူ၍ ကူညီခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး မကြာခဏ လျှို့ဝှက် သတင်းများ ပေးပို့တတ်သည်။ သည်တစ်ကြိမ် ဂျိုးဇက် ပေးပို့သော သတင်းကား အရေးပါလှ၏။

အူးရစ်က ဖဲလစ်အား ‘ဇာဘုရင်က အင်္ဂလန်နှင့် စစ်မဟာမိတ် ဖွဲ့မလို့ တဲ့၊ ဇာဘုရင် အော့လော့ မင်းသားကို အင်္ဂလန် လွှတ်ပြီး ဆွေးနွေးခိုင်းမှာ၊ လျှို့ဝှက် ပုလိပ်တွေက မင်းသားကို ဥရောပ အထိ လိုက်စောင့်ရမှာမို့၊ ဒါ သေချာပေါက် သတင်းလို့ ပြောနိုင်တာပဲ’

ဖဲလစ်သည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်၍ ထိုင်လိုက်၏။ သည်သတင်း မှန် မမှန် တွေးကြည့်နေမိသည်။

အူးရစ်က ဆက်၍ ‘အချက်က အင်္ဂလန်ဟာ ဂျာမနီနှင့် စစ်ဖြစ်ရင် ရုရှား ကို ဝင်တိုက်ခိုင်းမယ့် သဘောပဲ’

ဖဲလစ်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မိန်းကလေး တစ်ဦးက ‘စစ်ဖြစ်ရင် စစ်တိုက်ရတာ သေရတာက မြို့စား တွေ မင်းသားတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သာမန် ရုရှား ပြည်သူတွေပဲ သေရမှာ’

မိန်းကလေး စကား မှန်သည်ဟု ဖဲလစ် တွေးလိုက်၏။ စစ်တိုက်သည် ဆိုလျှင် တောသူတောင်သားများက တိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။ ဖဲလစ်သည်

တောသူတောင်သားတွေ အကြားမှာ နေထိုင်ခဲ့၏။ တောသူတောင်သားများမှာ ပကတိ ရိုးသား နံ့ချာသူများ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ အော့လော့ မင်းသားသည် ထို နံ့ချာ ရိုးသားသော တောသူတောင်သားများကို စစ်မြေပြင်သို့ ပို့လွှတ်ကာ ဗုံး၊ သေနတ် အမှန် ခံ၍ သေစေမည် ဖြစ်၏။

သည်လို အချက်အလက်များကို တွေးခေါ်မိရာမှ ဖဲလစ် မင်းမဲ့ဝါဒသမား ဖြစ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အူးရစ်က အဖွဲ့သားများအား ‘ဒါဆို ကျုပ်တို့က ဘာလုပ်ကြမှာလဲ’ စောစောက ဆွေးနွေးသူ မိန်းကလေးက ‘ကျွန်မတို့က ဒီသတင်းကို သူပုန် ဂျာနယ် မျက်နှာဖုံးက နေပြီး ဖွင့်ချ ရေးလိုက်ပေါ့’

သူတို့သည် ထိုသတင်းကို ဘယ်လို ကိုင်တွယ် ရေးသားကြမည်ဟု အပြန် အလှန် ဆွေးနွေးကြလေ၏။

ဖဲလစ်သည် နားထောင်၍သာ နေ၏။
သတင်း ဖော်ပြပုံများကို သူ နည်းနည်းသာ စိတ်ဝင်စား၏။ သူသည် သူပုန် ဂျာနယ်ကို ပုံနှိပ်အောင် ဖြန့်ပေး၏။ ထိုဂျာနယ်တွင် ပေါက်ကွဲစေသော ဗုံးများ မည်သို့မည်ပုံ လုပ်ရမည်ကို သူ ဝင်ရေးသည်။ သို့တိုင် သူ့စိတ်ထဲမှာ သူ့ကိုယ်သူ မကျေနပ်။ သူ ဂျနီဗာ မြို့ကို ရောက်မှ နူးညံ့ ယဉ်ကျေးနေသည်။ ဗော်ဒကာ အရက် ပြင်းပြင်း သောက်မည့် အစား ဘီယာ သောက်နေခဲ့၏။ စာအုပ်ဆိုင် တစ်ဆိုင်မှာ အလုပ် လုပ်၍ လခ ရနေ၏။ ကော်လာတွေ၊ နက် ကတိုင်တွေ ချည်ပြီး အော်ဂက်စထရာ ဂီတဝိုင်းတွေ သွားနားထောင်နေမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အမိ ရုရှားပြည်၌ ပွက်လော ရိုက်နေ၏။ ရေနံ အလုပ်သမား များသည် ကော့ဆက်များနှင့် စစ်ခင်းနေကြသည်။ ပါလီမန်သည် ဘာမှ လုပ်ကိုင် ပေးဖော် မရ။ သန်းပေါင်း များစွာသော အလုပ်သမားများသည် သပိတ်မှောက် နေကြ၏။ ဇာဘုရင်မင်းမြတ် ဒုတိယမြောက် နစ်ကိုလတ်သည် ဘုရင်ထဲတွင် အရှော်ဆုံး ဘုရင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ရုရှားပြည် တစ်ခုလုံးမှာ ပေါက်ကွဲအံ့ဆဲဆဲ ယမ်းပုံကြီးလို ဖြစ်နေ၏။ မီးပွားကလေး တစ်ပေါက်ပဲ ကျဖို့ လိုနေသည်။ ဖဲလစ်သည် ထိုမီးပွားကလေး ဖြစ်ချင်၏။ သို့သော် ရုရှားပြည်သို့ ပြန်သွားရန်မှာ အန္တရာယ် ကြီးလှသည်။ ဂျိုးဇက် စတာလင်သည် ရုရှားပြည်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူ ရုရှားပြည် မြေ ပေါ်သို့ ခြေပူအောင်ပင် မချရသေးမီ ရုရှား လျှို့ဝှက် ပုလိပ်များက ဖမ်းမိ သွားပြီး ဆိုက်ဗေးရီးယားသို့ အပို့ ခံခဲ့ရ၏။ ရုရှား လျှို့ဝှက် ပုလိပ်များသည်

ပြည်ပရောက် တော်လှန်ရေးသမားများ အကြောင်းကို ပြည်တွင်းရှိ တော်လှန်
ရေးသမားများ အကြောင်းထက် ပိုသိနေ၏။

ဖဲလစ်သည် သူ့နံဘေးရှိ မင်းမဲ့ ဝါဒီသမားများကို ကြည့်လိုက်သည်။

အူးရစ်သည် ပုံနှိပ်စက်သမား ဖြစ်သည်။ ဆံပင် ဖြူဖြူ ပညာတတ် တစ်
ဦး ဖြစ်ပြီး ဖဲလစ်အား ပရောက်ဟွန်တို့၊ ကရိုပိုတင်တို့ စာအုပ်များကို ပေးငှား
ဖတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်တွေ့သမား တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၍ တစ်ခါက
ဖဲလစ် ဘဏ်တိုက် တစ်ခုကို စီးနင်း တိုက်ခိုက်ရာ၌ ပါဝင် ကူညီခဲ့ဖူးသည်။

အော်လဂါသည် စောစောက ဆွေးနွေးသူ မိန်းကလေး ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်
က ဖဲလစ်နှင့် ချစ်ကြိုက်ဖူး၏။ တစ်နေ့ ရန်ပွဲ တစ်ခုတွင် ဖဲလစ်က ပုလိပ်
တစ်ဦး၏ လက်မောင်းကို ရိုက်ချိုးပစ်သည်ကို မြင်သွားသည်မှ ဖဲလစ်ကို လန့်
သွားသူ ဖြစ်၏။

ဗီယာသည် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အသိ ခက်သော ကဗျာများကို ရေးသား
သူ ကဗျာဆရာမ ဖြစ်သည်။

ယက်နီသည် အဘိဓမ္မာ ကျောင်းသား ဖြစ်ပြီး သွေးချောင်းစီးမှုများကို
ဆေးကြောပစ်ရမည်ဟု အမြဲ ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဟင်ကမူ နာရီ လုပ်သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် လူတိုင်း၏ စိတ်ထားများကို
မှန်ဘီလူးနှင့် နာရီ အစိတ်အပိုင်းများလို ကြည့်တတ်သူ ဖြစ်၏။

ပီရိုတာသည် အဖြတ်ခံ မှူးမတ် တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ပြောင်မြောက်သော
စီးပွားရေး အမြင်များ၊ တော်လှန်ရေး ခေါင်းကြီးပိုင်းများ ရေးသူ ဖြစ်၏။

သူတို့ အားလုံးသည် ယုံကြည်မှု ပြင်းထန်ပြီး ကြီးကြီးစားစား ထက်
ထက်သန်သန် လုပ်ကြသူများ ဖြစ်ပြီး ကျွမ်းကျင် လိမ္မာကြသူများ ဖြစ်ပေ
သည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ အရေးပါပုံကို ဖဲလစ် သိပါ၏။ အကြောင်းမှာ သူ
ကိုယ်တိုင် ရုရှား ပြည်တွင်းမှာ နေခဲ့ပြီး တော်လှန်သော အတွေးအခေါ် ပါသည့်
'သူပုန်' ဂျာနယ်ကို တစ်စစီ ကြေမ္မာသည် အထိ လက်ဆင့်ကမ်း ဖတ်နိုင်ရန်
စွန့်စားခဲ့ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤမျှနှင့် မလုံလောက်သေး၊ မပြည့်စုံသေးဟု ဖဲလစ် ယူဆ
၏။

စီးပွားရေး လမ်းကြောင်းများနှင့် တော်လှန်ရေး ခေါင်းကြီးများသည်
ပုလိပ်များ၏ ကျည်ဆန်ကို မတားဆီးနိုင်။ ရဲရဲတောက် ခေါင်းကြီးများကလည်း
နန်းတော်ကို မီးမလောင်နိုင်ကြောင်း သူ သိသည်။

ထိုအချိန်တွင် အူးရစ်က 'ဒီသတင်းဟာ ကျုပ်တို့ သူပုန် ဂျာနယ်မှာ ဖော်ပြတာထက် ပိုပြီး ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိဖို့ ကောင်းတယ်၊ ရုရှား တစ်ပြည်လုံး ပြည်သူတွေက အော့လော့ မင်းသား တစ်ယောက်ဟာ သူနှင့် ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ဆွေးနွေးပွဲ တက်ပြီး ပြည်သူတွေရဲ့ အသက်တွေ စတေးရမယ့် စစ်ပွဲ ဖြစ်စေမယ် ဆိုတာကို အသိ ပေးဖို့ လိုတယ်'

အော်လဂါက 'ပထမ ပြဿနာက ကျွန်မတို့ ပြောတာကို ယုံကြည်ဦးမှ ကိုး'

ဖဲလစ်က 'ပထမဆုံးက ဒီသတင်းဟာ မှန် မမှန် ဆိုတာပဲ'

အူးရစ်က 'ဒါတော့ ကျုပ်တို့ စုံစမ်းကြည့်လို့ ရနိုင်ပါတယ်၊ လန်ဒန်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေဆီက အော့လော့ မင်းသား ရောက်မယ် ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ရောက် မရောက်၊ သူ တွေ့သင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ တွေ့ မတွေ့ ဆိုတာ သိရင် ပြီးနေတာပဲ'

ယက်နိုက စိတ်အား ထက်သန်စွာ ဝင်၍ 'ကျုပ်တို့က ဒီသတင်းကို ဖြန့်ချိရုံနှင့် မပြီးသေးဘူးဗျ၊ ဒီကိစ္စကို တားဆီးပစ်ရမယ်'

အူးရစ်က မျက်မှန်ပေါ်မှ ကျော်၍ ယက်နိုကို ကြည့်ကာ 'ဘယ်လိုလုပ် တားမှာလဲ'

ယက်နိုက စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့်ပင် 'ကျုပ်တို့ အော့လော့ကို လုပ် ကြိပ်ဖို့ အကူအညီ တောင်းတာပေါ့၊ အော့လော့ဟာ သစ္စာဖောက်ပဲ၊ ရုရှား ပြည်သူတွေကို သစ္စာဖောက်တာပဲ၊ သတ်ပစ်ထိုက်တဲ့ လူပဲ'

'ဒါဆို ဆွေးနွေးပွဲက ပျက်သွားမလား'

မူးမတ်ဟောင်း ပီရိုတာက 'ပျက်ချင်လည်း ပျက်သွားနိုင်တာပဲ၊ အထူး သဖြင့် လုပ်ကြံသူဟာ မင်းမဲ့ ဝါဒီသမား တစ်ဦး ဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ အင်္ဂလန် ဟာ မင်းမဲ့ ဝါဒီတွေကို ခိုလှုံခွင့် ပေးထားခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ဇာ ဘုရင် ဒေါသ ပေါက်ကွဲသွားမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ သူ့ရဲ့ မင်းသားကို ကျုပ်တို့ မင်းမဲ့ ဝါဒီ ရဲဘော် တစ်ဦးက အင်္ဂလန်မှာ လုပ်ကြံလိုက်တယ် ဆိုရင် ဇာ ဘုရင်ဟာ စိတ်ဆိုးပြီး စစ်မဟာမိတ် ဖွဲ့ရေးကို ပျက်ချင် ပျက်ပစ်နိုင်တာပဲ'

ယက်နိုက 'ကြည့်စမ်း၊ ဒါဆို ကျုပ်တို့ အတွက် ဘယ်လောက် ကောင်း တဲ့ သတင်း ရလိုက်မလဲလို့၊ အော့လော့ မင်းသားဟာ ရုရှား ပြည်သူတွေကို သစ္စာဖောက်တဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့ မင်းမဲ့ ဝါဒီ ရဲဘော်တွေက သုတ်သင်ပစ် လိုက်တယ် ဆိုပြီးလေ'

အူးရစ်ကလည်း ဝင်၍ 'ကမ္ဘာ့ သတင်းစာတိုင်းကလည်း အဲဒီ သတင်းကို ဖော်ပြကြမှာပဲ'

ယက်နိုက ဆက်၍ 'ရုရှား ပြည်သူတွေကလည်း ဘယ်လောက် ကျေနပ်ကြမလဲ၊ ရုရှားပြည်မှာက တောရွာတွေမှာ လူငယ် တစ်ဦး စစ်ထဲကို အဆွဲခံရရင် သရဏဂုံတောင် တင်လွှတ်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ အခုလို ဇာဘုရင်က တောသူတောင်သားတွေကို သူတို့နှင့် ဘာမှ မဆိုင်တဲ့ ဥရောပ စစ်ပွဲကြီး တစ်ခုမှာ ဝင်တိုက်ဖို့ စီစဉ်နေတယ် ဆိုတာကို သိသွားပြီး အကုန်လုံး ထကြွကုန်မှာပဲ'

ယက်နို ပြောသည်မှာ မှန်သည်ဟု ဖဲလစ် တွေးမိ၏။ ယက်နိုက အမြဲသည်လို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောနေကျ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သည်တစ်ကြိမ်တွင်မူ ယက်နို၏ စကားသည် မှန်နိုင်၏။

အူးရစ်က ဝင်၍ 'မောင်ရင်က အိပ်မက် မက်နေတာပဲ ယက်နို၊ အော့လော့ဟာ လျှို့ဝှက် ကိစ္စနှင့် လန်ဒန် သွားတာ၊ လန်ဒန် မြို့ထဲမှာ ရထား ပက်လက်ပေါ်မှာ လိုက်စီးပြီး လူတွေ ကြားထဲမှာ လျှောက်သွားနေမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ လန်ဒန်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေဟာ တစ်ခါမှ လုပ်ကြံဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲ'

ဖဲလစ်က လေသံ အေးအေးနှင့် 'ကျုပ် လုပ်ပါ့မယ်'

သူတို့ အားလုံးသည် ဖဲလစ်ကို ဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

ဖဲလစ်က 'ဘယ်လို လုပ်ရမယ် ဆိုတာ ကျုပ် သိပါတယ်၊ ကျုပ် လန်ဒန် လိုက်သွားမယ်၊ ပြီးတော့ အော့လော့ကို သတ်မယ်'

တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်ကျသွား၏။ စောစောက သတ်စကား၊ သေစကားများမှာ ယခု လက်တွေ့ ဖြစ်လာကြောင်း သူတို့ ရင်မှာ ခံစားသွားကြရသည်။ အားလုံး တအံ့တဩနှင့် ဖဲလစ်ကို ကြည့်နေကြ၏။ အူးရစ် တစ်ယောက်သာ ကြိုတင် သိထားသလို ပြုံးလိုက်၏။ သည်လို အခြေအနေမျိုး ဖြစ်လာမည်ကို ကြိုတင် စီစဉ်ထားသလို သူ ပြုံးသည်။

J

လန်ဒန်သည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ချမ်းသာပါကလား။ ဖဲလစ်သည် ရုရှားပြည်၏ ချမ်းသာမှုကို မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ပို၍ တိုးတက်နေသော ဥရောပ တိုက်ကိုလည်း မြင်ခဲ့ပါ၏။ သို့သော် လန်ဒန်လောက် အတိုင်းအတာ မကြီး။ သည်မှာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ်စားထားသူကို မမြင်ရ။ ရာသီဥတုက ခပ် နွေးနွေး ရှိလျက်နှင့်ပင် ဝတ်စုံများ အထပ်ထပ် ဝတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ အလုပ်သမားများ၊ ဆင်းရဲသားများက အစ သေသေသပ်သပ် ရှိနေကြပြီး ကလေးတိုင်း ခြေနင်း ကိုယ်စီ စီးနိုင်ကြ၏။

ပထမ ငါးမိနစ် အတွင်းမှာပင် သူတစ်သက်တာ မြင်ခဲ့ဖူးသမျှ မော်တော် ကား အားလုံးထက် ပိုများသော မော်တော်ကားများကို တွေ့လိုက်ရ၏။ မော် တော်ကားတွေ များပြားသည့် နည်းတူ မြင်း အလှဆွဲသည့် ရထားများကလည်း အနန္တ။

ကားပေါ် မြင်းလှည်းပေါ်မှာ ဖြစ်စေ၊ ခြေကျင်ပဲ ဖြစ်စေ လူတိုင်း သုတ် သုတ် သုတ်သုတ်နှင့် ပြေးလွှား အလုပ် ရှုပ်နေပုံ ရ၏။

ပစ်ကယ်ဒယ်လီ ဆပ်ကပ်နားတွင် ယာဉ်များက ရပ်နေကြသည်။ မြင်း ချော်လဲပြီး မြင်းလှည်း တစ်စင်း တိမ်းမှောက်သွား၍ ဖြစ်သည်။ လူတစ်စုက မြင်းကို ထူမ၏။ လှည်းကို ပြန်တည့်ပေးကြသည်။ နံဘေးမှ ရောင်စုံ ပရိသတ် က အားပေးကြ၊ ရယ်မောကြ လုပ်နေ၏။

သူသည် အရှေ့ပိုင်းဘက်သို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ရာ တဖြည်းဖြည်း ချမ်းသာမှု အရှိန်က လျော့ပါးလာပုံ ရသည်။ ဝိတိုရိယ ဘူတာရုံမှ သူ ဝယ်လာသော မြေပုံ အရ စိန်ပေါ် ဘုရားကျောင်းကို လွန်လာသည်နှင့် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် သို့ ရောက်လာ၏။ အိမ်များ၊ ဆိုင်များက ငယ်လာသည်။ မော်တော်ကားတွေ

mgyoe.com

နည်းသွားပြီး မြင်းလှည်းတွေက များလာသည်။ ခြေနင်း မပါသော ကလေး များကို မြင်လာရသည်။

တဖြည်းဖြည်း အရှေ့ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေလေ အခြေအနေက ပိုဆိုး လာလေလေ ဖြစ်၏။ အဝတ်အစား အစုတ်အပြတ်နှင့် လူများ၊ ရှုပ်ပွ ပေကျံ သော လမ်းများ၊ အမှိုက်ပုံထဲတွင် စားစရာ ယက်ဖြို ရှာနေသူများကို မြင်လာ ရ၏။ ထို့နောက် ဖဲလစ်သည် ဝှိုက်ချာပဲလ် လမ်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ရာ မုတ်ဆိတ် မွေးရှည်၊ ဆံပင်ရှည် ဝတ်ရုံကြီးများနှင့် ဂျူးများကို တွေ့လာရ၏။ ရုရှားပြည် ဂျူး ရပ်ကွက်နှင့် ဘာမှ မထူးပေ။ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ လန်ဒန်ရှိ ဂျူးများ၏ မျက်နှာသည် ရုရှားမှာလို ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေပုံ မရကြ။

ဖဲလစ်သည် ဂျူဗလီလမ်း အိမ်နံပါတ် ၁၆၅ သို့ သွားသည်။ အူးရစ် ပေးလိုက်သော လိပ်စာ ဖြစ်၏။ အိမ်မှာ နှစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်ပြီး ဘုရားကျောင်း နှင့်ပင် တူနေသေး၏။ အပြင်ဘက်တွင် ‘လုပ်သားများ မိတ်ဆွေ ကလပ်’ ဟု ရေးထားသည်။ ဝါဒ အယူအဆ မရွေး အလုပ်သမားများကို လက်ခံသည်ဟု ရေးထား၏။ ၁၉၀၆ ခုနှစ်တွင် ပီတာ ကရိုပိုကင်က ဖွင့်လှစ်သည်ဟု ရေး ထားသည်။

ဖဲလစ် စိတ်ထဲတွင် ထင်ရှားလှသော ကရိုပိုကင်နှင့် လန်ဒန်မှာများ ဆုံ စည်းခွင့် ရဦးမည်လောဟု တွေးမိ၏။

သူ အိမ်ထဲ ဝင်လိုက်၏။ ဧည့်ခန်းတွင် သတင်းစာများ တွေ့ရသည်။ ‘လုပ်သား မိတ်ဆွေ’ အမည်ရှိ သတင်းစာကမူ ရဟူဒီ ဘာသာဖြင့် ဖြစ်သည်။

နံရံ ဆိုင်းဘုတ်ပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာ သင်ခန်းစာ ကြော်ငြာ ကပ်ထား ၏။ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းသတင်း ပါသည်။ ရှိတ်စပီးယား၏ ဟင်းမလက် ပြဇာတ် စာတမ်း တစ်ခု ပါသည်။ လူတချို့ ပြဇာတ် တိုက်နေပုံ ရသည်။ သူသည် ဘားကောင်တာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဘားကောင်တာပေါ်တွင် အရက်များ လုံးဝ မတွေ့ရ။

ကောင်တာ နောက်မှ မိန်းကလေးက ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်သည်။
ဖဲလစ် ပြုံးလိုက်၏။

ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မျှ ကြာသော အခါ အော့လော့ မင်းသား လန်ဒန်သို့ ဆိုက်ရောက်မည့် နေ့ ဖြစ်သည်။ ဖဲလစ်သည် ပြင်သစ် စားသောက်ဆိုင် တစ်ခု

မှာ နံနက်စာ စားနေ၏။ သူသည် ကြက်သွန်နီ စွပ်ပြုတ်၊ အရိုးလွတ် အသားကြော် တစ်ပွဲ၊ ဆိတ်နို့ ဒိန်ခဲ တစ်တုံးကို ပိုင်နီ တစ်ခွက်နှင့် သောက်နေ၏။ စားပွဲထိုးများ အလစ်တွင် သူ ထ၍ ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် လမ်းလျှောက်ရင်း ပြုံးနေမိသည်။ သူ ယခုလို ခိုးရခြင်းကို ပျော်သည်။

သူသည် လန်ဒန်မြို့တွင် ပိုက်ဆံ မကုန်ဘဲနှင့် နေတတ် စားတတ်လာ၏။ မနက် လင်းလင်းချင်း လက်ဖက်ရည် တစ်ခွက်၊ ပေါင်မုန့် တစ်ချပ်ကို နှစ်ပဲနီနှင့် ဝယ်စားလိုက်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်သာ သူ ပိုက်ဆံ သုံးသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ဈေးဆိုင်များပေါ်မှ သစ်သီးများ ခိုးယူ စားလိုက်ရန်သာ ရှိသည်။ ညနေပိုင်းတွင် ကြက်ဆန်ပြုတ် အလှူ ဌာနမှ ဆန်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်နှင့် ပေါင်မုန့် လိုသလောက်ကို တစ်စုံတစ်ရာ တရား သီချင်း နားထောင်ရင်း စားခွင့် ရ၏။ သူ့တွင် ငါးပေါင်တိတိ ငွေသား ရှိသည်။ သည်ပိုက်ဆံကား အရေးပေါ်မှ သုံးဖို့။

သူသည် စတိပနေဂရင်း အရပ် ဒပ်စတန် ဟောက်စ် အိမ်မှာ နေသည်။ အိမ်မှာ ငါးထပ်တိုက် ဖြစ်ပြီး အများစုမှာ သူ့လို မင်းမဲ့ ဝါဒီများ ဖြစ်၏။ ဖဲလစ်က သူသည် ဗြိတိသျှ ပြတိုက်များသို့ လေ့လာရင်း ရှေးဟောင်း လူမျိုးဒေသများရှိ မင်းမဲ့ ဝါဒ အကြောင်း လေ့လာနေသည်။ စာအုပ် ပြုစုဖို့ လာသည်ဟု ပြောထားရာ အားလုံးက ယုံကြည်နေကြ၏။ ထို မင်းမဲ့ ဝါဒ လူစုထဲတွင် အချို့သည် အကြမ်းဖက်လိုပုံ ရသည်။ နောက်လိုအပ်သော အခါမှ ရှာ၍ စည်းရုံးမည်ဟု ဖဲလစ်က တွေးထား၏။

လောလောဆယ်တွင် သူ့ အပူမှာ အော့လော့ မင်းသား ရောက် မရောက်နှင့် ရောက်လာလျှင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း သတ်ရမည် ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပူပန်နေခြင်းသည် အကျိုး မရှိ။ ထို့ကြောင့် ပူပန်နေမည့် အစား အင်္ဂလိပ်စာကို လေ့လာ မှတ်သားနေလိုက်၏။ သူ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံမှာ ရှိစဉ်က အင်္ဂလိပ်စာကို နည်းနည်း သင်ခဲ့ တတ်ခဲ့၏။ လမ်းခရီးရှည်ကြီး ဥရောပကို ဖြတ်လာစဉ် ကလေးသုံး အင်္ဂလိပ် စာအုပ် ရှာ၏။ ဆက်လက် သင်ကြား မှတ်သားခဲ့၏။

ယခု နေ့တိုင်း ဂျူဗလီလမ်း ကလပ်တွင် တိုင်း သတင်းစာကို ကြိုးစားဖတ်နေလိုက်၏။ နေ့ခင်းပိုင်းတွင် တွေ့သမျှ အရက်သမား၊ တေလေကြမ်းပိုးများနှင့် စကားပြော ကျင့်သည်။ စာအုပ်ထဲက စာလုံးများသည် တဖြည်းဖြည်း

နံဘေး ဝန်းကျင်မှ ကြားရသည်များနှင့် ဆက်သွယ် နားရှင်းလာ၏။ မကြာမီ ပင် သူ အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် နိုင်ငံရေး စကားများ ပြောနိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။

စားသောက်ဆိုင်မှ ထွက်လာပြီးသည်နှင့် မြောက်ဘက် အောက်စဖို့ လမ်း ဘက်သို့ လျှောက်ခဲ့ပြီး ဂျာမန် ရပ်ကွက်သို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဂျာမန်တွေထဲတွင် တော် လှန်ရေးသမား များစွာ ရှိသည်။ သို့သော် အများစုသည် မင်းမဲ့ ဝါဒထက် ကွန်မြူနစ် ဝါဒဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သူ များသည်။

သူသည် ရီဂျင့် ပန်းခြံကို ဖြတ်၍ လျှောက်လာ၏။ သူသည် နံဘေး သစ်ပင်များ အောက်တွင် စက်ဘီး တစ်စင်း တွေ့ရလို တွေ့ရငြား ရှာနေမိ၏။ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ရှိစဉ်က သူ စက်ဘီး အစီးတတ်ခဲ့၏။ သူတစ်ပါးကို နောက် ယောင်ခံ လိုက်ရာ၌ စက်ဘီးသည် သင့်တော်သော ယာဉ် ဖြစ်ကြောင်း သူ သိ၏။ မြို့တွင်း လမ်းများပေါ်တွင် မော်တော်ကားနောက်သော် လည်းကောင်း၊ မြင်းရထားနောက်သော် လည်းကောင်း လိုက်ရာ၌ အသုံး တည့်လှ၏။ ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် စက်ဘီး စီးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့စိတ်ထဲတွင် စီးလာသူကို ရိုက်၍ စက်ဘီးကို လုပြေးချင်လှ၏။ သို့သော် လူသူ များလွန်းသည်။ မဖြစ် သေး။ နောက်မကြာခင် နွားနို့နှင့် ပစ္စည်း ပို့သော ကောင်လေး၏ စက်ဘီး တစ်စင်းကို တွေ့ရပြန်၏။ လက်ကိုင် ရှေ့တွင် ခြင်းကြီး ချိတ်ထားပြီး ကုန်စုံ ဆိုင်၏ နာမည် ချိတ်ထား၍ သူ့ အလုပ်နှင့် မဖြစ်သေး။

နောက်ဆုံးမှ သူ့ စိတ်ကြိုက် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူသည် အသက် သုံးဆယ်ခန့် ရှိပြီး ဥယျာဉ်ထဲမှ စက်ဘီးကို တွန်း ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ဥယျာဉ် နံရံမှာ စက်ဘီး ထောင်ပြီး ဘောင်းဘီရှည် ကို ကလစ်များနှင့် ကုန်းညှပ်သည်။

ဖဲလစ်သည် အနားသို့ အမြန် ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် ဖဲလစ်၏ အရိပ်ကို မြင်ပြီး မော့ကြည့်သည်။ ဖဲလစ်ကို တွေ့သော အခါ 'ကောင်းသော နေ့လယ်ခင်းပါ' ဟု နှုတ်ဆက်သည်။

ဖဲလစ်သည် အပေါ်မှ စီး၍ တစ်ချက်တည်း ရိုက်ချလိုက်၏။

ထိုလူသည် မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားပြီး ဖဲလစ်ကို တအံ့တဩ မော့ကြည့် သည်။ ဖဲလစ်က ထိုလူ အပေါ် ခုန်အုပ်ပြီး ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဒူးနှင့် ဖိထားလိုက် ရာ အသက် မရှူနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်သွား၏။

ဖဲလစ်သည် နံဘေးနံဘီးကို ကြည့်၏။ မိန်းကလေး တစ်ဦးသည် ပြတင်း ပေါက်မှ ကြည့်ရင်း ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်နေ၏။

ဖဲလစ်သည် လဲကျနေသူကို ပြန်ကြည့်သည်။ သတိရဖို့ပင် တစ်မိနစ်ခန့် လိုဦးမည်။ ဖဲလစ် စက်ဘီးပေါ် တက်စီး၍ မြန်မြန် ထွက်ခဲ့၏။

ကြောက်စိတ် မရှိသော သူသည် ဘာမဆို လုပ်နိုင်သည်ပဲဟု စိတ်ထဲက တွေးလိုက်၏။ ထိုသင်ခန်းစာကို ၁၁ နှစ် အကြာက လိုမန့် ဘူတာ နံဘေးမှာ သူ တတ်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က နှင်းတွေ အဖွေးသား ကျနေသည်။

ဖဲလစ်သည် လစ်ဗာပူ ဘူတာ နံဘေးရှိ ခုံတန်းလျားမှာ ထိုင်နေသည်။ သူ၏ စက်ဘီးမှာ နံဘေး နံရံတွင် ထောင်ထား၏။ သူ စိတ်ထဲတွင် အော့လော့ မင်းသားသည် ဘယ်ပုံပန်း ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။ သူသည် အော့လော့ မင်းသား၏ ရာထူးနှင့် တာဝန် ဝတ္တရား အကြောင်းမှ လွဲ၍ ဘာမျှ မသိ။ ဇာ ဘုရင်၏ လက်ကိုင်တုတ် တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မည်။ ဘယ်လို အမျိုးအစားမှန်း သူ မသိ။ ဘာမှလည်း အရေးမကြီး။ ဖဲလစ် သူ့ကို ဖြစ်အောင် သတ်နိုင်မည် သာ ဖြစ်၏။

ဖဲလစ်သည် အော့လော့ မင်းသားကို မြင်လျှင် သိမည်ဟု ယုံကြည်၏။ သည်လို အကောင် ကြီးကြီး ရုရှား မှူးမတ်မျိုး တစ်ယောက်သည် လျှို့ဝှက် တာဝန်နှင့် လာသည် ဖြစ်စေ၊ မလာသည် ဖြစ်စေ ခမ်းခမ်းနားနားတော့ နေရ မည်ပဲ။

အော့လော့ လာမှ လာပါမည်လား။

အကယ်၍ လာခဲ့သော် သတင်းပေး ဂျိုးဇက်၏ သတင်း အရ သည်ရထား နှင့် ပါရမည်။ ဘူတာတွင် ဝါဒင် မြို့စားကြီးက လာကြိုမည်။ အကယ်တည့် ပါလာ၍ လာကြိုပါက ဂျိုးဇက်၏ သတင်းသည် မှန်ပြီ။

ရထား မဆိုက်မီ မိနစ် အနည်းငယ် အတွင်း မြင်းကောင်း မြင်းလှများ ဆွဲကထားသော မြင်းလှည်း တစ်စင်း ပလက်ဖောင်း နံဘေးမှာ ရောက်လာ၏။ ရထားသမားက ရှေ့မှာ ထိုင်၍ အစောင့် တစ်ယောက်က နောက်မှ ခိုလိုက် လာသည်။ စစ်ဝတ်စုံပမာ ဝတ်ထားသော မီးရထား အမှုထမ်း တစ်ဦးက မြင်း လှည်း ရှိရာသို့ သွား၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောသည်။ နောက် ပလက်ဖောင်း အစွန် တစ်နေရာသို့ ညွှန်ပြသည်။ နောက် ဘူတာရုံပိုင် ပျာပျာသလဲနှင့် ထွက် လာပြီး မြင်းလှည်း ရှိရာသို့ လာသည်။ မြင်းလှည်း တံခါးကို ဖွင့်ပေးပြီး အပေါ်မှ ခရီးသည်ကို ဆင်းစေ၏။

မီးရထား အမှုထမ်းသည် ဖဲလစ် နံဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာ၏။
ဖဲလစ်က ထိုလူကို တား၍ နိုင်ငံခြားသား တစ်ဦး၏ မျက်နှာပေးနှင့်
'အခု လာတာ အင်္ဂလန် ဘုရင်မင်းမြတ်လား ခင်ဗျာ'

အမှုထမ်းက ပြုံးသည်။

'မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒါ ဝါဒင် မြို့စားကြီးလေ'

အမှုထမ်းက ဆက်လျှောက်သွား၏။

ဂျိုးဇက် သတင်းသည် မှန်နေပြီလော။

ဖဲလစ်သည် ဝါဒင်ကို လူသတ်သမား မျက်လုံးဖြင့် အကဲခတ် ကြည့်၏။

ဝါဒင်မှာ သူ့ အရပ်လောက် မြင့်သည်။ သို့သော် ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း
အကောင်အထည် ကြီးလှ၏။ အကောင် ကြီးလျှင် ပစ်မှတ် ကြီးသည်ပဲပေါ့။
သူသည် အသက် ငါးဆယ်ခန့် ရှိပြီး လမ်းလျှောက်ပုံ နည်းနည်း ဆာတာတာ
ရှိသည်မှ အပ သန်စွမ်းပုံ ရသည်။ ဝါဒင်သည် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်စား
ထားပြီး တုတ်ကောက်ကို မှီကာ ရပ်နေ၏။ သူ့ ဘယ်ခြေထောက်ကို ညှာဟန်
တူသည်။ တုတ်ကောက်သည် လက်နက်ကောင်း တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်၏။ သူ
ရပ်နေပုံမှာ သက်သာသည်။ သူသည် နာရီ ထုတ်၍ မကြည့်။ ဘာကိုမှ ဂရု
မစိုက်။ သည်လို နေသားတကျ အမြဲ နေပုံ ရသည်။ သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး
အရေးပါသူ အဖြစ် နေထိုင်ခဲ့ပုံ ရ၏။

ထိုစဉ် မီးခိုးငွေ့ တထောင်းထောင်းဖြင့် ရထား ဝင်လာ၏။

ငါ အခုနေ မင်းသား အော့လော့ကို သတ်လို့ ရပြီဟု ဖဲလစ် တွေးလိုက်
၏။ သားကောင်နဲ့ ရသော မုဆိုးလို ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ယနေ့ သူ မသတ်
သေးဟု ကြိုတင် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ တာဝန်မှာ ကြည့်ရှု လေ့
လာ အကဲခတ်ရန် ဖြစ်သည်။ သတ်ရန် မဟုတ်သေး။ မင်းမဲ့ ဝါဒီ လူသတ်
သမား အများစုသည် အလောတကြီး သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားကြကြောင်း သူ
သိသည်။ သူကမူ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ပြီးမှ သတ်မည့်သူ ဖြစ်သည်။

မီးရထားသည် ပလက်ဖောင်းမှာ ရပ်လိုက်၏။

ဖဲလစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထပြီး ပလက်ဖောင်းနား တိုးသွားသည်။

တစ်ဖက် အစွန်း ရထားတွဲမှာ သီးသန့် ဖြစ်ပုံ ရသည်။ ဆေးသုတ်ထား
သော အရောင်ကပင် မတူ။ ထိုသီးသန့်တွဲသည် ဝါဒင် ရပ်နေရာ တည့်တည့်မှာ
ရပ်၏။

ရုံပိုင်သည် အပြေးအလွှား ရထားတွဲ တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ် ရပ်နေသော ဖဲလစ် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းသွား
၏။

ခဏ အကြာ အော့လော့ မင်းသား မီးရထားတွဲ တံခါးဝမှာ ထွက်ရပ်၏။
ထိုအချိန်ကလေးမှာပင် ဖဲလစ်သည် အော့လော့၏ ပုံပန်းကို ဓာတ်ပုံ ရိုက်လိုက်
သလို မှတ်သားထားလိုက်၏။ အော့လော့ မင်းသားမှာ ငယ်ငယ်ပဲ ရှိမည် ဖြစ်
သည်။ နှုတ်ခမ်းမွေးလှလှများ ရှိ၍ မှတ်ဆိတ် မပါ။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်
ထားပြီး ရုရှား သိုးမွေးကုတ် ဝတ်ထား၏။

အော့လော့သည် ရထားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အသင့် စောင့်နေသော ဝါဒင်
နှင့် ရုရှား ထုံးစံ အတိုင်း ပွေဖက် နှုတ်ဆက်သည်။ နောက် အသင့် စောင့်နေ
သော မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။

သူတို့ လုပ်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းလှသည်ဟု ဖဲလစ် တွေး၏။
အစောင့်နှင့် ဘူတာ အလုပ်သမား နှစ်ဦးက ရထားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကို
သယ်ယူကာ မြင်းလှည်းပေါ် တင်သည်။ သို့သော် ပစ္စည်းများက ကုန်ပုံ မပေါ်။
ဖဲလစ်ကမူ ဘာမှ မပါသော သူ့ ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်ကို သတိရပြီး ပြီး
မိ၏။

မြင်းလှည်းသည် လှည့်၍ ပလက်ဖောင်းမှ ခွာသည်။ အစောင့်သည် ကျန်
ရစ်သော ပစ္စည်းများ သယ်ယူရန် နေခဲ့၏။ ဖဲလစ်သည် သူ၏ စက်ဘီး ရှိရာကို
ပြန်လာခဲ့ပြီး စက်ဘီး စီးကာ မြင်းလှည်းနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်ခဲ့၏။

လန်ဒန် လမ်းများပေါ်တွင် မြင်းလှည်းနှင့် ခပ်ခွာခွာမှ စက်ဘီးနှင့် လိုက်
ရခြင်းသည် ဘာမျှ မခက်ခဲ။ မြင်းလှည်းသည် ဘောင်ဒရီလမ်း အတိုင်း သွား
ရာမှ ခြံဝင်း တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

ဖဲလစ်သည် မလှမ်းမကမ်း စိန့်ဂျိန်း ပန်းခြံ အစွန်မှ ကြည့်နေ၏။ မြင်း
လှည်း လာသည်နှင့် ခြံဝင်း တံခါးပေါက် ပွင့်သွားသည်။ မြင်းလှည်း ဝင်ပြီး
နောက် ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ ဖဲလစ် ဘာမှ မမြင်ရတော့။

လိုင်ဒီယားသည် သမီးငယ် ရှားလော့ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အကဲခတ်နေ၏။
ရှားလော့သည် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ရှေ့တွင် ပွဲထိုင် ဝတ်စုံကို စမ်းသပ်
ဝတ်ဆင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ နံဘေးမှ ဂါဝန် ချုပ်သူ မဒမ် ဘိုဒွန်က အပ်တစ်
ချောင်းဖြင့် ဟိုနေရာ သို့၊ သည်နေရာ သို့ လုပ်နေ၏။

mgyoe.com

ရှားလော့သည် အပြစ် ကင်းစင်စွာ လှနေ၏။ သမီးလေး ကြီးလာပြီကော
ဟု လိုင်ဒီယား တွေးသည်။ လိုင်ဒီယားက မဒမ် ဘိုဒွန်အား လှမ်း၍ ‘ဝတ်စုံ
က လှပါပေတယ် မဒမ် ဘိုဒွန်’

မဒမ် ဘိုဒွန်က ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်မ’

ရှားလော့က ‘ဒါပေမဲ့ နေရထိုင်ရတာ အသက်ရှု မဝသလိုပဲ’

လိုင်ဒီယားက သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ ရှားလော့ဆီက သည်လို စကား
မျိုးမှာ ထွက်လာနေကျ ဖြစ်သည်။

လိုင်ဒီယားက ‘ပေါက်တတ်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနှင့် သမီး’

ရှားလော့၏ အထိန်းတော် မာယာ ဝင်လာသည်။ မာယာသည် တည်ငြိမ်
စနစ်ကျသော မိန်းမ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ လိုင်ဒီယား စိန်ပီတာစဘတ်မှ အင်္ဂလန်
သို့ ပြောင်းရွှေ့လာစဉ်က ခေါ်လာခဲ့သည့် တစ်ဦးတည်းသော အဖော် ဖြစ်သည်။
လိုင်ဒီယား ကိုယ်တိုင်ပင် မာယာ၏ အသက်ကို မခန့်မှန်းနိုင်။ ငါးဆယ်လား၊
ခြောက်ဆယ်လားပဲ။

မာယာက ‘အော့လော့ မင်းသား ရောက်လာပါပြီ သခင်မ၊ အလို၊ ကြည့်
စမ်း ရှားလော့က သိပ်လှနေတာကိုး’

လိုင်ဒီယား စိတ်ထဲတွင် မာယာ တစ်ယောက် ရှားလော့အား လေဒီ
ရှားလော့ဟု ခေါ်ထိုက်ပြီဟု တွေးလိုက်၏။ ပါးစပ်ကမူ ‘ကဲ အားလုံး ဝတ်စား
ပြီးတာနှင့် ဆင်းခဲ့တော့ ရှားလော့’

ပြောပြောဆိုဆို အပြင် ထွက်ခဲ့လေသည်။

လိုင်ဒီယားသည် ဧည့်ခန်း၌ ခင်ပွန်းသည် စတီဖင် ဝါဒင်ကို ရှယ်ရီ
ဖန်ခွက်နှင့် အတူ တွေ့ရ၏။ စတီဖင်က လိုင်ဒီယား ပခုံးကို လှမ်းကိုင်ရင်း
‘နွေဝတ်စုံ ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းမကတော့ ချစ်စရာ သိပ်ကောင်းတာပဲဟေ့’

လိုင်ဒီယားက ပြန်ပြုံးလိုက်ရင်း ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’ အစောင့် တစ်ဦး
လာပေးသော ရှယ်ရီခွက်ကို ယူ၍ လိုင်ဒီယား ထိုင်လိုက်၏။ ‘ဒါထက် အလက်
ဆီ တစ်ယောက်ကော ဘယ်နှယ် နေလဲ’

‘အရင်က အတိုင်းပါပဲကွယ်၊ ခဏနေ ဆင်းလာတော့ တွေ့မှာပေါ့၊ ဒါ
ထက် ရှားလော့ ဝတ်စုံကော ဘယ်နှယ် နေလဲ ဟင်’

‘ဝတ်စုံက လှပါတယ်၊ ခက်နေတာက ရှားလော့ရယ်၊ ရှားလော့က
လူကြီးတွေ စီစဉ်ပေးတာ ဆိုရင် ဘာမှ အလိုမကျချင်ဘူး၊ အမြဲ အပြစ် ရှာချင်
နေတာပဲ’

စတီဇင်က သည့်အတွက် ပူပူပန်ပန် ရှိပုံ မရ။ သူက ‘ကွယ်၊ ညည်း သမီးကို အရာရှိ ငယ်ငယ် ချောချော တစ်ယောက်က မျက်နှာသာ ပေးလိုက် စမ်းပါစေဦး၊ စိတ်တွေ အားလုံး ပြောင်းသွားမှာပါ’

စတီဇင်၏ မှတ်ချက်သည် လိုင်ဒီယား စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေ သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ မိန်းကလေးတိုင်းသည် အချစ်၏ ကျေးကျွန်များ ဆိုသည့် သဘော သက်ရောက်စေသည် မဟုတ်ပါလား။ စတီဇင်ကား သည်ပုံ အတိုင်း စိတ်မဝင်စားသော အကြောင်းအရာ ဆိုလျှင် အလွယ်တကူ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ပြော ပစ်တတ်၏။ တကယ်တမ်း အလွယ်တကူ ပေါ့ပေါ့ဆဆသမား မဟုတ်။

ဘာပဲပြောပြော လိုင်ဒီယား စိတ်ထဲတွင် ရှားလော့ အပေါ် ပူပန်မှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားသည်ကား အမှန်ပင်။

ဇနီးသည်ကို အရိပ် ကြည့်နေသော စတီဇင်က ‘ဘယ်လိုလဲ၊ အလက်နှင့် တွေ့ဖို့ကိုတောင် စိတ်လှုပ်ရှားနေပြီလား’

လိုင်ဒီယားက ပခုံး တွန့်ပြရင်း သူမ ကိုယ်တိုင်က ရုရှား လူမျိုး မဟုတ် သလို ‘ရုရှားတွေက အကဲခတ်ရ ခက်သားပဲ’

‘အလက်ဟာ ဒီလောက်လည်း ရုရှား မဆန်ပါဘူးကွယ်’

ထိုစဉ် တံခါး ပွင့်လာ၏။ အလက် ဝင်လာ၏။

‘ဒေါ်ဒေါ် လိုင်ဒီယား’

သူက ဦးခေါင်းကို ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

‘ကျန်းခံသာလို့ မာပါစ အလက်ဆီ အင်ဒရီဗစ်’

လိုင်ဒီယားက ခပ်စိန်းစိန်း ပြန်နှုတ်ဆက်ပြီး လေသံကို နှိမ့်ချလိုက်ကာ ‘ကြည့်စမ်း၊ ခုထိ ၁၈ နှစ်လောက်ပဲ ထင်ရသေးတယ်’

အလက်က ပြုံး၍ ‘ဒေါ်ဒေါ် ပြောတဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ဒေါ်ဒေါ်’

လိုင်ဒီယားက ခရီးလမ်းမှ အတွေ့အကြုံ အကြောင်းများ မေးသည်ကို အလက်ကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြန်ဖြေ၏။

လိုင်ဒီယား စိတ်ထဲတွင် သူ တူတော်မောင် ဘာကြောင့်များ ခုထိ အိမ်ထောင် မပြုသေးပါလိမ့်ဟု တွေးမိ၏။ ဂုဏ်ပကာသန၊ ငွေရေးကြေးရေး အပြင် ရုပ်ရှည်ကလည်း မတရား လှပနေ၏။

အင်း အနည်းဆုံး မိန်းကလေး အသည်း တစ်ဒါဇင်လောက် ခွဲပြီးလောက် ပြီဟု တွေးနေမိ၏။

အလက်ကမူ ဆက်၍ 'ဒေါ်ဒေါ်၊ အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေက မေတ္တာ ပို့လိုက်ကြောင်း မှာလိုက်ပါတယ်။ စိန်ပီတာစဘတ်ဟာ ဒေါ်ဒေါ် ရှိတုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘူး။ အခြေအနေက မငြိမ်မသက်ဘဲ'

စတီဖင်က ဝင်၍ 'တို့လည်း ဟို ထွက်စေ ဆရာကြီး အကြောင်း ကြား ပါတယ်'

'ရုပ်စပြုတင်လား၊ ဟုတ်တယ်၊ ဇာဘုရင် ကိုယ်တိုင်က ယုံကြည်နေတော့ အခက်သားလား၊ ဒါပေမဲ့ ရုပ်စပြုတင်က ပြဿနာ တစ်ခုပါ။ တစ်ချိန်လုံး သပိတ်မှောက်ကြ၊ ဆူကြပူကြနှင့် ပွက်လောရိုက်နေတာပဲ။ လူတွေက ဘုရင် မင်းမြတ်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ လူလို့ မယုံကြည်ချင်ကြတော့ဘူး'

စတီဖင်က 'ဒါဆို ဘယ်လို လုပ်ရင် ကောင်းမယ် ထင်လဲ'

အလက်သည် သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်၏။

'ပြောင်းလဲရမှာက အများကြီးပဲ၊ အားလုံးပဲ ဆိုပါတော့၊ လယ်တောတွေ ကို စနစ်တကျ ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမယ်။ စက်ရုံတွေ အများကြီး ဆောက်ရ မယ်။ စနစ်တကျ ပါလီမန် အဖွဲ့ကို အင်္ဂလန်လို ဖွဲ့ရမယ်။ မြေယာ တော်လှန် ရေး လုပ်ရမယ်။ အလုပ်သမား သမဂ္ဂတွေ ဖွဲ့စည်းရမယ်။ လွတ်လပ်စွာ ပြော ဆိုပိုင်ခွင့် ပေးရမယ်'

'အဲ အဲ အလုပ်သမား သမဂ္ဂတွေတော့ မြန်မြန် ဖွဲ့ဖို့ မကောင်းဘူးကွ'

'ဘာပဲပြောပြောလေ၊ ရုရှားဟာ နှစ်ဆယ် ရာစုထဲကို ဝင်ဖို့ လုပ်ရတော့ မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မှူးမတ်တွေက လုပ်ရင် လုပ်၊ မလုပ်ရင် ဆင်းရဲသူ ဆင်းရဲ သားတွေက ကျွန်တော်တို့ကို ဖျက်ဆီးပြီး သူတို့ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကြမှာပဲ'

လိုင်ဒီယားသည် သူမ၏ စိတ်ထဲမှ ကလေးသာသာပင် ရှိဦးမည်ဟု ထင် ထားသော အလက်၏ စကားများကို တအံ့တဩ နားထောင်နေ၏။ လက်စ သတ်တော့ အလက်သည် သူ၏ အဖေ အော့လော့ မင်းသားကြီးနှင့် တူပေ တာပဲကိုး။ မင်းသားကြီး ရှိနေပါကလည်း သည်လို ပြောမည်ပင်။

ထိုစဉ် စတီဖင်က ပြုံး၍ 'အဲ တတိယ လမ်းကြောင်း တစ်ခုတော့ ရှိပါ သေးတယ်လေ၊ အဲဒီ လမ်းကြောင်းကတော့ အုပ်ချုပ်သူ လူတန်းစားနှင့် ပြည်သူ လူထု နှစ်ဖက် ညီညွတ်နိုင်တဲ့ လမ်းပဲ'

အလက်သည် ဘာကို ဆိုလိုမှန်း သိ၍ ပြုံးရင်း 'အဲဒီ လမ်းက..'

'စစ်ဖြစ်ရင်ပေါ့'

အလက်သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လိုင်ဒီယားသည် စတီဖင်နှင့် အလက်တို့ အတွေး တူကြပုံကို နံဘေးမှ ကြည့်နေ၏။ အလက်သည် စတီဖင်ကို မော့ကြည့်နေပုံ ရသည်။ တကယ်တမ်း ဆိုလျှင်လည်း အလက်ဖခင် သေဆုံးခဲ့ပြီးနောက် စတီဖင်သည် အလက် အတွက် ဖခင် နေရာမှာ အစားထိုး အားကျစရာ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါလား။

ထိုစဉ် ရှားလော့ ဝင်လာ၏။

လိုင်ဒီယားသည် ရှားလော့ကို တအံ့တဩ ငေးကာ ကြည့်နေမိ၏။ ရှားလော့သည် လိုင်ဒီယား ကိုယ်တိုင်ပင် မမြင်ဖူးသော ဝတ်စုံကို ဝတ်ထား ၏။

ဘာပဲပြောပြော ရှားလော့ အစွမ်းကုန် လှနေကြောင်းကို လိုင်ဒီယား ကိုယ်၌က မငြင်းနိုင်ပေ။

စတီဖင်သည်လည်း ငေးမော ကြည့်နေသည်ပင်။ စတီဖင်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်၏။ သမီး ဖြစ်သူကို အမျိုးသမီး တစ်ယောက်လို ပထမဆုံး ယောင်မှား ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်၍ လိုင်ဒီယား ရယ်များပင် ရယ်မိမတတ် ဖြစ် သွား၏။

အလက်၏ တုံ့ပြန်မှုကား အကြီးမားဆုံးပင်။ အလက်သည် ဆတ်ခနဲ ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ လက်ထဲရှိ ရှယ်ရီ ဖန်ခွက်ထဲမှ အရက် တချို့ ဖိတ်စဉ် ကုန်၏။ သူ့မျက်နှာ တစ်ခုလုံး ရှက်သွေး ဖြန်းသွား၏။ အလက်သည် အရက် များ ဖိတ်နေသော ဖန်ခွက်ကို ညာလက်မှ ဘယ်လက်သို့ ပြောင်းသည်။ သို့သော် သူ၏ ညာလက်မှာ အရက်များ စိုနေ၍ လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ရန်လည်း မဖြစ်။ အခြေအနေကား အတော် ခွကျနေ၏။ သူ့အနေနှင့် ရှားလော့ကို နှုတ်ဆက် ရမည်။ ဘယ်ပုံ နှုတ်ဆက်ရမည်နည်း။

လိုင်ဒီယားသည် တောင်စဉ်ရေမရ စကား တစ်ခွန်း ဝင်ပြော၍ အခြေ အနေကို ထိန်းရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် ရှားလော့က အခြေအနေကို ထိန်း လိုက်၏။

ရှားလော့သည် အလက်၏ ရင်ဘတ် အပေါ်အိတ်ထဲမှ ပိုးလက်ကိုင်ပဝါ ကို ဆွဲယူ၍ အလက်၏ ညာလက်ကို ကိုင်သုတ်ပေးပြီးမှ ‘ကျန်းမာတော်မူပါစ အလက်ဆီ အင်ဒရီဗစ်’

ရုရှားလို နှုတ်ဆက်ကာ ခြောက်သွေ့ပြီ ဖြစ်သော အလက်၏ ညာလက်ကို လှမ်းယူ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း အလက်၏ ဘယ်လက်မှ ရှယ်ရီ ခွက်ကို ယူ၍ လက်ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ကာ အလက်၏ ညာလက်ထဲ ထည့်ပေး

လိုက်ပြီး အလက်၏ ဘယ်လက်ကို ထပ်သုတ်ပေးလိုက်ပြန်၏။ ပြီးမှ လက်ကိုင့် ပဝါကို အလက် အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ပေးကာ အလက်ကို ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်စေ၏။ နောက် သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း နံဘေးမှာ ဝင်ထိုင်၏။

‘ကဲ ကျွန်မကို ရုရှားပြည်ကြီး အကြောင်း ပြောပါဦး’
ရှားလော့သည် ပြုံးလိုက်ပြီး စကား စလေသည်။
လိုင်ဒီယားသည် သိပ်ကျေနပ်သွား၏။

အခြေအနေဆိုး တစ်ခုကို ရှားလော့သည် ချက်ချင်း ဖြေရှင်းပေးလိုက် ကာ အလက်အား နေသားတကျ ဖြစ်သွားစေသည် မဟုတ်လား။ ရှားလော့ အပြုအမူမှာ ယခုမှ အသက် ၁၈ နှစ် ပြည့်သည့် မိန်းကလေးငယ်လို မဟုတ် ဘဲ အတွေ့အကြုံ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက် ရှိသည့် မိန်းမကြီး တစ်ယောက်လို အခြေအနေ ထိန်းသွား၏။

ရှားလော့ သည်ပညာတွေ ဘယ်လိုများ တတ်လာပါလိမ့်။

လိုင်ဒီယားသည် သူမကို ကြည့်နေသော ခင်ပွန်းသည်၏ မျက်လုံး အစုံနှင့် ဆုံမိသည်။ စတီဗင်သည်လည်း ရှားလော့၏ အပြုအမူကို သတိထားမိပြီးသား ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဖခင် တစ်ဦးပီပီ ဂုဏ်ယူ၍ ပြုံးနေ၏။

ဖဲလစ်သည် စိန်ဂျိန်း ပန်းခြံထဲတွင် ခေါက်တုံလူးလာ လမ်းလျှောက်နေ၏။ သူ မြင်ခဲ့သမျှများကို ပြန်လည် သုံးသပ်နေ၏။ ရံဖန်ရံခါ ဝါဒင် အိမ်ဆီသို့ လှမ်း ကြည့်၏။ ခြံနှင့် ဝင်းနှင့် ခုံခုံညားညား ရှိသည့် အထဲ ရောက်နေသည်မို့ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ လုံခြုံပြီဟု ထင်နေကြမည် ဖြစ်၏။

ဖဲလစ်သည် ခုံတန်းရှည် တစ်ခုပေါ် ထိုင်လိုက်၏။ အိမ်ကို မြင်သာသော နေရာမှာပင် ဖြစ်သည်။ လန်ဒန် လူလတ်တန်းစားများသည် ပိုးပုရွက်များလို သူဝန်းကျင်မှာ လှုပ်ရှားနေကြ၏။ ဖဲလစ်ကမူ တွေးနေ၏။

အော့လော့ မင်းသားသည် အင်္ဂလန်၌ သူ့အသက် စိုးရိမ်ရကြောင်း တွေး မိဟန် တူသည်။ ထို့ကြောင့်သာ ဘူတာ၌ ခဏကလေးသာ အပြင်မှာ ရပ်ပြီး မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်သည်။ နောက် အိမ်ထဲ ရောက်သော အခါ အပြင် မထွက်။ ရာသီဥတု သာသာယာယာ ရှိသဖြင့် သူတကာ ပက်လက် မြင်းလှည်း များဖြင့် သွားလာနေသည့် အကြားမှ အော့လော့သည် တံခါးပိတ် မြင်းလှည်း ဖြင့် သွားရန် ကြိုတင် စီစဉ်ခဲ့ဟန် တူ၏။

ယနေ့ အထိ အော့လော့ကို လုပ်ကြံရန်မှာ စိတ်ကူးယဉ် အကြံအစည် တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံတကာ နိုင်ငံရေး မတူညီမှု၊ သံတမန်ရေးရာ မပြေ လည်မှု၊ မဟာမိတ် ဖွဲ့ခြင်းနှင့် ရန်သူများ၊ ကိုင်ဇာ ဘုရင်၊ ဇာဘုရင်နှင့် ဘုရင် တို့၏ ပဋိပက္ခများသာ ဖြစ်၏။

ယခုသော်ကား စိတ်ကူး မဟုတ်တော့ဘဲ လက်တွေ့ သွေးနှင့်ကိုယ် သား နှင့်ကိုယ် ဖြစ်လာ၏။ လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။ အသက် ငယ်ငယ်၊ နှုတ်ခမ်း မွေးစစနှင့် လူချောလေး တစ်ဦး ဖြစ်လာ၏။ ထိုလူ့ကို သူ သတ်ရမည်။ သေနတ် နှင့်လား၊ ဗုံးနှင့်လား၊ ဓားနှင့်လား၊ လက်ဖြင့်လား။

ဖဲလစ်သည် သူ့အလုပ်ကို သူ လုပ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။

လုပ်ကိုင်ရာ၌ ပြဿနာများတော့ ရှိမည်သာ။

ထိုပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဖြေရှင်းရန်နှင့် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာဖို့ လိုသည်။ သူ့ စိတ်ဓာတ်ကား သံမဏိ စိတ်ဓာတ်။

ဘယ်လို လက်နက်မျိုးကို ရွေးချယ်ရမည်၊ ထိုလက်နက်ကို ဘယ်ပုံ ရရှိ အောင် ကြိုးစားရမည် ဆိုသည်က ရှိသေး၏။

ဘာပဲပြောပြော သူ့ စိတ်ထဲမှာ ပျော်နေ၏။

ထိုနေ့ည စတီဖင် ဝါဒင်သည် ဇနီး ဖြစ်သူ လိုင်ဒီယား အခန်းသို့ ဆောင်တော် ကူး ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ချစ်တင်း နှီးနှောကြပြီးသည့်နောက် လိုင်ဒီယား အိပ်ပျော်သွား၏။ စတီဖင်သည် ပခုံးပေါ်တွင် ချစ်ဇနီး ခေါင်းအုံး အိပ်နေသည် ကို ငြိမ်နေရင်း ၁၈၉၅ ခုနှစ် စိန်ပီတာစဘတ်မှ ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည် သတိရမိ၏။

ထိုစဉ်က ဝါဒင်သည် ကမ္ဘာ့ အနှံ့ ခရီး ဆန်နေချိန် ဖြစ်သည်။ အမေ ရိကား၊ အာဖရိက၊ အာရှဗီးယား၊ ရုရှား စသည်ဖြင့်။ အကြောင်းကမူ အင်္ဂလန် သည် သူနှင့် သူ့အဖေတို့ နှစ်ယောက် နေနိုင်လောက်အောင် မကြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တစ်နည်း ဆိုရသော် ဂူတစ်ဂူထဲ ခြင်္သေ့ နှစ်ကောင် မအောင်းနိုင် သည့် သဘော။

စိန်ပီတာစဘတ် ဆိုရှယ် လောကမှာ ပျော်စရာ ကောင်းသော်လည်း ခေတ် နည်းနည်း နောက်ကျနေပြီဟု သူ သိသည်။ သူသည် ရုရှားပြည် ရှုခင်း များနှင့် ရုရှား ဗောဒကာ အရက်ကို သဘောကျသည်။ ရုရှား ဘာသာစကား

သည် သူ့ ပါးစပ်ထဲ၌ အလွယ်တကူ ပြောဆို တတ်ကျွမ်းလာသော်လည်း ရုရှား လူမျိုးများကား အသိ ခက်လှ၏။ ဤသို့ အသိ ခက်ခြင်းကပင် အပြိုင်အဆိုင် စိတ်သဘောနှင့် သူ နှစ်ခြိုက်နေမိ၏။

မူးမတ် အမွေ ဆက်ခံရမည့် သူတစ်ဦး ဖြစ်သည့် အတိုင်း စတီဖင် ဝါဒင်သည် ဗြိတိသျှ သံမူးထံ ဝင်ရောက် နှုတ်ဆက်ရ၏။ ဗြိတိသျှ သံမူးက လည်း စတီဖင်ကို ဧည့်ခံပွဲများကို ဖိတ်ကြားကာ မြို့မျက်နှာဖုံးများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရပြန်၏။ စတီဖင်သည် ပါတီများတွင် အရာရှိ အရာခံများ၊ ဇနီးများ၊ အပျိုချောများနှင့် ပြောဆို အရက် သောက်ရခြင်းကို သဘောကျသည်။

ထိုသို့သော ဗြိတိသျှ သံရုံး ဧည့်ခံပွဲ တစ်ခုတွင် စတီဖင်သည် လိုင်ဒီယားကို ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။

လိုင်ဒီယား အကြောင်းကိုမူ စောစောကပင် စတီဖင် ကြားဖူးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ လိုင်ဒီယားသည် စံပြ တော်ဝင် အပျိုစင် တစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အလွန် လှပသည့် အကြောင်း။

လိုင်ဒီယားသည် တကယ် လှပါပေသည်။ သူမသည် ဖြူဖြူ ဖျော့ဖျော့ သွယ်သွယ် ချောချော ဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးသည်။ သိမ်မွေ့သည်။ စတီဖင် တစ်ယောက် လိုင်ဒီယားနှင့် အတူ တွဲ၍ ပြောဆို ဆက်ဆံရသည်မှာ ချောမော ပြေပြစ်မှု ရှိသည်။ သို့သော် မထူးဆန်းလှပေ။

သို့သော် ညစာ စားပွဲတွင်မူ စတီဖင်သည် လိုင်ဒီယား နံဘေးမှာ ကျသည်။ သည်တော့ သူမနှင့် စကား ပြောဖြစ်သည်။ ရုရှား လူရည်တတ် မှန်သမျှ ပြင်သစ် စကား ပြောတတ်ကြ၏။ ဂျာမန်ကို တတိယ ဘာသာ အဖြစ် တတ်ကြပြီး အင်္ဂလိပ်စာတတ်သူကမူ နည်းပါးလှသည်။ လိုင်ဒီယားသည် အင်္ဂလိပ်စကား နည်းနည်းသာ တတ်၏။ ကံအားလျော်စွာ စတီဖင်သည် ပြင်သစ် စကား ကောင်းစွာ ပြောနိုင်၍ သူတို့ နှစ်ဦး ပြင်သစ်လို စကား ပြောကြ၏။

သူတို့ နှစ်ယောက် ပြောစရာ စကားက ပြဿနာ ဖြစ်သည်။ စတီဖင်က ရုရှားပြည် အစိုးရ အကြောင်း ပြောပြရာ လိုင်ဒီယားက တန်ပြန် နိုင်ငံရေး သမားများ၏ ပျော့ညံ့မှုကို ထောက်ပြသည်။ စတီဖင်က သူ့ ဝါသနာ ဖြစ်သော အာဖရိက တောလိုက် စွန့်စားခန်းများကို ပြောပြရာ လိုင်ဒီယား စိတ်ဝင်တစား နားထောင်၏။ သို့သော် ကိုယ်လုံးတီး ပစ်ဂမီ လူမျိုးများ အကြောင်း ရောက်သွားသော အခါ လိုင်ဒီယားသည် ရှက်၍ တစ်ဖက်မှ အမျိုးသားနှင့် လှည့်၍ စကား ပြောသည်။

စတီဗင်သည် သူ့ကိုယ်သူ လိုင်ဒီယားနှင့် ပတ်သက်၍ သိပ်စိတ်မဝင်စား ပါဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ လိုင်ဒီယားကား လက်ထပ် ယူရမည့် မိန်းမမျိုး ဖြစ် သည်။ ယခု လောလောလတ်လတ် လက်ထပ်ရေး ဆိုသည်မှာ သူ့ခေါင်းထဲမှာ လုံးဝ မရှိသေး။ သို့တိုင် လိုင်ဒီယားသည် အပေါ်ယံ မြင်ရသည်ထက် နက်နဲ သော တစ်စုံတစ်ရာ အတွင်းမှာ ရှိနေသေးသည်ဟု ခံစားမိလိုက်၏။

ယခု ၁၉ နှစ် ကြာသော အခါ အိပ်ရာထဲမှာ လိုင်ဒီယားနှင့် အတူ အိပ် နေစဉ်မှာလည်း လိုင်ဒီယား ရင်ထဲမှာ သူ မသိ နားမလည်သော အရာ တစ်ခု ရှိနေသေးသယောင် တစ်ခါတစ်ရံ ခံစားရတတ်၏။ စတီဗင်သည် အမှောင် ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်၏။

ထိုနေ့ ညနေတွင် လိုင်ဒီယားနှင့် တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံရသေး၏။ ညစာ စား အပြီး စတီဗင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လျှောက်သွားရင်း သံရုံး ဂီတခန်းထဲသို့ ရောက်သွား၏။ လိုင်ဒီယားသည် စန္ဒရားခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်ရင်း စိတ်ရှိလက်ရှိ စန္ဒရား တီးနေ၏။ ထွက်ပေါ်လာသော ဂီတသံမှာ သူ မကြား ဖူးသော၊ စုစည်းမှု မရှိသော ဖရိုဖရဲ သံစဉ်များ ထွက်နေသော်လည်း ခံစားမှု ပြင်းထန် ရိုင်းစိုင်းပုံ ရသော တေးဂီတ ဖြစ်သည်။

စတီဗင်သည် ဂီတသံထက် လိုင်ဒီယားကို ပို၍ စိတ်ဝင်စားသွား၏။ စောစောက ဖြူဖျော့ဖျော့ မထိရက် မကိုင်ရက် အလှသည် မရှိတော့။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပြောင်၍ ဦးခေါင်းကို နောက်သို့ မော့ယမ်း ပစ် ထားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ခံစားမှုဖြင့် တုန်ယင်နေသည်။ လိုင်ဒီယားသည် စောစောက ပုံစံ မဟုတ်တော့သော တခြား တစ်ဘာသာ မိန်းမ တစ်ယောက် ဖြစ်လာ၏။

စတီဗင်သည် ထိုဂီတသံကို ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တော့။ နောင်သော အခါ ထိုတေးသံသည် ချိုက်ကော့စကီး၏ ဘီဖလက် မိုင်နာ စန္ဒရား ကွန်ဆပ် တို့ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ထိုအချိန်မှ အစပြုပြီး အခွင့် ကြိုတိုင်း လိုင်ဒီယားကို စန္ဒရားခုံမှာ ထို တေးကို တီးခိုင်းမိသည်။ ဘာကြောင့်ဟု သူ မရှင်းပြခဲ့။

သံရုံးမှ ဟိုတယ်သို့ အဝတ် လဲရန် စတီဗင် ပြန်ခဲ့၏။ ညပိုင်းတွင် ဖဲ ရိုက်ရန် ချိန်းထား၏။ စတီဗင်သည် ဖဲသမားကောင်း ဖြစ်သည်။ ဝါသနာ ပါ၏။ သို့သော် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဖျက်ဆီးပစ်မည့် ဖဲသမားမျိုး မဟုတ်။ သူ ရှုံးနိုင်သမျှထက် ဘယ်တော့မှ ပို၍ မကစား။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ ငွေကြေး

mgyoe.com

များများစားစား နိုင်တတ်သည်။ သို့သော် ငွေ အနိုင် ရသည်က ပဓာန မဟုတ်၊
ယောက်ျားတို့ အရည်အသွေး ပြိုင်ဆိုင်ရခြင်းကို စွဲမက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုနေ့ည ချိန်းဆိုရာ ဖဲဝိုင်းသို့ သူ မရောက်တော့။ လက်စွဲတော်
ကြီး ပရစ်ချတ်က သူ၏ နက်ကတိုင်ကို ကြိုးစား တည့်မတ်အောင် ချည်နှောင်
နေစဉ် ဗြိတိသျှ သံအမတ်ကြီး တံခါး ခေါက်၍ ဝင်လာ၏။

သံအမတ်ကြီးသည် အိပ်ရာမှ ကပျာကယာ ထပြု အဝတ်အစားကို
ဖြစ်သလို လဲခဲ့ပုံ ရသည်။

စတီဗင် ခေါင်းထဲမှာ ပထမဆုံး ရောက်လာသည့် အတွေးမှာ ရုရှားပြည်
တွင် တော်လှန်ရေး တစ်ခုခု ဖြစ်ပွားနေပြီ ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသားများ သံရုံး
တွင်းသို့ လာရောက် ခိုလှုံကြရန် အကြောင်းလာကြားသည်ဟု ထင်လိုက်၏။

သံအမတ်ကြီးက 'ပြောရမှာကတော့ သတင်းဆိုးပဲ၊ ခဏ ထိုင်ပါဦးဗျာ၊
အင်္ဂလန်က ကြေးနန်း ခုပဲ ရောက်လာတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဖေ..'

ဘာကိုမှ အရှုံး မပေးတတ်သော အဖေသည် အသက် ၆၅ နှစ်တွင်
နှလုံး ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီကော။

စတီဗင်သည် တကယ် အံ့ဩသွား၏။

'တကယ့်ကို မယုံနိုင်အောင်ပါပဲဗျာ၊ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး'

သံအမတ်ကြီးက 'ကျွန်တော်လည်း အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်'

'အခုလို သံအမတ်ကြီး ကိုယ်တိုင် တကူးတက လာပြောတာ ကျေးဇူး
ပါပဲ'

'ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒါထက် ကျွန်တော် ဘာများ လုပ်ပေးနိုင်ပါသေးလဲ'

'မရှိသေးပါဘူး၊ ကျေးဇူးပါပဲ'

သံအမတ်ကြီးသည် စတီဗင်အား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွား
လေ၏။

စတီဗင်သည် မျက်စိ တူရူ အရပ်ကို မမြင်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း
ကွယ်လွန်သွားသော အဘိုးကြီး အကြောင်းကို စဉ်းစားမိ၏။ ဖေဖေသည် ထောင်
ထောင်မောင်းမောင်း၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း သံမဏိ စိတ်ဓာတ် ရှိသူ ဖြစ်သည်။
သူတစ်ပါးကို မျက်ရည်ပေါက် ကြီးငယ်ကျအောင် နှိမ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ အဖေ
နှင့် ဆက်ဆံရန်မှာ သုံးလမ်းသာ ရှိ၏။ ဖေဖေ နည်းတူ ဖြစ်အောင် ဆက်ဆံ
ရန်၊ ဖေဖေ ဩဇာ အောက်သို့ ခေါင်းငုံ့ ဝင်ရန်နှင့် မမြင်ကွယ်ရာသို့ ထွက်
သွားရန်တို့ ဖြစ်ပေသည်။

mg yoe . com

စတီဖင်၏ အမေသည် ဖေဖေ့ ဩဇာရိပ် အောက်သို့ ဝင်ရင်း ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်နှင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့လေသည်။ စတီဖင်ကမူ သူ့ဖေဖေနှင့် ဝေးရာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စတီဖင်သည် ခေါင်းထဲမှာ လျောင်းနေမည့် သူ့အဖေ၏ ရုပ်အလောင်း ပုံကို တွေးမြင်ကြည့်နေ၏။ ကဲ ခုတော့ အိမ်ဖော် မိန်းကလေးကို မျက်ရည် ကျအောင်၊ အစောင့် အဖော်များကို ဒူးတုန်အောင်၊ ကလေးများကို တွေ့မြင်ရာ အရပ်မှ ထွက်ပြေး ပုန်းအောင်းနေအောင် မလုပ်နိုင်တော့ပါကလား။ လက်ထပ် ခြင်းများကို စီစဉ်ခြင်း၊ တရားစီရင် အပြစ် ပေးခြင်း၊ ပါလီမန် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည် တိုက်ခိုက်ခြင်း စသည်တို့ကိုလည်း မလုပ်နိုင်တော့ပါကလား။ ပြာမှ သည် ပြာ ဘဝသို့၊ မြေမှုန့်မှသည် မြေမှုန့် ဘဝသို့ ရောက်ရရှာပြီတကား။

နောက်ပိုင်း နှစ်များတွင် စတီဖင်သည် သူ့အဖေ အပေါ် ထားရှိသော အမြင် အယူအဆများ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပေသည်။

ယခု ၁၉၁၄ ခု၊ အသက် ၅၀ ရောက်လာပြီ ဖြစ်သောအခါ စတီဖင်သည် သူ့ အဖေ၏ အမွေအနှစ် အရည်အသွေးများကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကျင့်သုံးနေမိ ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ဗဟုသုတ လိုချင်စိတ် ရှိခြင်း၊ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ ကြည့် တတ်ခြင်း၊ ကောင်းသော အမှုကို ပြုလိုခြင်း၊ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်ခြင်း စသည့် အရည်အသွေးများ။ ၁၈၉၅ ခုနှစ်တုန်းကမူ ဖေဖေ့ အပေါ်၌ ခါးသီးမှု တစ်ခုသာ ခံစား၍ ရသည်။

ပရစ်ချတ်သည် အလိုက်တသိဖြင့် ဝိစကီ တစ်လုံးနှင့် ဖန်ခွက်ကို ဗန်း ပေါ် တင်၍ ယူလာ၏။

‘ယနေ့ စိတ်မကောင်းစရာ နေ့ပဲ မိုင်လော့ (သခင်)’

မိုင်လော့ (သခင်) ဆိုသည့် စကားလုံးသည် စတီဖင်အား တုန်လှုပ်သွား စေ၏။ သူတို့ ညီအစ်ကို၊ သူနှင့် ရျော့တို့သည် သီးခြား ဘွဲ့များ ရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ ညီအစ်ကိုအား အခြွေအရံများက ‘ဆာ’ တပ်ခေါ်ကြသည် မှန်သော်လည်း အရှင်သခင် (မိုင်လော့) ဆိုသည့် ဝေါဟာရကမူ အဖေ့ အတွက် သုံးရန် ဖယ်ထားခဲ့၏။ ယခုသော်ကား ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီ ဖြစ်၍ (အားလ်-အော့-ဝါဒင်) ဝါဒင် မှူးမတ် အရာကို စတီဖင်က ဆက်ခံရပေပြီ ဖြစ်၏။ မှူးမတ် အရာနှင့် အတူ အင်္ဂလန် တောင်ပိုင်း ဧက ထောင်ပေါင်း များစွာကို လည်းကောင်း၊ စကော့တလန်ပြည်၏ တစ်ပိုင်းတစ်စ၊ ပြိုင်မြင်း ခြောက်ကောင်၊ ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်၊ မွန်တီကာလိုမှ အိမ်တစ်လုံး၊ နိုင်ငံတော်

mgyoe.com

အစိုးရ၏ မှူးမတ် ရာထူး တစ်နေရာကို လည်းကောင်း အားလုံး ဆက်ခံ ရရှိပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်မှာ နေရတော့မည် ဖြစ်၏။ မျိုးရိုး အလိုက် နေရာ ဖြစ်သည်။ လက်အောက်ငယ်သား မှီခိုသူ အားလုံး သူ့တာဝန် ဖြစ်လာ ၏။ တရားရုံးမှာ ထိုင်ရတော့မည်။ ဧည့်ခံပွဲများ လက်ခံ ကျင်းပပေးလိမ့်မည်။ နန်းတွင်းသို့ အခစား ဝင်ရမည်။

သူ့တွင် ဇနီး တစ်ယောက် လိုအပ်လာပြီ ဖြစ်၏။

ဝါဒင် မှူးမတ်ကြီး၏ တာဝန်ကို လူပျို လူလွတ် တစ်ဦး ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ထမ်းဆောင်နိုင်မည် မဟုတ်။ ပါတီများကို ဖိတ်ကြားရမည်။ စောင့်ကြို ဧည့်ခံ ရမည်။ အစားအသောက်များ စီစဉ်ရမည်။ ဝါဒင်ဟော အိမ်တော် သခင်မ တစ်ဦး မရှိမဖြစ် လိုအပ်လာ၏။

နောက် အမွေ အရိုက်အရာ ဆက်ခံရန် သားသမီးများ ရှိရတော့မည်။

စတီဖင်သည် တွေးတွေးဆဆနှင့် ပရစ်ချတ်အား ‘ငါ မိန်းမ ယူဖို့ လို လာပြီ ပရစ်ချတ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် အရှင်၊ လူပျို လူလွတ် အချိန်တွေဟာ ကုန်ဆုံးသွားပါပြီ’

နောက်တစ်နေ့ ဝါဒင်သည် လိုင်ဒီယား ဖခင်ထံ ခွင့်တောင်းပြီး လိုင်ဒီ ယားနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် တောင်းသည်။

နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကြာသော အခါ သူ ဘယ်လို လုပ်ပြီး မြန်မြန်ဆန် ဆန် ဆုံးဖြတ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေး၍ မရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်က ငယ်ရွယ်သူ ဖြစ်သည့်တိုင်အောင် သူသည် လိုင်ဒီယား တစ်ယောက် သူ့အတွက် ဇနီးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်၊ မှူးမတ် ကတော် ဖြစ်နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ လိုင်ဒီယားကို သူ ပျော်ရွှင်အောင် ထားနိုင် မထား နိုင် ဘာမှ မစဉ်းစားခဲ့။

စတီဖင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်လုံးလုံး လိုင်ဒီယားကို သွားတွေ့ခဲ့ပေသည်။ သူ့အဖေ၏ အသုဘ အခမ်းအနားသို့ အမိ မပြန်ခဲ့။ ပြီး နောက် လက်ထပ်ခွင့်ကို လိုင်ဒီယားထံ မတောင်းဘဲ လိုင်ဒီယား၏ ဖခင်ထံသို့ ခွင့်တောင်းလိုက်လေ၏။ လိုင်ဒီယား၏ ဖခင်သည်လည်း စတီဖင် နည်းတူ အခြေအနေများကို သင်္ချာ ပေါင်းသလို တွက်ချက်၍ သဘောတူလိုက်၏။

ဝါဒင်က သူ့အနေနှင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရမည့် အချိန် ဖြစ်သော်လည်း ချက်ချင်း လက်ထပ်ဖို့ လိုကြောင်း၊ သူသည် အိမ်တော်သို့ အမြန် ပြန်ရောက်၍

တာဝန် အသီးသီးကို စတင် ယူရမည့် အကြောင်း တင်ပြသည်။ လိုင်ဒီယား၏ ဖခင်သည် အခြေအနေကို ကောင်းစွာ နားလည်သည်။ ရက်သတ္တ ခြောက်ပတ် ကြာသော အခါ စတီဖင်နှင့် လိုင်ဒီယားတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြလေ၏။

ဪ ဘယ်လောက်များ ငယ်ရွယ် ရူးမူးစိတ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါလိမ့်။ အင်္ဂလန်သည် တစ်ကမ္ဘာလုံးကို အမြဲတမ်း အုပ်စိုးနိုင်မည်ဟု ထင်ခဲ့ပြီး မိမိ အသည်းနှလုံးကိုလည်း အမြဲ စိုးမိုးနိုင်မည်ဟု ဘာကြောင့် ယူဆခဲ့ပါလိမ့်။

လသည် တိမ်တိုက် နောက်မှ ထွက်ပြုလာရာ အလင်းရောင်သည် အိပ်ရာ ထဲသို့ ဝင်လာ၏။ သူသည် နံဘေးမှာ အိပ်ပျော်နေသော လိုင်ဒီယား၏ မျက်နှာ လေးကို ကြည့်လိုက်၏။ သည်လို ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် မသိခဲ့။ သူသည် ယခုလို လိုင်ဒီယားအား အရူးအမူး ချစ်ကြိုက်လာလိမ့်မည်ဟု ကြိုတင် မတွေး မိခဲ့။ စတီဖင်သည် အိပ်ပျော်နေသော လိုင်ဒီယား မျက်နှာလေးကို ကြည့်ရင်း မင်း အပြုံးကို မမြင်ရရင် မနေနိုင်တဲ့ အဖြစ်၊ မင်း အနမ်းကို စောင့်မျှော်နေ တတ်တဲ့ အကျင့်၊ မင်းကို အဆုံးအရှုံး မခံနိုင်တဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်လာလိမ့် မယ်လို့ ကိုယ် မတွေးခဲ့မိဘူးဟု စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်၏။

လိုင်ဒီယားသည် အိပ်ရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။

သည်တော့မှ စတီဖင်သည် အားသွားပြီ ဖြစ်သော သူ့ လက်ချောင်းကို မ၍ အိပ်ရာထက်မှ ထထိုင်လိုက်၏။ သူ့စိတ်ထဲကမူ ငါ အတော် ကံကောင်းတဲ့ လူပဲဟု တွေးလိုက်၏။

ဝါဒင်သည် နံနက်စာ စားပွဲကို လေ့လာလိုက်၏။

အစစအရာရာသည် ပြည့်စုံစွာ ရှိနေ၏။

သူ့အနေနှင့် အော့လော့ကို စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားဖို့ လိုသည်။

အော့လော့ အနေနှင့်လည်း စစ်မဟာမိတ် စာချုပ် ချုပ်ဆိုရေး အတွက် ရုရှားပြည်ဘက်မှ တောင်းဆိုစရာများ ရှိမည်မှာ အမှန်ပင်။ အကယ်၍ အင်္ဂလန် ဘက်မှ မလိုက်လျောနိုင်သော တောင်းဆိုမှု ပြုလာပါက ဆွေးနွေးပွဲသည် အလကား ဖြစ်သွားပေမည်။

သူ့တာဝန်မှာ ဆွေးနွေးပွဲ အထမြောက် အောင်မြင်ဖို့။

သူသည် အလက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်တွယ်ဖို့ လိုသည်။ ထိုအတွေး ကြောင့် သူ့စိတ်မှာ စနိုးစနောင့် လာဖြစ်သည်။ အလက်သည် ကလေး ဘဝမှပင်

သိကျွမ်း ခင်မင်လာပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး သူ ကူညီခဲ့သော ကလေး ဖြစ်သည်။
ထိုအချက်သည် ဆွေးနွေးရာ၌ ပိုမို ချောမွေ့စရာ ရှိသော်လည်း တကယ်တမ်း
အလျှော့ အတင်း ဆွေးနွေးရာ၌မူ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ခံစားမှု မရှိသော လူစိမ်းနှင့်က
ပို၍ ဟန်ကျသည်။

ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ခံစားမှုကို ဖယ်ထားရမှာပဲဟု ဝါဒင် တွေးလိုက်
၏။ ရုရှားကို မိမိတို့ဘက် ပါအောင် ဆွေးနွေးရန်ကား အဓိက။

ခဏ အကြာ အလက် ဝင်လာ၏။

ဝါဒင်က 'အိပ်ပျော်ရဲ့လား အလက်'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ပျော်ပါတယ် ခင်ဗျ'

အလက်သည် နံနက်စာကို နည်းနည်းပါးပါး တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းသာ
စား၏။

ဝါဒင်က 'ဘယ်လိုလဲ အလက်၊ အလျင်တုန်းက အင်္ဂလိပ် အစာ ဆိုရင်
မင်း သိပ်ကြိုက်ပါတယ်၊ အခုတော့ နည်းလှချည်လားကွ'

အလက်က ပြုံးရင်း 'ကျွန်တော် အစား မက်တဲ့ ကလေး ဘဝကို ကုန်
လွန်ခဲ့ပြီပဲ အန်ကယ် စတီဖင်ရဲ့'

သည်အချက်ကို ငါ မှတ်ထားမှဟု ဝါဒင် တွေးလိုက်၏။

နံနက်စာ စားသောက်ပြီးသော အခါ နံနက်ပိုင်း အပန်းဖြေ အခန်းထဲသို့
သွားကြ၏။ အလက်က 'ကျွန်တော်တို့ ရုရှားပြည်ရဲ့ စစ်တပ်နှင့် ရေတပ် အတွက်
ငါးနှစ်တာ အသုံးစရိတ်သစ် ကြေညာချက် ထွက်တော့မယ်'

သူက စကား စပြီကိုးဟု ဝါဒင် တွေးမိသည်။

အလက်က ဆက်၍ 'ဘတ်ဂျက်က ရူဘယ် ခုနစ် ဘီလီယံခွဲပဲ'

တစ်ပေါင်မှာ ဆယ်ရူဘီ ရှိရာ ပေါင် သန်း ၇၅၀ ရှိမည်ဟု တွက်ချက်
မိ၏။ ဝါဒင်က 'စီမံကိန်းကတော့ အတော် ကြီးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ငါးနှစ်လောက်
ဒီထက် စောပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ သဘော ရပါတယ်'

'ပြဿနာက မင်းတို့ တည်ဆောက်မှု မစခင်မှာပဲ စစ်ပွဲ စတော့မယ်နှင့်
တူတယ်'

အလက်က ပခုံး တွန့်ပြ၏။

ဝါဒင်က တွေးရပြန်၏။ အလက်သည် ရုရှား စစ်ထဲ ဘယ်တော့ ရောက်
မည်လဲ ဆိုတာကို ဘယ်က စပြောလိမ့်မလဲဟု တွေးမိ၏။ သူက 'ပထမဆုံး

လုပ်ဖို့ကတော့ မင်းတို့ စစ်သင်္ဘောကြီးတွေပေါ်က အမြောက်တွေကို ပိုကြီးကြီး တပ်ဖို့ လိုတယ်’

အလက်က ခေါင်းခါပြ၏။ ‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ တတိယ စစ်သင်္ဘောဟာ ရေချတော့မယ်၊ စတုတ္ထ သင်္ဘောလည်း ဆောက်နေပြီ၊ အားလုံးမှာ ၁၂ လက်မ အမြောက်တွေပဲ တပ်ထားတယ်’

‘သိပ်မလုံလောက်တော့ဘူး အလက်၊ ချာချီက သူ့ သင်္ဘောတွေကို ၁၅ လက်မ အမြောက်တွေ တပ်နေပြီ’

‘ချာချီ မှန်တာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ သေနာပတိတွေကလည်း အဲဒီလိုပဲ ယူဆတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နိုင်ငံရေးသမားတွေက နားမလည်ဘူး၊ ဦးလေးလည်း ရုရှားပြည် အကြောင်း သိသားနှင့်၊ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေး ညှိနှိုင်းနေရတာ ကိုက သိပ်ကြာတာ’

တို့ စကား စစ်ခင်းနေတာပဲဟု ဝါဒင်က တွေးမိပြန်၏။ သူက ‘ပထမဆုံး အစီအစဉ်က ဘာတွေ ဆိုထားသလဲ အလက်’

‘ရူဘယ် သန်းတစ်ရာကို ပင်လယ်နက်ထဲက ရေတပ်ကို ဆောက်မယ် လေ’

‘ဦးလေးကတော့ မြောက်ဘက် ပင်လယ် ရေတပ်က ပိုအရေးကြီးမလား လို့ ထင်တာပဲ’

ဝါဒင် စိတ်ထဲကမူ အင်္ဂလန်ပြည် အတွက်လေဟု ထည့်ပြောလိုက်၏။ အလက်က ‘ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အာရှတိုက်ဘက်ကို ပိုကြည့်ရမယ် ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ကို အနီးကပ် ရန်မူမယ့် လူက တူရကီပဲ၊ ဂျာမနီမှ မဟုတ်တာ’

‘သူတို့ အချင်းချင်း မဟာမိတ် ဖွဲ့နိုင်တယ်နော်’

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ၊ ရုရှား ရေတပ်ရဲ့ အဓိက အားနည်းချက်က အမြဲတမ်း လှုပ်ရှားနိုင်တဲ့ ရေမခဲတဲ့ ပင်လယ် ကမ်းခြေမြို့ မရှိတာဘဲ’

ဇာတ်လမ်းက စလာပြီဟု ဝါဒင် တွေး၏။ သူက ‘အိုဒက်ဆာ ဆိပ်ကမ်း ကကော’

‘ပင်လယ်နက်ဘက်မှာ၊ တူရကီက ကွန်စတင်တီနိုပယ် ဆိပ်ကမ်းနှင့် ဂါလီပိုလီကို ထိန်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ သည်တော့ ပင်လယ်နက်နှင့် မြေထဲ ပင်လယ် ကူးဖို့ ခရီးဟာ သူတို့ လက်ထဲမှာ ရှိနေတာပေါ့၊ အဲဒီလို ဆိုရင် ပင် လယ်နက်ဟာ ကုန်းမြေထဲက အိုင်လောက်ပဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့’

‘ဒါကြောင့် ရုရှား အင်ပါယာက တောင်ဘက်ကို တိုးချဲ့ဖို့ လုပ်နေကြတာလား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဆလပ် မျိုးဆက်ပဲ မဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ဘာလ်ကန် လူမျိုးတွေဟာ ဆလပ်တွေပဲ၊ သူတို့ လွတ်မြောက်မှု လိုလားတာကို ကျွန်တော်တို့က စာနာပါတယ်’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ သူတို့ ပိုင်သွားရင်လည်း မင်းတို့ ရေတပ် မြေထဲပင်လယ်ထဲ ဝင်ရေး လွယ်တာပေါ့’

‘ဘာလ်ကန်မှာ ဆလပ်တွေက စိုးမိုးရင် ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီနိုင်တာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုရှားတွေက ပိုင်ရင် ပိုမကောင်းဘူးလား’

‘ကောင်းတာတော့ ကောင်းတာပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ မြေပုံထဲမှာ အဲဒီလိုမှ ရေးမထားတာ’

‘အဲဒီ ကိစ္စကို ဦးလေး ခေါင်းထဲ ထည့်ပြီး စဉ်းစားပေးပါဦး’
ဝါဒင်သည် စကား တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမည် ပြုပြီးမှ ရပ်လိုက်၏။
သူတို့ လိုချင်တာက ဒါပဲကိုး။ တို့ဘက်ကလည်း ဘာလ်ကန် ဒေသကို ရုရှား ဘယ်ပေးနိုင်မလဲ။ စစ်မဟာမိတ် စာချုပ်က သည်အပေါ်မှာ တည်တာကိုး။

အလက် စကားကမူ ရှင်းနေသည်။ ဘာလ်ကန် ဒေသကို ကျုပ်တို့ကို ပေး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ဘက်က တိုက်ပေးမယ်။ ဒါပဲ ဖြစ်သည်။

ဝါဒင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းရင်း ‘တကယ်လို့ ဗြိတိန်က ဘာလ်ကန် ဒေသကို ပိုင်ဆိုင်တယ် ဆိုရင် အဲ မင်းတို့ကို ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ မပိုင်တဲ့ မရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို ဘယ်နှယ်လုပ် မင်းတို့ကို ပေးနိုင်မလဲ၊ စကား ပမာ ပြောတာနော်’

အလက်၏ တုံ့ပြန်မှုကား ကြိုတင် ဇာတ်တိုက်ထားသလို မြန်လှ၏။

‘ဒါပေမဲ့ ဦးလေးတို့ အင်္ဂလိပ်တွေက ဘာလ်ကန်ဟာ ရုရှား နယ်မြေပဲ လို့ အသိအမှတ် ပြုပေးလို့တော့ ရတာပေါ့’

အား သိပ်မဆိုးလှပါကလား။ သည်လောက်တော့ တို့ဘက်ကလည်း လုပ်ချင် လုပ်ပေးနိုင်မှာပဲဟု ဝါဒင် တွေး၏။

သူတို့ နှစ်ဦး စကား အပေးအယူများ လုပ်ကြ၏။

နောက်ဆုံး အလက်က ‘ဒီကိစ္စကို ရှေ့စကား ဆက်ကြဖို့ ဦးလေးလည်း ချာချီနှင့် တိုင်ပင်ချင် တိုင်ပင်ဦးလေ’

ဝါဒင်က အလက်၏ စကား လိမ္မာပုံကို ကျေနပ်သွား၏။ ပြုံးလိုက်ကာ
'ဦးလေး မင်းအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် အလက်'

ထိုနေ့ နံနက်တွင် ဖဲလစ်သည် အော့လော့ မင်းသားကို ဘယ်နေ့ ဘယ်နေရာမှာ
ဘယ်လို သတ်ရမည်နည်းဟု စဉ်းစားနေ၏။

ဂျူဘလီလမ်း စာကြည့်တိုက်ရှိ တိုင်း သတင်းစာကို ဖတ်ရင်း ဖဲလစ်
ခေါင်းထဲမှာ အစီအစဉ် စိတ်ကူး ပေါ်လာ၏။

အလက်ဆီ အင်ဒရီဗစ် အော့လော့ မင်းသားသည် ယမန်နေ့က စိန်ပီတာ
စဘတ်မြို့မှ လန်ဒန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး မှူးမတ်ကြီး ဝါဒင် မိသားစု အိမ်တော်
တွင် ဧည့်သည် အဖြစ် တည်းခို နေထိုင်လျက် ရှိသည်။ အော့လော့ မင်းသားသည်
ဇွန်လ ၄ ရက် ကြာသပတေးနေ့တွင် ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားတို့ကို ခစား
ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံမည် ဖြစ်၏။

ယခုတော့ အော့လော့ မင်းသား ဘယ်ရက်၊ ဘယ်အချိန်တွင် ဘယ်နေရာ
မှာ တိတိကျကျ ရှိမည်ကို ဖဲလစ် သိရပြီ ဖြစ်၏။ ဤသတင်းမျိုးသည် စနစ်
တကျ ပြင်ဆင်တတ်သော လူသတ်သမား တစ်ဦး အတွက် အသုံးဝင်လှ၏။

နောက် ပြဿနာ တစ်ခုမှာ အော့လော့ မင်းသား အနားသို့ သူ နီးနီး
ကပ်ကပ် ချဉ်းကပ်နိုင်ဖို့ အရေး ဖြစ်သည်။ နန်းတော်တွင်း ဝင်ဖို့ အရေးကား
မလွယ်လှ။ ထို့အတွက်လည်း အဖြေသည် တိုင်း သတင်းစာမှာပင် ရှာ၍ တွေ့
၏။

ဘုရင့် အခမ်းအနား။
မြင်းလှည်း ဝင်ထွက်ခွင့် အစီအစဉ်။

မြင်းရထားများ ဘတ်ကင်ဟန် နန်းတော်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပြီး အပြင်မှာ
ထွက်နားနေကာ အလှည့်ကျ ပြန်ဝင်လာ ခေါ်နိုင်ရန် အတွက် မြင်းလှည်းရှင်
ကတ်ပြားများကို ရထား မောင်းသူ အပြင် အပို ပါလာသော အစောင့်ထံသို့
ပေးထားမည့် အကြောင်း၊ ထိုအစောင့်က မိမိတို့ အရှင်၏ ထွက်ခွာရန် အလှည့်
ရထား လာခေါ်ရမည့် အကြောင်းနှင့် ဝင်ခွင့် ၈:၃၀ မှာ စတင်ကြောင်း ဖော်ပြ
ထား၏။

ဖဲလစ်သည် ထိုသတင်းကို ကြိမ်ဖန် များစွာ ဖတ်ကြည့်၏။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
မရှင်းလှပေ။ ဧည့်သည်များ ပြန်အထွက်တွင် အစောင့်က မြင်းလှည်းကို ပြေး

mgyoe.com

ခေါ်ရမည်၊ မြင်းလှည်းက တစ်နေရာမှာ ရပ်စောင့်နေရမည် ဆိုသည့် သဘော ပဲလား။

နည်းလမ်းတော့ ရှိရမှာပဲဟု ဖဲလစ် တွေးသည်။ ဘယ်နည်းနှင့် ဖြစ်ဖြစ် ဝါဒင်တို့ မြင်းလှည်း စည့်ခံပွဲမှ အပြန် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ သူ့-ဖြစ်တဲ့ နည်းနှင့် ရအောင် လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဓိက ပြဿနာက ကျန်နေသေး၏။ သူ့၌ သေနတ် မရှိ။

ဂျနီဗာက သေနတ် ယူခဲ့လျှင်တော့ အလွယ်သား။ သို့သော် နိုင်ငံတကာ ကူးသန်းရချိန်တွင် ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားပါက ပို၍ ခက်မည် ဖြစ်သဖြင့် သူ မယူခဲ့။

အမှန်အားဖြင့် လန်ဒန်လို မြို့မျိုးတွင် သေနတ် တစ်လက် ရရန် ဘာမှ ခက်မည် မဟုတ်။ သို့သော် သူ ဘယ်လို ရအောင် လုပ်ရမည် မသိ။

သူသည် သေနတ် အရောင်းဆိုင်များကို လှည့်၍ အကဲခတ်ကြည့်သည်။ သေနတ်ဆိုင်တိုင်းသို့ ဝတ်ကောင်းစားလှ အထက်တန်းလွှာများ အလွယ်တကူ သေနတ် ဝင်ဝယ်ယူနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့သော် သူ့မှာ ပိုက်ဆံ ရှိဦး၊ သေနတ်ဆိုင်က သူ့လို လူမျိုး၊ ဤအခြေအနေ ပုံပန်းမျိုးကို သေနတ် ရောင်း မည် မထင်။

နောက်တစ်နည်း။ အောက်တန်းလွှာ စားသောက်ဆိုင်များတွင် လူဆိုး သူခိုး များ သေနတ် လက်နက် အရောင်းအဝယ် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်တန်ရာ၏။ သို့သော် ထိုသို့ လုပ်ကိုင်သည်ကို သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။

နောက်ဆုံး သူ၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ မင်းမဲ့ဝါဒီများထံမှ ဖြစ်သည်။

သူသည် မင်းမဲ့ဝါဒီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသမားများနှင့် စကား တောက်ကြည့် ဖူးသည်။ မည်သူမှ လက်နက် အကြောင်း မဟာကြ။ ဖဲလစ်မှာ မကြာမတင်ကမှ ရောက်လာသူ တစ်ဦး ဖြစ်၍ သူ့ကို မည်သူကမှ လက်နက်များ အကြောင်း ထုတ်ပြောလောက်အောင် ယုံကြည်ကြသေးပုံ မပေါ်။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်လာခဲ့၏။ နောက်ဆုံး ဖဲလစ်သည် မင်းမဲ့ဝါဒီများ အနက် အဖြစ်နိုင်ဆုံး လူတစ်ယောက်ကို ရွေးလိုက်၏။

ထိုသူ၏ အမည်မှာ နာသန် ဆာဘဲလင်စကီး ဖြစ်၏။ အသက် နှစ်ဆယ် ခန့် ရှိပြီး ဆလပ် လူမျိုးရုပ် ပေါက်သည်။

ဖဲလစ်သည် ပထမဆုံး ဒပ်စတန် အိမ်သို့ သွားကာ ပစ္စည်းများ ယူပြီး အိမ်ခန်း ရပြီဟု ဆိုကာ အားလုံးကို နှုတ်ဆက် ထွက်ခဲ့၏။ နောက် မီးရထား

mgyoee.com

lမ်းသစ်များ၏ နံဘေး အိုင်းရစ် အမျိုးသမီး ဘရစ်ဂျက်ထံမှ အိမ်ခန်း တစ်ခန်းကို တစ်ပတ် ငါးသျှိုလင်နှင့် နှစ်ပတ် အတွက် ပေးကာ ငှားလိုက်၏။

နေ့လယ်ပိုင်း ရောက်သည်နှင့် ဖဲလစ် နာသန်ကို အရှာ ထွက်သည်။

နာသန် အိမ်သို့ ရောက်သော အခါ စုတ်ပြတ် ပေရေနေသော အမျိုးသမီးများ တကုန်းကုန်းနှင့် စက်ချုပ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ တစ်ခန်းလုံးမှာ ချွေးနံ့ တထောင်းထောင်း ထွက်နေ၏။

ဖဲလစ်သည် အနီးဆုံး မိန်းကလေးအား လက်တို့၍ ‘နာသန် ရှိသလား ခင်ဗျ’

မိန်းကလေးသည် စက်ချုပ် နေရာမှ ခေါင်းမမော့ဘဲ ‘အပေါ်ထပ်မှာ’ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သော အခါ ခုတစ် တစ်လုံး ပေါ်တွင် အင်္ကျီ ဝတ်နေဆဲ နာသန်ကို တွေ့ရ၏။

နာသန်က ဖဲလစ်ကို မြင်သွားရာ ‘ဖဲလစ်ပါလား၊ လာလေ’

ဖဲလစ်က ရဟူဒီ ဘာသာဖြင့် ‘ကျုပ် ခင်ဗျားကို စကား ပြောစရာ ရှိလို့’

‘ဒါဖြင့် ပြောလေ’

‘လာပါ၊ အပြင် လိုက်ခဲ့ပါဦး’

နာသန်သည် ကုတ်အင်္ကျီ အပေါ်မှ ထပ်ဝတ်၍ လမ်းပေါ်သို့ ဆင်းခဲ့ကြ၏။ လမ်းပေါ် ရောက်သည်နှင့် နာသန်က စက်ချုပ်သမများ မဝရေစာ စားသောက်နေရပုံကို ရှင်းပြ၏။

ဖဲလစ်က ‘ခင်ဗျား ဒါကြောင့် မင်းမဲ့ဝါဒသမား ဖြစ်လာတာလား’

နာသန်က ‘တကယ်ပါဗျာ၊ ဒီစက်ချုပ်သမတွေဟာ အလှဆုံး အင်္ကျီတွေကို ချုပ်နေကြပေမဲ့ သူတို့ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဂုန်နီစုတ် အင်္ကျီတွေ ဝတ်နေရတယ်ဗျ’

‘အဲဒီလို မတရား ခေါင်းပုံဖြတ်တာတွေကို ဘယ်လို ပြောင်းလဲပစ်ရမလဲ၊ အကြမ်းဖက်မှုနှင့်ပဲပေါ့၊ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တာပေါ့’

‘အဲဒီလို ယုံကြည်မှု ရှိစေချင်တာပဲ နာသန်၊ ဒါထက် ကျုပ် သေနတ် တစ်လက် လိုချင်တယ်’

နာသန်က ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်လိုက်၏။ ‘ဘာလုပ်ဖို့လဲ’

‘မင်းမဲ့ဝါဒီ တစ်ယောက် သေနတ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ လိုမှာလဲ’

mgjoe.com

‘ခင်ဗျားပဲ ဖြေပါဦး ဖဲလစ်’

‘သူခိုးတွေဆီက ပြန်ခိုးဖို့ ဖြစ်စေ၊ လူဆိုးတွေကို ဖိနှိပ် ခုခံဖို့ ဖြစ်စေ၊ လူသတ်သမားတွေကို ပြန်သတ်ဖို့ပဲ ဖြစ်စေ သုံးဖို့ပေါ့ဗျာ’

‘ခင်ဗျားက အဲဒီ အထဲက ဘယ်အလုပ် လုပ်မှာလဲ’

‘ခင်ဗျား တကယ် သိချင်ရင် ကျုပ် ပြောပြပါ့မယ်’

နာသန်သည် ခဏမျှ စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ‘ဘရစ် လမ်းသွယ်နှင့် သရော လမ်းထောင့်ကို သွား၊ ဆီပူအိုး ဘား ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဘားမှာ လူပုလေး ဂါဖီးကို သွားတွေ့ပေတော့’

ဖဲလစ်က ဝမ်းသာမှုကို ထိန်းရင်း ‘ကျေးဇူးပဲဗျာ၊ ဘယ်လောက် ပေးရမယ် ထင်သလဲ’

‘တစ်လုံးထိုး သေနတ် တစ်လက် ဆိုရင် ငါးသျှိုလင်လောက် ပေးရမယ် ထင်တယ်’

‘ကျုပ်က ဒီထက် သေချာတဲ့ သေနတ် ရမှ ဖြစ်မှာဗျာ’

‘သေနတ်ကောင်းက ဈေးကြီးတယ်ဗျာ’

‘ကြိဖန် ကြည့်လုပ်ရမှာပေါ့လေ၊ ကဲ သွားမယ်၊ ကျေးဇူးပဲ’

ဖဲလစ်သည် နာသန် လက်ကို ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

နာသန်သည် ဖဲလစ် စက်ဘီးပေါ် တက်သည်ကို ကြည့်ရင်း ‘ကိစ္စ အားလုံး ပြီးရင် ကျုပ်ကိုတော့ အကျိုးအကြောင်းလေး ပြောပါဦးဗျာ’

ဖဲလစ်က ပြုံးလိုက်၏။ ‘မပူပါနှင့်၊ ခင်ဗျား သတင်းစာထဲ ဖတ်ရမှာပါ’

သူသည် စက်ဘီးကို နင်း၍ ထွက်ခဲ့၏။

သူသည် နာသန် ညွှန်ကြားသည့် ခရီးကို လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခရီး လမ်းဆုံးသို့ မရောက်မီပင် ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပိုမို ရှုပ်ထွေး စုတ်ပြတ် ညစ်ပတ် လာ၏။ သွားလာ လှုပ်ရှားနေသမျှမှာ လူဆိုး သူခိုး အောက်တန်းစားများမှန်း သိသာလှ၏။

ဖဲလစ်သည် ဆီပူအိုး ဘား ရှေ့တွင် သူ့ စက်ဘီးကို ထောင်ခဲ့ပြီး အထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။ ဘားထဲမှ လူများသည်လည်း စုတ်ပြတ် ညစ်ပတ်နေ၏။

ဖဲလစ်သည် ဘားကောင်တာ ရှေ့သို့ သွားပြီး ဘီယာ တစ်ခွက်နှင့် ဝက်အူ ချောင်း တစ်တောင့် မှာလိုက်သည်။

ဘား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ကြည့်ရာ လူပု ဂါဖီးကို တွေ့ရ၏။ စောစော က သူ့ကို လှမ်းမမြင်ခြင်းမှာ လူပုကြီးသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် မတ်တတ်

ရပ်နေသည် ဖြစ်၍ တခြားသူများနှင့် တန်းတူ ရောနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ဂါဖီးသည် အရပ် လေးပေခန့် မြင့်ပြီး ခေါင်းကြီးကြီး၊ အသက်အရွယ် အလတ်
ပိုင်းလောက် ရှိဦးမည် ဖြစ်၏။ သူ့ ကုလားထိုင် ခြေရင်းတွင် ခွေးအနက်ကြီး
တစ်ကောင် ထိုင်နေ၍ နံဘေးမှ လူမိုက်ရုပ် ပေါက်သူ နှစ်ဦးနှင့် စကား ပြောနေ
၏။ ထိုလူ နှစ်ဦးမှာ ဂါဖီး၏ သက်တော်စောင့် လူမိုက်များ ဖြစ်နိုင်သည်။ လူ
မိုက် နှစ်ဦးမှာ ဘီယာခွက် ကိုယ်စီ ကိုင်ထားပြီး လူပုကလေးက ဂျင် သောက်
နေပုံ ရ၏။

ဘားသမားက ဖဲလစ်အား သူ့ ဘီယာခွက် ချပေးသော အခါ ဖဲလစ်က
'ကျုပ်ကို အကောင်းဆုံး ဂျင် တစ်ခွက် ပေးဦး'

ဘားမှာ ထိုင်နေသော မိန်းမငယ် တစ်ဦးက ကြားသွားပြီး 'ကျွန်မဖို့
လား ဟင်'

အမျိုးသမီးသည် ညစ်ပတ် ပေရေသော သွားများ ပေါ်အောင် ဖဲလစ်အား
ပြုံးပြ၏။ ဖဲလစ်သည် တစ်ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ဂျင်ခွက် ရသော အခါ ကျသင့်ငွေကို ပေးရှင်းပြီး ဖဲလစ်သည် လူပုတို့
လူစု ရှိရာသို့ လာခဲ့၏။ လူပုတို့ လူစုမှာ ပြတင်းပေါက်နားမှာ ထိုင်နေရင်း
လမ်းမဘက်ကို ကြည့်နေကြ၏။ ဖဲလစ်က လူပုတို့နှင့် တံခါးပေါက် အကြား
မှာ ရပ်လိုက်ပြီး လူပုကလေးအား ကြည့်ရင်း 'မစ္စတာ ဂါဖီးလား ခင်ဗျ'

'ဘယ်သူက ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တာလဲ'

လူပုကလေးက ညောင်နာနာ အသံနှင့် ပြန်မေး၏။

ဖဲလစ်က အသင့် ယူလာသော ဂျင်ခွက်ကို ကမ်းရင်း 'ကျွန်တော် အလုပ်
စကား နည်းနည်း ပြောချင်လို့ပါ'

ဂါဖီးသည် ဂျင်ခွက်ကို ယူပြီး တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်၏။

ပြီးမှ 'မရဘူး'

ဖဲလစ်သည် ဘီယာကို ငုံ့သောက်လိုက်သည်။ ချိုရဲရဲ ဖြစ်နေ၏။ သူက
'ကျွန်တော် သေနတ် တစ်လက် ဝယ်ချင်လို့'

ဂါဖီးက 'ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီကို ဘာကြောင့် လာတာလဲ၊ ကျုပ် မသိဘူး'

'ကျွန်တော် ခင်ဗျား အကြောင်းကို ဂျူဗလီလမ်း ကလပ်က ကြားလာ
လို့ပါ'

'ဒါဆို ခင်ဗျားက မင်းမဲ့ဝါဒီသမား တစ်ယောက်လား'

ဖဲလစ်က ဘာမှ ပြန်မပြော။

ဂါဖီးက ဖဲလစ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်သည်။ ပြီးမှ 'ခင်ဗျား ဘယ်လို သေနတ်မျိုး လိုချင်တာလဲ၊ အဲ ကျုပ်မှာ ရှိရင်ပေါ့လေ'

'ခြောက်လုံးပြူး ကောင်းကောင်းပါ'

'ဘရောင်းနင်း ခုနစ်ချက်ထွက်လိုဟာမျိုးလား'

'အဲဒါ ရရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့'

'ကျုပ်ဆီမှာ မရှိဘူး၊ ရှိရင်လည်း ခင်ဗျားကို မရောင်းဘူး၊ ရောင်းရင် လည်း ငါပေါင် ရမှ ရောင်းမှာ'

'ကျုပ် ကြားတော့ တစ်ပေါင်လောက်ပဲ ပေးရတယ် ပြောပါတယ်'

'ခင်ဗျား ကြားတာ မှားလို့ နေမှာပေါ့'

ဖဲလစ်က စဉ်းစားသည်။ ဂျပုသည် သူ့ကို နိုင်ငံခြားသား မင်းမဲ့ဝါဒီ သမား တစ်ယောက် အဖြစ် အမဲ ဖျက်နေမှန်း သိသည်။ ကောင်းပြီလေ၊ သည် လိုကြေး ဆိုလည်း လုပ်ကြရုံပေါ့။

ဖဲလစ်က 'ကျွန်တော်က နှစ်ပေါင်ထက် ပိုမတတ်နိုင်ဘူး'

'ကျုပ်ကလည်း လေးပေါင်ထက် လျော့မပေးနိုင်ဘူး'

'ကောင်းပြီလေ၊ လေးပေါင် ဆိုရင် ကျည်ဆန် တစ်ဘူးပါ ရမှာလား'

'ကောင်းပြီလေ၊ လေးပေါင် ဆိုရင် ကျည်ဆန် တစ်ဘူးပါ ပေးမယ်'

'ကျေနပ်ပါပြီ'

ဖဲလစ်က သဘောတူလိုက်၏။ နံဘေးမှ လူမိုက် တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းမှ အပြုံးစကို ဖဲလစ် သတိထားမိသည်။ အရက်ဖိုးများ ပေးရှင်းပြီးနောက် ဖဲလစ် အိတ်ထဲတွင် ၃ ပေါင် ၁၅ သျှိုလင်နှင့် ၁ ပဲနိသာ ကျန်၏။

ဂါဖီးသည် နံဘေးမှ လူမိုက် တစ်ဦးကို မျက်ရိပ် ပြလိုက်သည်။ ထိုလူ သည် နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။

ဖဲလစ်က ဝက်အူချောင်း စားရင်း ဘီယာ သောက်ကာ စောင့်နေလိုက်၏။

တစ်မိနစ်၊ နှစ်မိနစ်ခန့် ကြာသော အခါ ထိုလူ အဝတ်စုတ်လို အထုပ် တစ်ခု ယူလာ၏။ ထိုလူက ဂါဖီးကို ကြည့်သည်။ ဂါဖီးက ခေါင်းညိတ် ပြ လိုက်သော အခါ အဝတ်စုတ်ထုပ်ကို ဖဲလစ် လက်ထဲသို့ ပေး၏။

ဖဲလစ်သည် အဝတ်ထုပ်ကို ဖြေလိုက်ရာ သေနတ် တစ်လက်နှင့် ဂျပုဘူး တစ်ဘူး တွေ့ရ၏။ ဖဲလစ် သေနတ်ကို ထုတ်၍ စစ်ဆေး ကြည့်ရှုသည်။

ဂါဖီးက 'အောက်နားမှာ ထားပါဗျ၊ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို လိုက်ပြဖို့မှ မဟုတ်တာ'

သေနတ်သည် သန့်ရှင်းပြီး ကျကျနန ဆီသုတ်ထား၏။ မောင်းခလုတ်မှ
အစ အားလုံးက ပကတိ အကောင်း ဖြစ်သည်။

ဖဲလစ်က 'ကျုပ်က သေနတ်ကို သေသေချာချာ မကြည့်ရင် ကောင်း
မကောင်း ဘယ်နှယ်လုပ် သိပါ့မလဲ'

'နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘယ်နေရာ ရောက်နေတယ်
များ အောက်မေ့နေလို့တုံး'

ဖဲလစ်သည် ကျည်ဆန်ဘူးကို ဖွင့်၍ အထဲက ကျည်ဆန် ခုနစ်တောင့်
ကို ထုတ်ကာ ဆုံထည်ထဲသို့ ကျင်လည်စွာ ထည့်လိုက်၏။

ဂါဖီးက ပျာပျာသလဲနှင့် 'ဟေ့လူ၊ ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ၊ ကျုပ်ကို
ပိုက်ဆံ မြန်မြန် ပေး၊ ခင်ဗျားလည်း မြန်မြန် သွားပေတော့၊ ခင်ဗျား အရူးပဲ'

ဖဲလစ်သည် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်ပြီး ဂျပုကို သေနတ်နှင့်
တည့်တည့် ချိန်လိုက်၏။

ဂါဖီးက 'ဘုရား ဘုရား'

ဖဲလစ်က လေအေးအေးဖြင့် 'ကျွန်တော် သေနတ်ကို စမ်းကြည့်ရမလား'

သက်တော်စောင့် လူမိုက် နှစ်ယောက်သည် ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ
သို့ ခုန်ထွက်လိုက်ကြ၏။ သေနတ် တစ်လက်ဖြင့် ပစ်ကွင်း နှစ်ဖက်စလုံး
ဖဲလစ် မထိန်းနိုင်စေရန် ဖြစ်သည်။ ဖဲလစ် ရင်ထဲမှာ ထိတ်သွား၏။ သည်
လူမိုက် နှစ်ယောက် သည်လောက် ဉာဏ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ဖဲလစ် တွက်မထားခဲ့။
နောက်ထပ် သူတို့ နှစ်ယောက် လှုပ်ရှားမှုမှာ သူ့အပေါ် ခုန်အုပ်ရန်သာ ရှိတော့
၏။

ဘားတစ်ခုလုံးမှာ ငြိမ်သွား၏။ ဖဲလစ် အနေနှင့် လူမိုက် နှစ်ဦးကို လွတ်
အောင် ရှောင်၍ တံခါးပေါက်သို့ သွားရန် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသည်။ ထိုအချိန်
အန္တရာယ် အနံ့ ရ၍ ကုလားထိုင် ခြေရင်းမှ ခွေးနက်ကြီးက မာန်ဖီသည်။

ဖဲလစ်သည် ပြုံးလိုက်ပြီး ခွေးနက်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်၏။

သေနတ်သံသည် အခန်းလေးကို တုန်ဟည်းသွားစေ၏။

မည်သူမျှ မလှုပ်ကြ။

ခွေးနက်ကြီးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျပြီး သွေးတွေ အိုင်ထွန်းအောင်
ထွက်နေ၏။

လူပု၏ သက်တော်စောင့် နှစ်ယောက်သည် သူတို့ ရပ်နေရာမှာပင်
ကျောက်ရုပ်များလို ငြိမ်နေကြ၏။

mgjoe.com

ဖဲလစ်သည် နောက်သို့ တစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။ နောက်တံခါးနား ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို နောက်ပြန် ဖွင့်လိုက်၏။ လက်ထဲက သေနတ်ကိုမူ လူပုအား တည့်မတ်စွာ ချိန်ထား၏။

နောက် သူ တံခါး အပြင်ဘက် ထွက်လိုက်သည်။

ဖဲလစ်သည် တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ပြီး သေနတ်ကို ခါးကြားမှာ ထိုးကာ စက်ဘီးကို တွန်းထွက်ရင်း ခုန်တက်လိုက်၏။

ဘားတံခါး ဖွင့်သံ ကြားရသည်။ ဖဲလစ် စက်ဘီးကို အားကုန် နင်းထွက် ခဲ့၏။ တစ်စုံတစ်ယောက် သူ့လက်မောင်း လာလှမ်းဆွဲရာ ခါထုတ်ပစ်ရင်း စက်ဘီးကို အဆက်မပြတ် နင်းခဲ့၏။ နောက်မှ သေနတ်သံ တစ်ချက် ကြားရ သည်။ ဖဲလစ် နံဘေးသို့ တိမ်းစောင်း ရှောင်လိုက်၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အော်သံကို ကြားရသည်။ ခပ်ဝေးဝေးမှ ပုလိပ် ခရာ တွတ်သံကို ကြားရသည်။

ဖဲလစ်သည် အိုက်စကရင် ဆိုင်ကို ကွေ့ပြီး လမ်းထောင့်ကို ချိုးကာ တစ်ပတ် နင်းခဲ့၏။ အတော် ဝေးဝေး ရောက်မှ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့နောက်မှာ ဘယ်သူမှ ပါမလာကြ။

နောက်ထပ် မိနစ်ဝက်ခန့် ကြာသော အခါ ဖဲလစ်သည် ဝိုက်ချာပဲလ် လမ်းထဲမှ လူအုပ်နှင့် ရောသွားတော့၏။

ဖဲလစ် တွေးသည်။

သေနတ်ထဲ၌ ကျည်ဆန် ခြောက်တောင့်သာ ကျန်တော့သည် ဟူ၍။

ရှားလော့သည် အဆင်သင့် ဖြစ်ပေပြီ။ အချိန် ကြာမြင့်စွာ ပြင်ဆင်နေခဲ့ရသော ဂါဝန်ရှည်သည်လည်း ချောမော လှပစွာ ဝတ်ဆင်ပြီးလေပြီ။ အားလုံး အဆင် ပြေ ချောမောနေ၏။

ရှားလော့ကမူ လန့်နေသည်။

ရှားလော့သည် အထိန်းတော်ကြီး မာယာအား ‘ကျွန်မ ရာဇပလ္လင် ခန်းမ ကို ဝင်ရင် ဟိုဟာ သည်ဟာ ပြုတ်ကျ၊ ဆံပင်တွေကလည်း ပြေပြီး အားလုံး ရယ်စရာ ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဒါဆို ကျွန်မတော့ ရှက်ပြီး ရေထဲ ခုန်ချပစ်မှာ’

မာယာက ကြင်နာစွာဖြင့် ‘ဒီလို မပြောရဘူးကွယ့်၊ တကယ်တော့ အားလုံးထဲမှာ မင်းက အချောဆုံး ဖြစ်မှာပါ’

ထိုစဉ် ရှားလော့၏ မိခင် လိုင်ဒီယားသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ လိုင်ဒီယားသည် ရှားလော့၏ လက်မောင်းကို ကိုင်၍ ရှားလော့ကို ခြေဆုံး ခေါင်းဆုံး ကြည့်ကာ ‘သမီးက ချောလိုက်တာကွယ်’

လိုင်ဒီယားသည် ရှားလော့ ပါးကို အသာလေး နမ်း၏။ ရှားလော့သည် လည်း သူ့အမေ လည်ပင်းကို ဖက်၍ ကလေးတုန်းကလို ပါးချင်း ကပ်လိုက် ၏။ မေမေ့ ပါးနှင့် ကပ်လိုက်ရာမှ အခွာတွင် လိုင်ဒီယား မျက်လုံးအိမ်ထဲတွင် မျက်ရည်စကို မြင်ရသည်။

ရှားလော့က ‘မေမေကလည်း သိပ်လှတာပဲ’

လိုင်ဒီယားသည် ဆင်စွယ်ရောင် ဝတ်စုံနှင့် တကယ်လည်း လှပနေပေ သည်။ လိုင်ဒီယားက ‘သမီး အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီလား’

‘ကြာ.. ကြာလှပြီ မေမေ’

‘ကဲ သွားနို့’

ရှားလော့ လှေကားထိပ် ရောက်သော အခါ အောက်မှ လက်ခုပ်သံများ ကို ကြားရသည်။ တစ်အိမ်လုံးရှိ အိမ်သူအိမ်သားများနှင့် အစေအပါး အားလုံး သည် အောက်မှ စောင့်ကြည့် လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကြိတ်ကြိတ်တိုး စည်ကားနေသော လူအုပ် ကြားထဲတွင် အထင်ပေါ်ဆုံး ကား ဖေဖေကြီး စတီဖင် ဝါဒင်ပင် ဖြစ်၏။ စတီဖင်သည် အမည်းရောင် ကတ္တီပါ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပြီး ဓားလွယ်နှင့် ခုံညားလှပေသည်။

ရှားလော့သည် လှေကား အတိုင်း ဖြည်းဖြည်း ဆင်းခဲ့၏။ ပါပါက ရှားလော့ ပါးကို ‘သမီးလေး’ ဟု အသာ နမ်း၏။

အစေအပါးများထဲတွင် နှစ်အကြာဆုံး ထမင်းချက်မကြီးက သတ္တိမွေး ရှေ့တိုးလာပြီး ‘သိပ်လှတာပဲ အရှင်မရယ်’

ရှားလော့က အဘွားကြီး လက်ကို ပြန်ဆုပ်ရင်း ‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မစ္စက ဟာဒင်း’

အလက်သည် ရှားလော့ကို ခေါင်းညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အလက် ကိုယ်တိုင်လည်း ရုရှား ရေတပ် စစ်ဗိုလ်ချုပ် အဝတ်အစားနှင့် ခုံညားလှသည်။

တယ်ကျက်သရေ ရှိတဲ့ လူပဲ၊ ကနေည အမျိုးသမီး တစ်ယောက် မဟုတ် တစ်ယောက်ကတော့ ပစ်ကျတော့မှာပဲဟု ရှားလော့က တွေးမိသည်။

အစောင့် နှစ်ယောက်က တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ပါပါသည် ရှားလော့ကို လက်တွဲ၍ ရှေ့မှ ဆင်း၏။ မာမာသည် အလက် ၏ လက်မောင်းမှာ တွဲချိတ်၍ ဆင်းကြ၏။

မြင်းလှည်းသည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေ၏။ ရထားမောင်းသမား ဝီလီယံနှင့် လက်ပါးစေ အစောင့် ချားလ်တို့သည် ဝါဒင် အိမ်တော် ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံများ ကိုယ်စီနှင့် အသင့် စောင့်နေကြ၏။

လူစုံသည်နှင့် မြင်းလှည်း ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ ရှားလော့သည် မြင်းလှည်း ပေါ်မှ အစားအသောက် ခြင်းကို ကြည့်၍ ‘ပျော်ပွဲစား ထွက်တာ ကျနေတာပဲ၊ သွားရမှာက မိုင်ဝက် ခရီးလောက် ရှိတာကို’

ပါပါက ‘တန်းစီတော့ ကြည့်ပေါ့ဗျာ၊ တစ်နာရီလောက် အနည်းဆုံး ကြာ ပါလိမ့်မယ်’

တကယ်တမ်းလည်း ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော်နှင့် မိုင်ဝက်ခန့် ကွာသော အခါ မြင်းလှည်းသည် အတန်းရှည်ကြီး နောက်မှ ရပ်သွားလေ၏။

ပါပါက ရှန်ပိန် ပုလင်းကို ဖောက်လိုက်၏။ ခြင်းထဲတွင် ကြက်သား
ညှပ် ပေါင်မုန့်၊ ကိတ်မုန့်၊ ပန်းသီးခြောက်များ ပါသည်။

ရှားလော့သည် ရှန်ပိန် တစ်ခွက် ယူသောက်သည်။ ဘာမှာ စားချင်စိတ်
မရှိပေ။ နောက်ဆုံး သူတို့ မြင်းလှည်း အလှည့် ရောက်ပြီး ဝင်ခွင့် ရ၏။

အထဲ ရောက်၍ ခန်းမကျယ်ထဲတွင် အန်ကယ် ဂျော့တို့ မိသားစုနှင့် ဆုံ
သည်။ မိသားစု နှစ်ခု နှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပါပါက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေ
ရာမှ အန်ကယ် ဂျော့အား ‘ချာချီကို တွေ့ပြီလားဟေ့’

‘ဘုရားရေ၊ သူ့ကို ဘာလုပ်ဖို့ တွေ့ချင်ရတာလဲ’

ပါပါသည် နာရီ ကြည့်၏။ အန်တီ ကလာရီစာအား ‘တို့ ပလ္လင် ခန်းမ
မှာ နေရာ ယူရတော့မယ်၊ ရှားလော့ကို ကြည့်ထားလိုက်ပါနော် ကလာရီစာ’
ပါပါ၊ မာမာနှင့် အလက်တို့ ထွက်သွားကြလေ၏။

ဘလင်ဒါက ရှားလော့အား ‘မင်း အဝတ်အစားက လှလိုက်တာကွာ’

‘ဒါပေမဲ့ နေရ ထိုင်ရတာ ကျဉ်းကျပ်တယ်ကွာ’

‘မင်း ဒီလို ပြောမယ်လို့ ထင်သားပဲ’

‘မင်းလည်း သိပ်လှတာပဲ’

‘ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ ဒါထက် အော့လော့ မင်းသားက တယ်ဖြောင့်ပါလား
ကွာ’

‘သဘောလည်း ကောင်းတယ်ကွာ’

‘သဘောကောင်းတာထက် ပိုလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

‘မင်းမျက်လုံးက တစ်မျိုးပါလား၊ ဘာများ ထူးခြားလို့လဲ ဟင်’

ဘလင်ဒါသည် သူ့အသံကို နှိမ့်၍ ‘ဟိုတစ်ခါ ဝါဒင်ဟော စာကြည့်ခန်း
ထဲက စာအုပ် နှစ်အုပ် တို့ ခိုးဖတ်တာ မှတ်မိသေးလား’

ရှားလော့သည် သူ့ဦးလေးနှင့် ဒေါ်ဒေါ်တို့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့
သည် အလှမ်း အတော် ဝေးနေ၏။

‘သိပ်မှတ်မိတာပေါ့’

‘အဲဒီ အကြောင်း ပြောချင်တာ’

ထိုစဉ် တစ်ခန်းလုံး ငြိမ်သွားလေသည်။

ပရိသတ်သည် နံဘေးသို့ ရှဲကာ အလယ်မှ လမ်းပေးလိုက်ကြ၏။

ရှားလော့ လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့် မိဖုရားကြီးတို့ အခန်း
တွင်းသို့ ဝင်လာနေခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ဝါဒင်သည် လူအုပ်ထဲမှာ ချာချီကို လိုက်ရှာသည်။ ချာချီထံသို့ သူနှင့် အလက် တို့ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်များကို စာရေး အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။ နောက် ထပ် ဘယ်လို ခြေလှမ်းကြမည်လဲဟု တိုင်ပင်ချင်လှပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် လူအုပ် ထဲမှာတော့ မဖြစ်သေး။

ချာချီသည် ဝါဒင့် ကုလားထိုင်နားသို့ စောင်းငဲ့၍ ‘ကျုပ်တို့ နှစ်ယောက် စကား ပြောကြရအောင်’

ဝါဒင်က သူ့ညီကို ကြည့်လိုက်၏။ နောက် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။

ချာချီက ‘ပန်းချီကား အခန်း သွားရအောင်’

ချာချီ ရှေ့က သွားရာ ဝါဒင် နောက်မှ လိုက်ပါသွား၏။

ပန်းချီကား အခန်းထဲ ရောက်သောအခါ ချာချီက ‘ကျွန်တော်တို့ အနေ နှင့် ဘာလ်ကင် ဒေသကို ရုရှား သြဇာရိပ် အောက်မှာ ရှိတယ်လို့ အသိအမှတ် ပြုဖို့ အခက်သားပဲ’

ဝါဒင်က ‘ကျုပ်လည်း ခင်ဗျား ဒီလို ပြောမယ်လို့ ထင်သားပဲ’

‘သူတို့က ဘာလ်ကင်နယ်ကို ဘာလို့များ လိုချင်ကြတာတုံး၊ ဆလပ်မျိုး တွေကို စာနာတယ် ဆိုတာက အလကားပါ’

‘သူတို့ ရေတပ် မြေထဲပင်လယ်ထဲ ဖြတ်ဖို့ လမ်း လိုချင်လို့ပဲပေါ့’

‘အဲဒါ ကျုပ်တို့ အတွက်လည်း ကောင်းတယ်နော်၊ သူတို့ဟာ စစ်မဟာ မိတ် ဖြစ်ရင်ပေါ့လေ’

‘အမှန်ပဲပေါ့’

သူတို့သည် ပြခန်း လမ်းဆုံး ရောက်သည်နှင့် ရပ်လိုက်ကြ၏။

ချာချီက ‘ဘာလ်ကင် ကျွန်းဆွယ်ကို မထိပါးဘဲနှင့် သူတို့ ရေလမ်း ဖွင့် ပေးနိုင်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’

‘ကျုပ်လည်း အဲဒါကိုပဲ စဉ်းစားတာပဲ’

ချာချီက ပြီး၍ ‘ခင်ဗျားမှာ အဆိုပြုစရာ ရှိနေပြီ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ကြားစမ်းပါရစေဦး’

ဝါဒင်က ‘ကျုပ် ပြောချင်တာက မြေထဲပင်လယ်ထဲကို ရေလမ်း သုံးသွယ် ရှိတယ်၊ ဘိုစပိုရပ်၊ မာမာရာ ပင်လယ်နှင့် ခါဒင်နယ်လီ၊ အဲဒီ သုံးလမ်းကို

ပေးလိုက်ရင် ကျုပ်တို့က ဘာလဲကင်ကို ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ ဥပမာ ကျုပ်တို့က ပင်လယ်နက်နှင့် မြေထဲပင်လယ် ဖြတ်တဲ့ အခါ ရေလမ်းကြောင်းတွေကို ကမ္ဘာ့ ရေလမ်းကြောင်းတွေ အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုပြီး ကမ္ဘာ့ သင်္ဘောအားလုံး ဖြတ်ခွင့် ပြုမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရုရှားနှင့် အင်္ဂလန် နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံက ပူးတွဲစောင့်ရှောက်ထားမယ်လေ’

ချာချီက အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှ ‘အဲဒီ ရေလမ်းတွေဟာ အမှန်တော့ ကမ္ဘာ့ ရေလမ်း အဖြစ် ခွင့်ပေးရမှာပဲ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင် လုပ်ချင်နေတဲ့ ကိစ္စ၊ လုပ်သင့်တဲ့ ကိစ္စကို ရုရှားတွေကို လက်ဆောင် သဘောနှင့် ပေးမယ်ပေါ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

ချာချီသည် မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်၏။

‘အင်း အလိမ္မာ သုံးပြီး ဉာဏ်ပြိုင်ရမယ့် နေရာမှာတော့ အင်္ဂလိပ် မှူးမတ် မျိုးတွေကို ဘယ်သူမှ နိုင်မယ် မထင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီ အတိုင်းပဲ အော့လော့ကို တင်ပြလိုက်ပါတော့’

‘ခင်ဗျား ကက်ဘီနက်ကို မတင်ပြတော့ဘူးလား’

‘မတင်ပြတော့ပါဘူး’

‘နိုင်ငံခြားရေး ဌာနကိုတောင် မတိုင်ပင်တော့ဘူးလား’

‘အခုနေတော့ မလိုသေးပါဘူးလေ၊ ရုရှားတွေဟာ အဲဒီ အဆိုပြုချက်ကို အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ တောင်းဆိုလာမှပဲ၊ အဲဒီကျတော့မှပဲ ကက်ဘီနက်ကို တင်ပြတော့မယ်’

‘ကောင်းပြီလေ’

ဝါဒင်ကလည်း ချာချီ၏ ဉာဏ်သွားပုံကို တွေးမိသည်။ ကက်ဘီနက် တစ်ဖွဲ့လုံး သူတို့ လုပ်ကိုင်နေကြပုံကို ဘယ်လောက်များ သိထားကြပါလိမ့်။

ချာချီက ‘အခု အော့လော့ ဘယ်မှာ ရှိမလဲ’

‘သံတမန် စားသောက်ခန်းမှာ ရှိမှာပေါ့’

‘ဒါဖြင့် သူ့ဆီ သွားပြီး ခု တစ်ခါတည်း တင်ပြကြစို့လား’

ဝါဒင် ခေါင်းခါပြ၏။

‘အချိန် မဟုတ်သေးဘူးလေ’

ချာချီက မျက်ခုံး ချိ၍ ‘ကျွန်တော်တို့မှာ အချိန် မရှိဘူးနော်၊ တစ်နေ့ဆို တစ်နေ့ အရေးကြီးတယ်’

mgyoe.com

ဝါဒင်က သူ့ကို အလွယ်တကူ ခိုင်း၍ ရသူ မဟုတ်ကြောင်း သိစေချင်
၏။ သူက 'ဒါတွေ အားလုံးကို ကျုပ် ဆုံးဖြတ်ပါ့မယ်လေ၊ နက်ဖြန် မနက်
ကျတော့ ကျုပ် အော့လော့ကို တင်ပြပါ့မယ်'

ချာချီသည် ချက်ချင်း ပြန်ပြောမည် ပြု၏။

သို့သော် ထိန်းလိုက်ပြီး 'ကောင်းပြီလေ၊ ကနေ့ညတော့ ဂျာမနီက စစ်
မကြေညာတန်ရာဘူး အောက်မေ့ရတာပဲ၊ အခြေအနေ အားလုံးကို ကျွန်တော့်
ဆီ အကြောင်းကြားနော်'

'ကြားမှာပေါ့၊ ဝှတ်ဘိုင်'

ချာချီက ထွက်သွားလေ၏။ ဝါဒင်သည် သူ့မိသားစု ရှိရာသို့ ပြန်လာခဲ့
လေ၏။

ပလက်ဖောင်း စကြွကြီးကို ကြည့်ရင်း ဖဲလစ်သည် မော်စကို မြင်းစောင်း
ရပ်ကွက်ကြီးကို သတိရမိသည်။ နေရာမှာ ကျယ်ကျယ်ရှည်ရှည်ကြီး ဖြစ်ပြီး
ထရာဖာလဂါ စက္ကယားမှ ဘတ်ကင်ဟမ် နန်းတော် အထိ တစ်ဖြောင့်ကြီး
တည်ရှိပေသည်။ အရာရှိ အရာခံတို့၏ မြင်းလှည်းများ၊ မော်တော်ကားများသည်
စကြွ၏ ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဖက်လုံး အပြည့် နီးပါး ရပ်ထားကြ၏။ မြင်း
လှည်းမောင်းသမား၊ ကားဆရာတို့သည် မိမိတို့၏ ယာဉ်များကို မှီ၍ ရပ်နေ
ကြ၏။

သူတို့သည် တသမ်းသမ်း တဝေဝေနှင့် နန်းတော်ကြီးမှ သူတို့၏ အရှင်
သခင်များ ထွက်လာ၍ သူတို့ကို အခေါ် လွှတ်သည်ကို စောင့်နေကြ၏။

ဝါဒင်၏ မြင်းလှည်းမှာလည်း အများ နည်းတူ စကြွမှာ ရပ်ထားပြီး သူ
တို့၏ မြင်းလှည်းသမားသည် ဝါဒင် အိမ်တော် ဝတ်စုံကို ခုံညားစွာ ဝတ်ရင်း
မြင်းလှည်း မီးအိမ် အရောင်ဖြင့် သတင်းစာ ဖတ်နေ၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်
ရိပ်ထဲတွင် ဖဲလစ်သည် ထိုလူကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

ဖဲလစ်သည် စိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။ သူ့ အစီအစဉ်မှာ ပျက်သလောက် ဖြစ်
နေပေပြီ။

သူသည် တိုင်း သတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာ ဖတ်စဉ်က 'မြင်းလှည်းသမား'
နှင့် 'အစောင့်' ဆိုသည့် အင်္ဂလိပ် စကားလုံး နှစ်ခုကို အဓိပ္ပာယ် အကောက်
အယူ လွှဲနေ၏။ သတင်းစာ ဖတ်စဉ်က သူ နားလည်သည်မှာ မြင်းလှည်းမောင်း

သမားသည် နန်းတော် တံခါးပေါက်ဝမှာ သခင်များ အလာကို စောင့်နေမည်။ သခင်များ ထွက်လာသော အခါမှ မြင်းလှည်းကို အပြေးအလွှား လာယူမည်။ ဤသို့ အယူတွင် ဖဲလစ်က မြင်းလှည်းသမားကို အနိုင်ယူ၍ မြင်းလှည်းကို နန်းတော်ပေါက်သို့ မောင်းယူသွားမည်ဟု စီစဉ်ထား၏။

တကယ်တမ်းက ဖြစ်လာသည်မှာကား မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းလှည်း ပေါ်မှပဲ စောင့်ကျန်နေရစ်ပြီး အစောင့် လုပ်သူက နန်းတော်ပေါက်မှ သခင်များ ထွက်အလာကို စောင့်နေရ၏။ သခင်များ ထွက်လာသော အခါမှ အစောင့်က မြင်းလှည်း ရိုရာကို ပြေးလာပြီး နှစ်ဦးသား သခင်များထံသို့ အကြို သွားရ၏။ ဖဲလစ်သည် တစ်ယောက်တည်းကို အနိုင်ယူရမည့် အစား လူနှစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူရတော့မည် ဖြစ်လာ၏။ ပို၍ ခက်ခဲမှုမှာ ထိုသို့ အနိုင်ယူ ဖမ်းဆီး လဲ လှယ်ရာ၌လည်း ရာပေါင်း များစွာသော အခြား မြင်းလှည်းဆရာ၊ ကားဆရာ များ မသိ မမြင်ရအောင် သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်ရမည် ဖြစ်ခြင်းပင်။

ထိုအကြောင်းကို လွန်ခဲ့သော နှစ်နာရီ၊ သုံးနာရီခန့်ကတည်းက ဖဲလစ် သည် ခေါင်းမီးတောက်အောင် စဉ်းစားနေခဲ့၏။ တစ်ချိန်တည်းမှာ မြင်းလှည်း သမားကိုလည်း အကဲခတ်နေရသေး၏။ ယခု လောလောလတ်လတ် အကောင်း ဆုံး လုပ်ရပ်မှာ ယနေ့ အော့လော့ မင်းသားကို သတ်ရန် အကြံအစည်ကို စွန့် လွှတ်၍ နောက်နေ့များမှ ထပ်စီစဉ်ရန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ လက်လျှော့လိုက်ရမည်ကိုလည်း ဖဲလစ် ဝန်လေးနေ၏။ နောက် ထပ် အခွင့်အရေးကောင်းသည် ပေါ်ချင်မှ ပေါ်လာပေတော့မည် ဖြစ်၏။

နောက်ပြီး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်စရာ ရှိသည်ကို အကြွေးထား နေရွှေ ရက်ရွှေ မလုပ်ဘဲ တစ်ခါတည်း လုပ်ပစ်ချင်သည်။ အော့လော့ မင်းသား ထိ မှန်သွားသည်နှင့် သူသည် ဂျနီဗာရှိ အူးရစ်ထံသို့ လျှို့ဝှက် သတင်း ပေးပို့ရန် စာစီပြီး ဖြစ်သည်။ အူးရစ်တို့ ဘယ်လောက်များ အူမြူး ဝမ်းသာသွားကြပါ လိမ့်မည်နည်း။ နောက် ကမ္ဘာ့ သတင်းစာ မျက်နှာဖုံး သတင်း အဖြစ် ပါလာ ပြီး ရုရှားပြည်တွင် ချက်ချင်း တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ငါ ရက် ရွှေနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဟု သူ တွေးသည်။ လုပ်စရာ ရှိတာ လုပ်မှ။

ထိုစဉ် လူငယ် တစ်ဦး ဝါဒင် မြင်းလှည်း အနားသို့ ရောက်လာပြီး မြင်းလှည်းသမားကို နှုတ်ဆက်သွားသည်။

‘ဟဲလို ဝီလီယံ၊ နေကောင်းလား’
မြင်းလှည်းသမားက ‘အေး ကောင်းတယ်ကွ’

လက်စသတ်တော့ မြင်းလှည်းသမားကြီး၏ နာမည်ကား ဝီလီယံကိုးဟု
ဖဲလစ် မှတ်သားလိုက်ရ၏။

ကောင်လေးသည် တခြားဘက်သို့ ထွက်သွား၏။

ဖဲလစ်သည် ငါ ဝီလီယံကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် အလွယ်လေးပဲ။ နန်းတော်
ပေါက်မှ အစောင့်ကို ဘယ်လို လုပ်ရပါ။

ဖဲလစ် ခေါင်းထဲတွင် အစီအစဉ် ချကာ စဉ်းစားကြည့်၏။

ဝါဒင်နှင့် အော့လော့တို့သည် နန်းတော်ထဲမှ ထွက်လာမည်။ တံခါးစောင့်
က ဝါဒင် ရထားစောင့်ကို သတိပေးမည်။ အစောင့်သည် မြင်းလှည်း ရှိရာ
သို့ နှစ်ဖာလုံခန့် ပြေးလာပြောရမည်။ အစောင့်သည် မြင်းလှည်းသမား အဝတ်
အစားများကို ဝတ်ထားသော ဖဲလစ်ကို တွေ့သွားပါက အထိတ်တလန့်တွေ
ဖြစ်ကုန်ကြတော့မည်။

တကယ်လို့ အစောင့်သည် မြင်းလှည်း ရှိရာသို့ ပြေးလာသော အခါ
မြင်းလှည်းကို ထားသည့် နေရာတွင် မတွေ့ပါက ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သည်အချက်မှာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သည်။

အစောင့်သည် မြင်းလှည်း ရပ်ထားသော နေရာကို အမှတ်မှားရောသလား
ဟု ဟိုဒီ ရှေ့နောက် မြင်းလှည်းများကို လိုက်ရှာမည်။ စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်ဖြင့်
မျက်ကလဲဆန်ပျာ ရှာနေမည်ပဲ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး မတွေ့သော အခါမှ
သခင်များထံ ပြေး၍ အကြောင်း ပြန်ကြားမည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖဲလစ်သည်
သခင်များကို တင်၍ မြင်းလှည်း မောင်းထွက်လာပြီး ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

သည်ပုံ အတိုင်း ဆိုလျှင် ဖြစ်နိုင်ပေသားပဲ။ မူလ စီစဉ် စိတ်ကူးထား
သည်ထက်တော့ အန္တရာယ် များသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော် လုပ်၍တော့ ဖြစ်
နိုင်ပေသေးသည်။ အခြေအနေကား စဉ်းစား ချင့်ချိန်နေဖို့ အချိန် မပေးနိုင်
တော့။ အစောင့် နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်သည် နန်းတော်ပေါက်မှ ပြေးထွက်
လာကာ မြင်းလှည်းများကို လာခေါ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ဝီလီယံသည် ဦးထုပ်ကို
အသေအချာ ဆောင်း၍ အသင့် ပြင်နေပြီ ဖြစ်၏။

ဖဲလစ်သည် သူ ခိုအောင်းနေသော ချုံကြားထဲမှ နည်းနည်း ထွက်၍
လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

‘ဟေး ဟေး ဝီလီယံ’

မြင်းလှည်းသမားသည် ဖဲလစ် ရှိရာ လှမ်းကြည့်ရင်း မျက်မှောင် ကုတ်
သည်။

ဖဲလစ်က ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် 'ဝီလီယံ၊ မြန်မြန် လာစမ်းပါ'

ဝီလီယံသည် သတင်းစာကို ခေါက်လိုက်ပြီး ခဏ စဉ်းစားသည်။ နောက်မှ ဖဲလစ် ရှိရာသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာ၏။

ဖဲလစ်သည် အလွန် အရေးကြီးသော အသံဖြင့် ချုံပုတ်ထဲကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'ဒီမှာ ကြည့်စမ်း၊ ဒါတွေဟာ ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား သိလား ဟင်' 'ဘာ'

ဝီလီယံသည် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့် အနားတိုးလာပြီး ဖဲလစ် လက်ညှိုးညွှန်ရာသို့ ကြည့်၏။

ဖဲလစ်သည် ခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကို ထုတ်၍ ဝီလီယံကို ချိန်လိုက်၏။

'ခင်ဗျား အသံ တစ်ချက် ထွက်လာရင် ကျုပ်ကတော့ အပစ်ပဲ'

ဝီလီယံသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွား၏။ ဝီလီယံသည် ဖဲလစ်ထက် ထွားကျိုင်း ကြီးမားသူ ဖြစ်သော်လည်း အသက်က အတော် ကြီးနေပြီ ဖြစ်၏။ ရုတ်ရုတ် လုပ်ရင်တော့ ငါ သူ့ကို သတ်ရတော့မှာပဲဟု ဖဲလစ် တွေးလိုက်၏။

ဖဲလစ်က 'သွားစမ်း'

ဝီလီယံသည် တွေဝေ စဉ်းစားနေ၏။

ဖဲလစ်က တကယ် လုပ်မည့် လေသံဖြင့် 'ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ သွားစမ်း ချုံပုတ်ထဲကို၊ ပစ်လိုက်ရမလား'

ဝီလီယံသည် ချုံထဲသို့ ဝင်သွားရ၏။ ဖဲလစ်သည် နောက်မှ လိုက်ခဲ့၏။ မြင်းလှည်းများနှင့် ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ရောက်သော အခါ ဖဲလစ်က 'ရပ်တော့'

ဝီလီယံသည် ရပ်၍ နောက်သို့ ပြန်လှည့်သည်။

အကယ်၍ ငါ့ကို ပြန်ချမယ် ဆိုရင် သည်အချိန် ချမှာပဲဟု ဖဲလစ် တွေးကာ အဆင်သင့် လုပ်ထား၏။ ဝီလီယံ ဘာမှ မလုပ်သေး။

ဖဲလစ်က 'အဝတ်အစားတွေ ချွတ်စမ်း'

ဝီလီယံသည် အံ့ဩဟန်ဖြင့် 'ဗျာ'

'ဗျာတွေ ဗျက်တွေ လုပ်မနေနှင့်၊ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်'

ဝီလီယံက လေသံဖြင့် 'ခင်ဗျား ရူးနေသလား'

'အေး ရူးနေတယ်ကွာ၊ ကြာလိုက်တာ၊ အဝတ်အစားတွေ ချွတ် ဆိုနေမှပဲ'

ဝီလီယံ ချိန်ဆနေ၏။ ဖဲလစ်က စဉ်းစားနေသည်။ တကယ်လို့ ငါ ပစ်လိုက်ရင် လူတွေများ ပြေးလာကြမလား။ ချုံတွေက သေနတ်သံကို ထိန်းနိုင်

ပါမလား။ ငါ သူ့ ယူနီဖောင်းကို အပေါက်ကြီးလည်း မမြင်အောင်၊ ပျက်စီး
မသွားအောင် ဘယ်နေရာ ပစ်ရပါ့မလဲ။ ငါ သူ့ အလောင်းက အဝတ်အစား
တွေ ချွတ်ပြီး လူတွေ မလာခင် ပြေးနိုင်ပါ့မလား။

ဖဲလစ်သည် သေနတ်မောင်းကို ဆွဲတင်လိုက်၏။ ဝီလီယံသည် ဖဲလစ်
တကယ် ပစ်မည်ကို သိသွား၍ အဝတ်အစားများ ချွတ်သည်။

ဖဲလစ်က ‘မြန်မြန်’

ဝီလီယံသည် အတွင်းခံများသာ ကျန်တော့၏။

ဖဲလစ်က ‘အဲဒါတွေလည်း ချွတ်’

ဝီလီယံက ရှက်ရွံ့စွာ ချိန်ဆနေ၏။

ဖဲလစ် သေနတ်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

ဝီလီယံသည် အတွင်းခံ စွပ်ကျယ်နှင့် ဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်ပြီး လက်
နှစ်ဖက် ပေါင်ကြားမှာ အုပ်ရင်း အရက်ကို ဖုံးထား၏။

ဖဲလစ်က ‘ဟိုဘက် လှည့်’

ဝီလီယံ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။

‘မြေကြီးပေါ်မှာ မှောက်အိပ်’

ဝီလီယံသည် ပြောသည့် အတိုင်း လိုက်လာသည်။

ဖဲလစ်သည် ဝီလီယံ ချွတ်ပုံထားသော အဝတ်အစားများ အနက် ယူနီ
ဖောင်းကို ကောက်ယူ ဝတ်ဆင်သည်။ ကျန်အဝတ်များကို စုထုပ်၍ ယူသည်။

ဝီလီယံက မှောက်နေရာမှ လှည့်ကြည့်ရန် ကြိုးစားသည်။

ဖဲလစ်က ‘မလှုပ်နှင့်’

ဝီလီယံ ငြိမ်သွားပြန်၏။

တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖဲလစ် ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။

ဝီလီယံသည် ထိုနေရာ၌ ခဏ ကြာအောင် နေမည် ဖြစ်သည်။ ဝစ်လစ်
စလစ် ဖြစ်သည့်တိုင် တစ်နည်း မဟုတ် တစ်နည်း ဝါဒင် အိမ်သို့ ပြန်ကာ
အဝတ်အစား တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ဝတ်မည် ဖြစ်သည်။ အဝတ်အစား မပါဘဲနှင့်
တိုင်တောခြင်းများ လုပ်ဦးမည် မထင်။ အကယ်၍ ဖဲလစ်၏ ရည်ရွယ်ချက်
ဖြစ်သော အော့လော့ မင်းသားကို သတ်မည် ဆိုခြင်းကိုသာ သိပါက ချက်ချင်း
တိုင်တန်းခြင်း ပြုကောင်း ပြုမည်။ ခုတော့ ဝီလီယံသည် ဘာမှ မသိ။ ဝီလီယံ
သိသည်မှာ လူတစ်ယောက် သေနတ် ပြုပြီး သူ့ ယူနီဖောင်း အဝတ်အစားများ
ကို တိုက်ယူသွားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဖဲလစ်သည် ကျန် ဝီလီယံ၏ အဝတ်ထုပ်ကို တခြားနေရာ ချုံထဲသို့ ပစ်လိုက်၏။

မှားစရာ ရှိလျှင် သည်က ရှေ့လျှောက် မှားနိုင်တော့မည် ဖြစ်၏။ စောစောပိုင်းက အထိ သူသည် ချုံပုတ်ထဲမှ မသင်္ကာဖွယ်ရာ ကောင်းသော လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့၏။ ယခု အချိန်မှ စ၍ သူသည် ဟန်ဆောင်သမားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဝါဒင် အိမ်သူအိမ်သား အစေအပါးထဲမှ တစ်ယောက်ယောက် သူ့ကို မြင်သွားပါက သွားပြီပဲ။

ဖဲလစ်သည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်၍ သူ့ မူလ ကုတ်အင်္ကျီကို နံဘေးမှာ ချလိုက်၏။ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို တည့်မတ်စွာ ဆောင်း၍ မြင်းလှည်းကို မောင်းထွက်ခဲ့လေ၏။

ဖဲလစ် သက်ပြင်း ချလိုက်၏။ သည်လောက်ထိတော့ ခရီး ရောက်ခဲ့ပြီ။ ငါ အော့လော့ကို သတ်မည်။

စကြို ပလက်ဖောင်း အတိုင်း မြင်းလှည်း မောင်းခဲ့စဉ် အတွင်း တစ်လမ်းလုံး ဝါဒင် ယူနီဖောင်း ဖြစ်သော အပြာနှင့် ပန်းရောင်ဝတ် အစောင့်ကို ရှာကြည့်နေရသေး၏။ ပြဿနာမှာ အစောင့်သည် သူ့ယူနီဖောင်းကို တွေ့မြင်မှတ်မိသွားပြီး ရထား နောက်မြီးမှ ခုန်တက်လာမည်ပဲ ဖြစ်သည်။

သူသည် စိုးရိမ်တကြီး နံဘေး ဝန်းကျင်သို့ ကြည့်၏။ ဘယ်အစောင့်မှ မတွေ့ရ။ သူ ခပ်တည်တည်ပဲ ဆက်မောင်းခဲ့၏။

နန်းတော် တံခါးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် နေရာလွတ် တစ်ခု ရှိသည်။ စကြို သည်မှာဘက်တွင် ဖြစ်၍ မူလ နေရာသို့ အမြန် ပြေးမည့် အစောင့်သတိထား မကြည့်လျှင် မမြင်နိုင်။ သူသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဆင်း၍ မြင်းများ နောက်ကွယ်မှာ ခိုနေလိုက်ပြီး နန်းတော် တံခါးပေါက်သို့ လှမ်းကြည့်နေ၏။ သူ လုပ်ရပ် ဆောင်ရွက် အပြီး သူ့ အသက်နှင့် ခန္ဓာ တည်မြဲ၍ လွတ်မြောက်မှ လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလားဟု တွေးနေမိ၏။

သူ၏ မူလ အစီအစဉ် အတိုင်း ဆိုလျှင်မူ ဝါဒင်သည် မြင်းလှည်းသမားကို မော့ကြည့်နေစရာ မလိုတော့ဘဲ မြင်းလှည်းပေါ် တက်လာမည် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ မြင်းလှည်းတွင် အစောင့် ပါမလာသည်ကို သတိမမူဘဲ ရှိမည်မထင်။ နန်းတော် တံခါးစောင့်ကမူ မြင်းလှည်း တံခါး ဖွင့်ပေးမည်သာ ဖြစ်၏။ ဝါဒင်သည် သူ့အစောင့် ပါမလာသည်ကို မြင်းလှည်းသမားကို မေးနေဦးမည်လား။ မမေးတော့ဘဲ အိမ်ရောက်မှ မေးမည်လား။

mgyoe.com

အကယ်၍ ဝါဒင်က မေးခဲ့သော် ဖဲလစ်က ဖြေရလိမ့်မည်။ ဖြေသည်နှင့် အသံကို မှတ်မိသွားသော် ဝါဒင် ဘာလုပ်မည်နည်း။ ငါကကော ဘာလုပ်ရပါ့မလဲဟု ဖဲလစ် တွေးနေမိ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတော့ အော့လော့ကို သေနတ်နှင့် ပစ်မှာပဲ။ နောက်မှ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် လျှောက်လျားပဲ။

ထိုစဉ် အပြာနှင့် ပန်းရောင် ဝါဒင် ဝတ်စုံဝတ် အစောင့်သည် မြင်းလှည်းများ ထားရာသို့ ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ဖဲလစ်သည် မြင်းလှည်းပေါ် တက်ပြီး မြင်းလှည်းကို တံခါးပေါက် ရှိရာသို့ မောင်းခဲ့၏။ သူ့ မြင်းလှည်း ရှေ့တွင် ကျူတန်းရှည် ရှိနေသေး၏။ မိန်းမချော မိန်းမလှများနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ လူကြီးလူကောင်းများသည် သူတို့လာခေါ်သော မြင်းလှည်းများ၊ ကားများပေါ်သို့ အသီးသီး တက်နေကြ၏။ မြင်းလှည်းများ ထားရာ စင်္ကြံတွင် ဝါဒင်၏ အစောင့်သည် မြင်းလှည်းပျောက်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

သူ ဘယ်လောက် ကြာကြာ ရှာနေမည်လဲ။

နန်းတော် အစောင့်များသည် သူတို့၏ အလုပ်ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်နေကြ၏။ တစ်ဦးက ဧည့်သည်များကို သက်ဆိုင်ရာ မြင်းလှည်း တံခါး ဖွင့်ပေး တက်စေပြီး တစ်ယောက်က နောက်ထပ် မြင်းလှည်း တစ်စင်း အသင့် လာရန် ခေါ်နေ၏။

ကျူတန်းသည် တဖြည်းဖြည်း ရှေ့တိုးနေ၏။

နန်းတော် အစောင့် တစ်ဦးက အနား ကပ်လာ၏။

ဖဲလစ်က 'ဝါဒင် မှူးမတ်ကြီးရဲ့ လှည်း'

အစောင့်သည် မြင်းလှည်းပေါ် တက်လိုက်ခဲ့၏။

သူတို့ သိပ်မြန်မြန်ကြီး ထွက်လာလျှင် ဒုက္ခ။

ရှေ့တွင် ကားတစ်စီးသာ ရှိတော့သည်။ သက်ကြီးရွယ်အို စုံတွဲကို တင်ပြီး ကားသည် ထွက်သွား၏။

ဖဲလစ်သည် မြင်းလှည်းကို တံခါး ရှေ့သို့ နည်းနည်းကလေးလွန် ရပ်လိုက်၏။ သို့မှ တံခါးမကြီး အလင်းရောင်ကို ကျောပေးထား၍ ရမည် မဟုတ်ပါလား။ သူ စောင့်နေသည်။ လှည့်မကြည့်ရဲ။

မိန်းမပျိုကလေး တစ်ဦး ရုရှား စကားဖြင့် ပြောသံကို ကြားရသည်။

'ဘယ်လိုလဲ အစ်ကိုတော် အလက်၊ ရှင့်ကို အပျို ဘယ်နှယောက်ကများ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလိုက်ကြသလဲ ဟင်'

ခေါင်းထဲမှ ချွေးတစ်စက်သည် နဖူးပေါ်မှ စီးဆင်းလာကာ ဖဲလစ်၏ မျက်လုံးနား ရောက်လာ၏။ ဖဲလစ် သူ့လက်ခုံနှင့် သုတ်ပစ်လိုက်၏။

ယောက်ျားသံ တစ်ခုက 'ငါ့ အစောင့်ကောင် ဘယ်များ ရောက်နေသလဲ မသိဘူး'

ဖဲလစ်သည် သူ့နံဘေးမှာ ချထားသော ကုတ်အင်္ကျီထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး သေနတ်ဒင်ကို မြဲမြဲ ဆုပ်လိုက်၏။ ကျည်ဆန် ခြောက်တောင့် ကျန်သေးတယ် ဟု တွေးလိုက်သည်။

သူ့မျက်လုံး ထောင့်စွန်း တစ်နေရာမှ နန်းတော် အစောင့် တစ်ဦးသည် ပြေးထွက်လာပြီး တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ မြင်းလှည်းသည် နည်းနည်း လှုပ်သွား ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက် မြင်းလှည်းပေါ် တက်သည်။

ယောက်ျားသံ တစ်သံက 'ဟေ့ ဝီလီယံ၊ ချားလ်ကော ဘယ်မှာလဲ' ဖဲလစ် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်သွား၏။ သူ့ နောက်စေ့ကို လှမ်းကြည့်နေ မည့် ဝါဒင်၏ မျက်လုံးများကို ခန့်မှန်း မြင်ယောင်နေ၏။

မိန်းကလေး တစ်ယောက် အသံက မြင်းလှည်းထဲမှ 'လာပါ ပါပါရယ်' 'ဝီလီယံလည်း အသက် ရလာတော့ နား နည်းနည်း လေးလာပြီနှင့် တူ တယ်'

ဝါဒင်သည် မကျေမနပ် ရေရွတ်ရင်း ရထားပေါ်သို့ တက်၏။ တံခါး ပိတ်သံကို ကြားရသည်။

နန်းတော်စောင့်က 'သွားလို့ ရပြီ' ဖဲလစ်သည် အောင့်ထားသော အသက်ကို လေပြန်ထုတ်လိုက်၏။ မြင်း လှည်းကို မောင်းခဲ့၏။

စောစောက တင်းထားသော စိတ် လျှော့လိုက်သဖြင့် ရုတ်တရက် အား မရှိသလို ဖြစ်သွား၏။ သူသည် နန်းတွင်း ရင်ပြင်ကို ဖြတ်မောင်းခဲ့ရာမှ စိတ် ဓာတ်များ ပြန်တက်လာသည်။ အော့လော့သည် သူ့လက်တွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။ ယခု သူ့နောက် သူ့အောက် မြင်းလှည်းတွင်းမှာ ပိတ်လျက် လှောင်အိမ်ထဲ ပိတ်မိနေသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်လိုပင်။ ယခု ဖဲလစ်ကို ဘာမှ မတားဆီးနိုင်တော့။

မြင်းလှည်းသည် ပန်းခြံကို ဖြတ်မောင်းခဲ့၏။

မြင်းလှည်းကြီးကို ညာဘက်နှင့် ကိုင်ရင်း သူ့ အပေါ်ကုတ်ကို ဘယ်လက် လျှိုလိုက်သည်။ နောက် ကြီးကို ဘယ်လက်ဖြင့် ပြောင်းကိုင်ရင်း ညာလက်

လျှိုလိုက်ပြန်၏။ သူသည် မတ်တတ် ရပ်ပြီး အပေါ်ကုတ်ကို နေသားတကျ ပြင်လိုက်သည်။ အိတ်ထဲမှ သေနတ်ကို စမ်းကြည့်၏။

သူ ပြန်ထိုင်လိုက်သည်။ လည်ပင်းမှာ ပဝါရှည်ကို ခပ်လျော့လျော့ ချည် လိုက်၏။ သူ အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ။ သူ လုပ်ရမည့် အချိန်ကို ရွေးရုံပဲ ရှိသည်။

အချိန်ကလည်း မိနစ်ပိုင်းသာ ရှိသည်။ ဝါဒင် အိမ်သည် နန်းတော်နှင့် တစ်မိုင်လောက်ပင် မဝေးလှ။

သည်ခရီးကို ယမန်နေ့ညက စက်ဘီးနှင့် အစမ်း နင်းကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ် ၏။ သင့်တော်သော နေရာ နှစ်နေရာ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လမ်းမီးရောင် ဖြင့် ရန်သူကို ကောင်းစွာ မြင်ရနိုင်သည့် နေရာ၊ နောက် အနီး နံဘေးမှာ ချုံ ပုတ်များ ရှိ၍ သူ ထွက်လမ်း အဆင်ပြေမည့် နေရာ။

ပထမ နေရာသည် ရှေ့ကိုက် ငါးဆယ်ခန့်မှာ ရှိသည်။ သူ အနားသို့ ရောက်လာချိန်တွင် လမ်းမီးရောင် အောက်၌ လူတစ်ယောက် ဆေးလိပ် မီးညှို့ နေ၏။ ထိုနေရာကို ကျော်ဖြတ် မောင်းခဲ့၏။

ဒုတိယ နေရာမှာ လမ်းချိုးလေး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ထိုနေရာ၌ လူ ရှိနေပါကလည်း မတတ်နိုင်တော့။

ကျည်ဆန် ခြောက်တောင့် ရှိသည်။

လမ်းထောင့်ကို မြင်ရလာသည်။ မြင်းကို သွက်သွက်ကလေး နှင်လိုက် ၏။ မြင်းလှည်းထဲမှ မိန်းကလေး ရယ်သံကို ကြားရသည်။

လမ်းချိုးသို့ ရောက်လာ၏။

သူ အသွေးအသားများမှာ စန္ဒရားကြိုးပမာ တင်းလာ၏။

ခုလုပ်မှ။

သူသည် မြင်းဇက်ကြိုးကို ချလိုက်ပြီး ဘရိတ်ကို နင်းလိုက်၏။ မြင်းများ သည် တုံ့ခနဲ ဖြစ်ပြီး မြင်းလှည်းသည် ရပ်သွား၏။

မြင်းလှည်းတွင်းမှ အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ အော်သံနှင့် လူတစ်ဦး အော် ဟစ်သံ ကြားရသည်။ အမျိုးသမီး အသံက သူစိတ်ကို တစ်မျိုး ဖြစ်သွားစေ ၏။ ဘာကြောင့်ဟု စဉ်းစားရန် အချိန် မရတော့။ သူ မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ချ သည်။ ပိုးပဝါကို ပါးစပ်နှင့် နှာခေါင်းတို့ ပိတ်လိုက်၏။ အိတ်ထဲမှ သေနတ် ကို ဆွဲထုတ်ကာ မောင်းတင်လိုက်၏။ အင်အား အပြည့်၊ ဒေါသ အပြည့်နှင့် မြင်းလှည်း တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေ၏။

၄

မိန်းမ တစ်ဦးသည် သံကုန် အော်လိုက်၏။

အချိန် အားလုံးသည် တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

ဖဲလစ် သည်အသံကို သိသည်။ သည်အသံသည် သူ့ရင်ထဲသို့ ဒိုင်းခနဲ လာဆောင့်၏။ ဒဏ်ချက်သည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်မရှားနိုင်အောင် ဖြစ်သွား၏။

သူသည် အော့လော့ကို တွေ့အောင် ရှာဖို့ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သေနတ်နှင့် ချိန်ပြီး ပစ်လိုက်ရန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ပိုသေချာအောင် နောက်တစ်ချက် ပစ်မည်။ ပြီးတော့ နောက်လှည့်ပြီး ချုပ်ပုတ်တွေ ကြားထဲ ဝင်ပြေးရန်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ဇယ်ဆက်သလို လုပ်ရမည့် အစား အသံ လာရာကို ရှာနေမိသည်။ အော်သံ ထွက်လာသော မိန်းမ၏ မျက်နှာကို မြင်ရသည်။ သည်မျက်နှာသည် တူလွန်းလှပါကလား။ လွန်ခဲ့သော ၁၉ နှစ်က မြင်ခဲ့ရသည့် အစား မနေ့ကပဲ မြင်ခဲ့ရသလို သိနေရပါကလား။ သူမ၏ မျက်လုံးများမှာ ပြူးကျယ်၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေပုံ ရသည်။ နီထွေးသော နှုတ်ခမ်းကလေးသည် ဟလျက်။

လိုင်ဒီယား။

ဖဲလစ်သည် မြင်းလှည်း တံခါးဝတွင် ပိုးပဝါ မျက်နှာမှာ စည်းလျက် သား ရှိပါလျက်နှင့် ပါးစပ် အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ သူ၏ သေနတ်သည်လည်း ရည်ရွယ်ချက် မရှိ ဘယ်ချိန်ထားမှန်း မသိတော့။

ငါ့ရဲ့ လိုင်ဒီယားပါလား။ သူက ဒီမြင်းလှည်းထဲမှာ ရောက်နေတယ်။

ဖဲလစ်သည် လိုင်ဒီယား၏ မျက်နှာလေးကို ငေးငိုင်း ကြည့်နေစဉ် နံဘေးမှ ဝါဒင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို အနှေးပြု ရုပ်ရှင်လို မြင်နေရ၏။ သူ၏ ဘယ်ဘက် နံဘေးမှ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဖဲလစ် တွေးနိုင်သမျှမှာ သည်အကြည့်မျိုး သည်မျက်နှာမျိုးပဲ ငါနှင့် အတူ အိပ်ကြစဉ်က။

သည်အချိန်မှာ ဝါဒင်သည် ဓားအိမ်မှ ဓားထုတ်ပြီး ဖြစ်နေ၏။

ဘုရားရေ၊ ဓားပါလား။

ဓားရောင်သည် လမ်းမီးရောင် အောက်တွင် လက်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး အောက် ဘက်သို့ ကျလာ၏။ ဖဲလစ်သည် နှေးကွေးစွာ၊ နောက်ကျစွာ လှုပ်ရှားမိ၏။ ဓားသွားသည် သူ့ညာလက်ကို လာထိသည်။ သူ့လက်ထဲမှ သေနတ် လွတ်ကျ သွား၏။ မြေကြီးပေါ် အကျ ကျည်တစ်ထောင့် ထွက်သွား၏။

သေနတ်သံသည် ဖဲလစ်ကို လှန့်နှိုးလိုက်၏။

ဝါဒင်သည် နောက်ဆုတ်ပြီး ဓားနှင့် ဖဲလစ်၏ အသည်းနှလုံး ရှိရာကို ထိုးလိုက်သည်။ ဖဲလစ်သည် နံဘေးသို့ ရှောင်လိုက်၏။ ဓားဖျားသည် ကုတ် အင်္ကျီကို ဖောက်ထွင်း၍ သူ့ပခုံးထဲသို့ စူးဝင်သွား၏။ ဖဲလစ် နောက်သို့ ခုန် ထွက်လိုက်ရာ ဓားသွား ကျွတ်သွား၏။ ပခုံး ဒဏ်ရာမှ သွေးများ ပန်းထွက်လာ ၏။

ဖဲလစ် လမ်းမြေကြီးပေါ်သို့ သူ့ သေနတ်ကို လိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဘယ် နေရာမှ မတွေ့ရ။ သူ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။

ဝါဒင်နှင့် အော့လော့တို့သည် မြင်းလှည်းပေါက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲမှ လုထွက်ရန် ကြိုးစားရင်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး တိုက်လဲနေမိကြ၏။ ဖဲလစ်၏ ညာလက်မောင်းသည် ထုံထုံကြီး ဖြစ်ပြီး နံဘေးသို့ တွဲလောင်းကျနေ၏။

ယခုတော့ သူ့တွင် လက်နက်လည်း မရှိတော့။ ဘာမှလည်း မရှိ။ ခိုကိုး ရာမဲ့ အခြေသို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတိရမိသွားသည်။ သူသည် အားလုံး ဆုံးရှုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ဟိုအတိတ်မှ မိန်းကလေး တစ်ယောက်၏ အသံကလေးကြောင့်။ သည် လောက် ပြင်ခဲ့ ဆင်ခဲ့ပြီးမှ။ သူ နာကြည်းစွာ တွေးသည်။ သည်လောက် ပြင် ဆင်ခဲ့ပြီးမှ။ စိတ်ပျက်ခြင်း ကြီးစွာဖြင့် သူသည် နောက်လှည့်ကာ ထွက်ပြေး လေတော့၏။

ဝါဒင်၏ အသံသည် ဟိန်းထွက်လာ၏။

‘လူဆိုးဗျို့၊ လူဆိုး’

ဖဲလစ်၏ ဒဏ်ရာသည် ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်း ပို၍ နာလာ၏။ သူ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံကို ကြားရသည်။ ခြေသံမှာ ပေါ့ပါးလွန်း၍

ဝါဒင်တော့ မဖြစ်နိုင်။ ဖဲလစ်သည် ကယောင်ချောက်ချား မငြိမ်မသက် ပြေး
နေရာမှ တွေးမိသည်။ အော့လော့က ငါ့နောက်ကို လိုက်နေပြီး ငါက ပြေးနေရ
ပြီကော။

သူသည် လမ်းပေါ်မှ ဖယ်၍ ချုံကြားတွေထဲမှာ ပြေးဝင်သွားသည်။
ထိုစဉ် ဝါဒင်၏ လှမ်းအော်သံကို ကြားရသည်။
‘အလက်၊ ပြန်လာခဲ့၊ ဒီကောင်မှာ သေနတ် ပါတယ်’

သူတို့ ငါ့မှာ သေနတ် ရှိနေသေးတယ်ပဲ အောက်မေ့နေသေးတာကိုး။ ငါ
သေနတ် ကျကျန်ရစ်တာကို မသိသေးပါကလား။ ငါ့မှာသာ သေနတ် ရှိနေသေး
ရင် ငါ အော့လော့ကို ပစ်ချလိုက်လို့ ရသေးတာပေါ့ဟု ဖဲလစ်က တွေးသည်။

သူသည် အတော် ခပ်လှမ်းလှမ်းထိ ပြေးလိုက်ပြီး ရပ်လိုက်၏။ နားစွင့်
သည်။

သူ ဘာမှ မကြားရတော့။ အော့လော့သည် လက်လျှော့သွားပုံ ရသည်။

သူသည် သစ်ပင် တစ်ပင်ကို မှီထိုင်လိုက်၏။ သူသည် ခရီးတိုလေး
အမြန် ပြေးခဲ့၍ မောနေ၏။ သူ အသက်ရှူ နည်းနည်း ချောင်သွားသော အခါ
အပေါ်မှ လောင်းကုတ်ကို ချွတ်သည်။ နောက် အထဲမှ ခိုးယူလာသော ယူနို
ဖောင်းကို ဆက်ချွတ်၍ ဒဏ်ရာကို စမ်းကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာကြောင့် ထွန်
ထွန်လူး နာသွား၏။ တစ်နည်းတော့ ကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် ထင်သည်။
အကြောင်းမူ တကယ်လို့ ဒဏ်ရာ သိပ်ကြီးပါက နာသည်ထက် ထုံနေတော့
မည် ဖြစ်၏။ သူဒဏ်ရာသည် သွေးထွက်လာ၏။ လက်မှ ဓားဒဏ်ရာသည်
လည်း လက်မနှင့် လက်ညှိုး အကြားမှာ ဖြစ်၏။ ၎င်းဒဏ်ရာသည်လည်း သွေး
ထွက်နေပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် ဤနေရာမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာမှ ဖြစ်ပေမည်။ ဝါဒင် အနေနှင့်
နောက်ထပ် အော်ဟစ် အကူအညီ မတောင်းမီ လှုပ်ရှားမှ ဖြစ်မည်။

ဖဲလစ်သည် ခက်ခက်ခဲခဲ အပေါ်ကုတ်ကို ဝတ်လိုက်၏။ ယူနိုဖောင်းကို
မူ မြေကြီးပေါ်မှာ ထားပစ်ခဲ့သည်။ ညာဘက်လက်ဖြင့် ဘယ်ဘက် ပခုံးထိပ်
မှာ ညှပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဒဏ်ရာ အနာ သက်သာစေရန်နှင့် သွေးထွက် နည်း
စေရန် ဖြစ်သည်။ သူ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

လိုင်ဒီယား။

သူ့ဘဝတွင် လိုင်ဒီယားကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ရသည်မှာ ဤအကြိမ်မှာ
ဒုတိယ အကြိမ် ဖြစ်သည်။

ပထမ အကြိမ်သည် ၁၈၉၅ ခု စိန်ပီတာစဘတ်မြို့တုန်းက ဖြစ်သည်။
မဟုတ်သေးဘူး။ လိုင်ဒီယား အကြောင်းကို တွေးနေ၍ မဖြစ်သေး။ သူ
လွတ်မြောက်ရေး အတွက် စဉ်းစားရဦးမည် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင် အောက်မှ အလုပ် မစမီ သူ ထောင်
ထားခဲ့သော စက်ဘီးကို တွေ့မှ သူ စိတ်နည်းနည်း အေးသွား၏။ သူသည်
စက်ဘီးကို နင်း၍ ပန်းခြံဘက်သို့ ထွက်ခဲ့၏။ ဝါဒင်သည် ပုလိပ်များကို
အကြောင်းကြားပြီးပြီလော။ ပုလိပ်များသည် အရပ် ရှည်ရှည်၊ အပေါ်ကုတ်
အညိုရောင်နှင့် လူတစ်ယောက်ကို ရှာနေကြပြီလော။

သူသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြင်းလှည်းများ ထားရာ စင်္ကြံကို လှမ်းကြည့်
လိုက်၏။ အစောင့်များသည် သူတို့ မြင်းလှည်း ရှိရာကို ပြေးလွှား သွားနေ
ကြဆဲ ဖြစ်သည်။ မော်တော်ကား အင်ဂျင်သံများက ဆူညံနေ၏။ မြင်းလှည်း
များသည်လည်း ပျားပန်းခပ်နေဆဲ။

ဝါဒင်၏ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ဖဲလစ် စတက်ကတည်းက အချိန်ထိ ဆို
လျှင် ဘယ်လောက်များ ကြာသွားပါလိမ့်။ မိနစ် နှစ်ဆယ်လား။ ထိုအချိန်
ကလေးမှာပင် ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး ပြောင်းပြန် လှန်ခဲ့ပြီတကား။

သူသည် အသက် ပြင်းပြင်း တစ်ချက် ရှုလိုက်ပြီး လမ်းအတိုင်း စက်ဘီး
နင်းခဲ့၏။ လူတိုင်းသည် သူတို့ အလုပ်နှင့် သူတို့ ရှုပ်နေကြသဖြင့် မည်သူမှ
သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြ။

ဖဲလစ်သည် သူ၏ ညာဘက် လက်ကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှာ ထည့်ပြီး
စက်ဘီးကို အားစိုက် နင်းနေ၏။ စက်ဘီး လက်ကိုင်ကို ဘယ်လက် တစ်ဖက်
တည်းနှင့် ထိန်းနေရ၏။

နန်းတော် တစ်ဝိုက်တွင် ရဲသားများ ရှိနေသည်။ အကယ်၍ ဝါဒင်က
လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားပါက ပန်းခြံနှင့် အနား ပတ်ဝန်းကျင်များကို ပိတ်ဆို့ ရှာ
ဖွေနိုင်၏။

ဖဲလစ်သည် ရှေ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လမ်းပိတ်ဆို့ခြင်းများ မတွေ့ရ။
ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခုံးကို ကျော်လိုက်လျှင် အနောက်ပိုင်းသို့ သူ ရောက်ပြီ။
အနောက်ပိုင်း ရောက်သည်နှင့် သူ့ကို မည်သူမျှ ရှာ၍ တွေ့တော့မည် မဟုတ်။

ဖဲလစ်သည် စက်ဘီးကို လက်တစ်ဖက်နှင့် ထိန်းရင်း ဖိနင်းလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ခုံးနား အရောက်တွင် မော်တော်ကား တစ်စီး သူ့နံဘေး
ကပ်လာပြီး တစ်ချိန်တည်းတွင် ပုလိပ် တစ်ဦး လမ်းရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။

ဖဲလစ်သည် စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်၏။ ဆင်းပြေးရန် အဆင်သင့် လုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ပုလိပ်သား လမ်းကို ရှင်းပေးခြင်းမှာ အရေးပါသော မော်တော်ကား တစ်စီး ခုံးထဲမှ ထွက်လာသည့် အတွက် စီစဉ်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်၏။ ထိုကား လာသောအခါ ပုလိပ်သားသည် အလေး ပြုလိုက်ပြီးနောက် ကျန်ယာဉ်များကို သွားစေ၏။

ဖဲလစ်သည် ခုံးအောက်မှ ဖြတ်၍ စီးလိုက်၏။

ဝါဒင်သည် တုံ့ပြန် လှုပ်ရှားမှု နှေးလှပါကလားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အချိန်ကား ညသန်းခေါင်တိုင်နေပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အနောက်ပိုင်းကား မီးများ ထိန်လင်းနေပြီး လူများ၊ ယာဉ်များ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ နေရာတကာ တွင် ပုလိပ်များကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော် စက်ဘီးစီးသမားကား တစ်ဦးမှ မတွေ့ရ၍ သူတစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးနှင့်မို့ အထင်းသား ဖြစ်နေ၏။ ဖဲလစ်သည် စက်ဘီးကို တစ်နေရာမှာ ထားပြီး သူ့ တည်းခိုခန်းသို့ သွားရမည်လားဟု စဉ်းစားသေး၏။ သို့သော် ထိုခရီးကို ခြေကျင် သွားနိုင်ပါ့မလားဟု သံသယ ဖြစ်စရာပင်။ သူ ပင်ပန်းလှပြီ။

နောက်ထပ် တစ်မိုင် နှစ်မိုင် လိုဦးမှာပဲဟု တွေးလိုက်၏။

သူသည် လူရှုပ်ထွေးသော၊ ယာဉ် ကူးသန်းမှု များသော ဂူစတန် လမ်းကို ဖြတ်ကူးရန် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းရပြန်၏။ လမ်းပေါ်မှ မီးရောင်များသည် သူ့ မျက်စိအား ကျိန်းစပ်စေသည်။ သူသည် အရာရာကို ကြည်လင် ပြတ်သားစွာ မြင်နိုင်အောင် အတော် ကြိုးစားနေရ၏။

ဂူစတန်လမ်းကို ကျော်ပြီးနောက် သူသည် စက်ဘီးပေါ် တက်ကာ ဆက်စီးလာခဲ့သည်။ ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းထဲမှာ နောက်နောက်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ လမ်းမီးရောင်သည် သူ့မျက်လုံးများကို ပြာခနဲ ဖြစ်သွားစေ၏။ ရှေ့ဘီးသည် ယိမ်းယိုင်ပြီး ချိုင့်ထဲသို့ ကျရာ ဖဲလစ် စက်ဘီးပေါ်မှ ပစ်လဲကျသွား၏။

ဖဲလစ်သည် မြေပေါ်တွင် လဲကျလျက်သား မူးယစ် ရီဝေပြီး အားနည်းနေ၏။

သူ့မျက်လုံးကို ကြိုးစား၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုလိပ် တစ်ဦး သူ ရှိရာသို့ လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။

သူ ကြိုးစား၍ ဒူးထောက် ထနိုင် ထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစား၏။

ပုလိပ်က 'မင်း အရက် မူးလာတာလား'

ဖဲလစ်က ထိန်း၍ 'မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုး ခေါင်းမူးသွားလို့ပါ'

ပုလိပ်ကြီးသည် ဖဲလစ်၏ ညာလက်ကို ကိုင်၍ မတ်တတ် ရပ်နိုင်အောင် ထူပေး၏။ ထိုအခါ ပခုံးမှ ဒဏ်ရာသည် ပြင်းထန်စွာ နာကျင်သွားရာ ဖဲလစ် အခြေအနေမှန် အားလုံးကို သတိရသွား၏။ သူသည် သွေးများ ပေကျံနေသော ညာလက်ကို အိတ်ထဲမှ မထုတ်မိအောင် ကြိုးစားထား၏။

ပုလိပ်ကြီးသည် အရက်နဲ့ကို ရှုကြည့်၏။ ဖဲလစ်ထံမှ အရက်နဲ့ မရသော အခါ သူ၏ ဆက်ဆံရေး ပုံစံမှာ ပို၍ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလာ၏။

‘ဘယ့်နှယ်လဲ၊ နေသာပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ခဏလေး နေရင် သက်သာသွားမှာပါ’

‘ခင်ဗျား နိုင်ငံခြားသားနှင့် တူတယ်’

ပုလိပ်သည် သူ၏ စကား လေသံကို ရိပ်စားမိသွားပုံ ရ၏။

ဖဲလစ်က ‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြင်သစ် လူမျိုးပါ၊ သံရုံးမှာ အမှုထမ်းပါတယ်’

ပုလိပ်သည် ပို၍ ယဉ်ကျေးလာ၏။

‘တက္ကစီကား တစ်စီး ငှားပေးရဦးမလား’

‘နေပါစေ ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်တော် ပြန်ဖို့က နီးနီးလေးပဲ ရှိပါတော့တယ်’

ပုလိပ်သည် စက်ဘီးကို ထူပေး၏။

‘ကျုပ်သာ ဆိုရင် အိမ်ကို မြန်မြန် တန်းပြန်မှာပဲ’

ဖဲလစ်သည် စက်ဘီးကို ယူလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း တန်းပြန်မှာပဲ’

‘ကောင်းပါပြီလေ၊ ဒါဆို ဗွန်နိုးဝီ (ပြင်သစ်လို နှုတ်ဆက်လိုက်၏။)’

‘ဗွတ်နူ ခင်ဗျ’

ဖဲလစ်သည် ပြင်သစ်လို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ကြိုးစား ပြုံးပြလိုက်၏။ စက်ဘီးကို ဘယ်လက်ဖြင့် တွန်းရင်း ထွက်လာခဲ့လေ၏။ ရှေ့လမ်းကွေ့ ရောက်ပြီးရင် ငါ ခဏ ထိုင်နားဦးမှပဲဟု သူ တွေးသည်။ ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ပုလိပ်ကြီး ရပ်ကြည့်နေသေးသည်ကို မြင်ရ၏။

သူသည် ကြိုးစား၍ ဆက်လျှောက်ရပြန်၏။ အမှန်တော့ သူသည် တစ်နေရာမှာ ထိုင်၍ နားချင်ပြီ။

လမ်းတစ်ခု ရောက်လာပြန်၏။ မဟုတ်သေး၊ နောက်တစ်လမ်း။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် အိမ်ခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာခဲ့၏။

အိမ်တံခါးဝမှာ သူ ရပ်လိုက်သည်။

နှင်းဖြူများသည် အတော်ကျနေပြီ ဖြစ်ရာ ဤအိမ်သည် သူတည်းအိမ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟု နံပါတ်ကို ကြည့်ရသေး၏။

သူ့အခန်းမှာ အပေါ်ထပ် မဟုတ်၊ မြေညီထပ်ထက်ပင် တစ်ထိပ် နိမ့် သေး၏။ သူသည် စက်ဘီးကို နံဘေးမှာ ထောင်လိုက်၏။ တံခါးကို ဖွင့်သည်။ သူ့အခန်း ရောက်ရန် လှေကားထစ် တချို့ကို ဆင်းရသည်။ သူသည် စက်ဘီး ကို လှေကား အတိုင်း တွန်းဆင်းလိုက်သည်။ သူ့ အမှားပင်။ အားမရှိသော သူလက်မှ စက်ဘီးသည် လွတ်လိမ့်သွားပြီး ကျယ်လောင်သော အသံ မြည်သွား လေ၏။ ခဏ အကြာ အိမ်ခန်းရှင် အမျိုးသမီးကြီး ဘရစ်ဂျက် ပေါ်လာသည်။

သူက 'ညကြီးမင်းကြီး ဘယ်သူလဲဟေ့'

ဖဲလစ်သည် အားမရှိသေး၍ ပြန်မဖြေနိုင်သေး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထိုင်နေ လျက်သားမှပင် မထ။ ဘရစ်ဂျက် သူ့အနားသို့ ဆင်းလာပြီး ထူမပေးသည်။

'အရက်မူး လွန်လာပြီနှင့် တူတယ်'

ဘရစ်ဂျက်သည် ဖဲလစ်ကို တွဲ၍ လှေကား အတိုင်း ဆင်းခဲ့၏။ နောက် 'ပေး၊ အခန်းသော့'

ဖဲလစ်သည် ဘယ်ဘက် လက်ဖြင့် ညာဘက် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ သော့ ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဘရစ်ဂျက် သူ့ အခန်းသော့နှင့် အခန်းတံခါး ဖွင့် သည်။ နောက် အခန်းထဲသို့ သူတို့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဖဲလစ် အခန်း အလယ် မှာ သည်အတိုင်း မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေစဉ် ဘရစ်ဂျက် မီးထွန်းသည်။

နောက် ဖဲလစ် အနား တိုးကပ်လာပြီး 'အပေါ်ကုတ် ချွတ်ရအောင်'

ဖဲလစ်သည် လက် အသာ မ ပေးသည်။ ဘရစ်ဂျက် အပေါ်ကုတ် ချွတ် လိုက်သည်နှင့် သွေးစွန်းများကို မြင်ရသည်။

'မင်း ရန်ဖြစ်လာတာလား'

ဖဲလစ်သည် ခြေနှစ်လှမ်း လျှောက်လိုက်ပြီး ဖျာပေါ်မှာ လှဲချလိုက်၏။

ဘရစ်ဂျက်က 'မင်း ရှုံးလာခဲ့တယ် ထင်တယ်'

'ဟုတ်တယ်'

ဝန်ခံ စကား ပြောပြီး ဖဲလစ် မေ့မြောသွားလေ၏။

စူးစူးရှရှ နာကျင်မှုက ဖဲလစ်ကို ပြန်သတိရလာစေသည်။ သူ့မျက်လုံး ဖွင့်လိုက်သော အခါ ဘရစ်ဂျက်သည် သူ့အနားကို ဆေးကြောနေသည်ကို မြင် ရ၏။ ဘရစ်ဂျက် ဆေးနေသော တစ်စုံတစ်ရာမှာ မီးနှင့် ထိုးသလို ပူလှ၏။

ဘရစ်ဂျက်က 'လက် အနာက ချုပ်မှ ကောင်းမယ်'

ဖဲလစ်က 'နက်ဖြန်တော့ ချုပ်တာပေါ့'
 ဘရစ်ဂျက်သည် ပန်းကန်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဖဲလစ်အား တိုက်သည်။
 ရေဇွေးထဲမှာ ဂျင် ထည့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူမက 'အိမ်မှာ ဘရန်ဒီတော့ မရှိဘူး'
 ဖဲလစ် ပြန်လှဲချလိုက်သည်။ ဘရစ်ဂျက်က ပတ်တီး စည်းပေးရင်း
 'ဆရာဝန်ကိုတော့ သွားခေါ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဆေးကုခတော့ မပေးနိုင်ဘူး'
 'နက်ဖြန်ပေါ့'
 ဘရစ်ဂျက် ထလိုက်သည်။ 'နက်ဖြန်မှ မနက် အစောကြီး လာခဲ့မယ်'
 'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ'
 ဘရစ်ဂျက် ထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှ ဖဲလစ်သည် သူ့ အတိတ်
 ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်၍ တွေးနိုင်လေတော့ပြီ။

လူသားတို့၏ ကုန်ထုတ်လုပ်မှု တိုးမြှင့်နိုင်ရေးသည် လက်တစ်ဆုပ်စာ လူများ
 လက်သို့ ရောက်နေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော် ကြာနေပြီ ဖြစ်၏။ မြေယာများ
 သည် လက်တစ်ဆုပ်စာ လူတချို့က ပိုင်ဆိုင်ပြီး သူတို့ မြေယာများကို ထွန်ယက်
 စိုက်ပျိုးခြင်းကို တားမြစ်နိုင်၏။ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများကိုလည်း လူတစ်စု
 က ပိုင်ဆိုင်နေပြန်သည်။ အထည် စက်ရုံများသည်လည်း လူတစ်စု လက်ထဲမှာ
 ပင်။ မီးရထားများသည်လည်း မီးရထားလမ်း ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ကိုပင်
 မသိသော လူတစ်စုက ပိုင်ဆိုင်နေ၏။ မီးရထားလမ်းကို ဖောက်လုပ်ခဲ့သူများ၊
 ရက်ကန်း ရက်သူများ၊ လယ်ယာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရသော မိသားစုများ
 သားသမီး မြေးမြစ်များက ပေါင်မုန့် တစ်လုံး၊ အစား တစ်လုတ်ကို စားလို
 ကြောင်း တောင်းဆိုပါက ကျည်ဆန်များ၊ လက်နက်များနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရမည်
 ဖြစ်သည်။

ဖဲလစ်သည် ကရိုပိုတကင်* ၏ နိုင်ငံရေး ကြေညာ စာတမ်းကို ဖတ်ရာမှ
 ခေါင်းထောင်လိုက်၏။ စာအုပ် တစ်ဆိုင်လုံးမှာ လူရှင်းနေ၏။ စာအုပ် ဆိုင်ရှင်

* ကရိုပိုတကင်၏ နာမည် အပြည့်အစုံမှာ မင်းသား ပီတာ အလက်ဆီအိဗစ်
 ကရိုပိုတကင် ဖြစ်သည်။ (၁၈၄၂-၁၉၂၁) ထင်ရှားသော ရုရှား စာရေးဆရာ
 နှင့် မင်းမဲ့ဝါဒီ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

မှာ တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ် ရှိသူ ဖြစ်ပြီး သူသည် လူကြိုက် များသော ဝတ္ထု စာအုပ်များကို လူချမ်းသာ အမျိုးသမီးကို ရောင်းချ၍ တော်လှန်ရေး စာပေ စာတမ်းများကို နောက်ခန်းလေးမှာ ထားလေ့ ရှိသည်။ ၎င်းနောက်ခန်းလေး တွင် ဖဲလစ် အချိန် များစွာ ကုန်ဆုံးစေ၏။

ဖဲလစ်သည် ၁၉ နှစ် ရှိပြီး အကယ်ဒမီ ကျောင်းမှ စည်းကမ်း မသေဝပ်မှု၊ တာဝန် မကျေပွန်မှု၊ ဆံပင် ရှည်မှု၊ ဘာသာမဲ့များနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု စသည့် ပြစ်ချက်များဖြင့် မကြာမီ ကျောင်းထုတ်ခံရမည့်သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူ သည် စားစရာလည်း မရှိ၊ ဝယ်စရာ ပိုက်ဆံလည်း မရှိ၊ မကြာမီ နေစရာလည်း ရှိတော့မည် မဟုတ်။ သို့တိုင် လူ့ဘဝကြီးသည် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်း လှပါကလားဟု ဖဲလစ် ယုံကြည်နေ၏။ သူသည် တွေးတောစရာ အဘိဓမ္မာက လွဲ၍ ဘာမှ စိတ်မဝင်စား။ သူသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ကဗျာ၊ ရာဇဝင်၊ ဆိုက် ကိုလော်ဂျီတို့ကို လေ့လာနေ၏။ အကဲဆုံး အသည်းဆုံး လေ့လာမှုကား နိုင်ငံ ရေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဖဲလစ်သည် ကရိုပိုတကင်၏ စာတမ်း၌ စိတ်ဝင်စားလွန်းနေသဖြင့် ဈေး ဝယ် တစ်ဦး ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး သူ့အနား ရောက်နေသည်ကို သတိမမူမီ တော့။

ဥပဒေများ မလိုအပ်တော့။ တရားသူကြီးများ မလိုပါ။

လွတ်လပ်ခြင်း၊ ညီမျှခြင်း၊ လူသားတိုင်းမှာ ရှိသော ကြင်နာမှုတို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အချင်းချင်း ဖြစ်ပေါ်သော ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို အချင်းချင်း ညှိနှိုင်း ဖြေရှင်း၍ ရပါသည်။

ဈေးဝယ်သည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ပစ်ချလိုက်ရာ ဖဲလစ်သည် အတွေး လျဉ်းကြောမှာ နစ်မြော နေရာမှ လန့်နိုးသွား၏။ သူသည် စာတမ်းကို ကြည့် နေရာမှ မျက်စိ လွဲလိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ကျသော စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ဈေးဝယ်၏ ရှည်လျားသော ဂါဝန် အဖျား ခြေရင်းမှာ တွေ့ရသည်။ အလို အလျောက်ပင် သူသည် စာအုပ်ကို ကောက်ယူ၍ အမျိုးသမီးအား ပေးလိုက် သည်။ ဤသို့ စာအုပ် ပေးလိုက်စဉ် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာကို မြင်ရခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ဖဲလစ်သည် တအံ့တဩနှင့် 'အလို၊ မင်းဟာ နတ်သမီးကလေးလိုပါ ကလား'

ဖဲလစ် တကယ်တမ်း ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးသည် ရွှေရောင် ဆံပင်နှင့် ဆင်တူသော အညိုရောင် သားမွေး ဝတ်ရုံကို ခြုံထား၏။ သူမနှင့် ပတ်သက်သမျှမှာ ဖြူဖျော့ဖျော့ အဆင်း ရှိပြီး လှပ ပြေပြစ်လှပေသည်။ ဖဲလစ် ရင်ထဲမှာ ဤအမျိုးသမီးလောက် လှသူကို သူတစ်သက် တွေ့ရတော့မည် မထင်။ သူ့အထင်မှာ မှန်ပါသည်။

မိန်းကလေးသည် သူ့ကို ပြန်ကြည့်ရင်း ပါးစုနံ့များပေါ်၌ ရှက်သွေးရောင် သန်းသွား၏။ သို့သော် မျက်လုံးများကို လွဲဖယ်၍ မဖြစ်။

တစ်စုံတစ်ရာသော ထူးဆန်းမှု တစ်ခုခုက သည်လူ့အပေါ်မှာ ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခုခု ရှိသလို ဖြစ်နေ၏။

ခဏ အကြာတွင် ဖဲလစ်သည် မိန်းကလေး၏ လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။

တော်လ်စတိုင်း၏ ‘အန်နာ ကရီးနီးနား’ ဖြစ်ပေသည်။

သူက ‘အလကား စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုပဲ’

ပါးစပ်မှ ထိုစကားလုံးများ ထွက်သွားပြီးမှ မပြောမိ မထွက်မိပါက ကောင်းလေစွဟု ဖဲလစ် တွေးမိသည်။

မိန်းကလေးသည် စာအုပ်ကို ယူ၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ သည် တော့မှ ဖဲလစ်သည် မိန်းကလေးတွင် အိမ်ဖော် တစ်ဦး ပါလာကြောင်းကို မြင် ရ၏။ မိန်းကလေးသည် စာအုပ်ကို အဖော် လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ပြီး ဆိုင် ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။

ဖဲလစ်သည် ကပျာကယာ ပြတင်းပေါက်မှ ကြည့်လိုက်ရာ မိန်းကလေး သည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်၍ ထွက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

စာအုပ် ဆိုင်ရှင်အား မိန်းကလေးသည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မေးကြည့်ရာ မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ လိုင်ဒီယား ဖြစ်ပြီး မှူးမတ်ကြီး ရှား လော့၏ သမီး ဖြစ်ကြောင်း သိရလေ၏။

ဖဲလစ်သည် မှူးမတ်ကြီး ရှားလော့ ဘယ်မှာ နေထိုင်သည်ကို စုံစမ်းသည်။ နောက်တစ်နေ့ ထိုအိမ်နားမှာ တရစ်ဝဲဝဲ စောင့်စားရင်း မိန်းကလေးကို မြင်ရနိုး နှင့် မျှော်ကိုးနေလေ၏။

မိန်းကလေးသည် အိမ်ထဲမှ အထွက် အဝင် နှစ်ခါ လုပ်သည်။ နှစ်ကြိမ် စလုံး မြင်းလှည်းနှင့် ဖြစ်၏။ မကြာခင် အစေအပါး တစ်ဦး ထွက်လာပြီး ယောင်တောင်ပေါင်တောင် တရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေသော ဖဲလစ်ကို မောင်းထုတ် သည်။

သည်အတွက် ဖဲလစ်သည် ဘယ်လိုမှ သဘော မထားပါ။ အကြောင်းမှာ နောက်ဆုံး အကြိမ် မိန်းကလေး၏ မြင်းလှည်းက သူ့နံဘေးမှ ဖြတ်သွားစဉ် အတွင်း သူ့ကို တည့်တည့်မတ်မတ်ကြီး ကြည့်သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

နောက်တစ်နေ့ စာအုပ်ဆိုင်သို့ သွားသည်။ နာရီပေါင်း များစွာ ထိုင်၍ ဘာကူနှင့်* ၏ ပြည်ထောင်စု ဝါဒ၊ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒနှင့် အဘိဓမ္မာ ဆန့်ကျင် ရေး ဝါဒများကို တစ်လုံး တစ်ပါဒမှ နားမလည်ဘဲ ထိုင်ဖတ်နေ၏။

မြင်းလှည်း တစ်စင်း ဖြတ်သွားတိုင်း ပြတင်းပေါက်မှ သူ ကြည့်သည်။ စာအုပ်ဝယ် တစ်ဦး ဝင်လာတိုင်း သူ ရင်ခုန်သည်။

မိန်းကလေးသည် မွန်းလွဲ၊ ညနေပိုင်းမှ ပေါ်လာ၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် မိန်းကလေးသည် ပါလာသော အိမ်ဖော်ကို ဆိုင် ပြင်ဘက်မှာ ထားခဲ့သည်။ နောက် ဆိုင်ထဲ ဝင်လာပြီး ဆိုင်ရှင်ကို နှုတ်ဆက် သည်။ ပြီး ဖဲလစ် ရှိနေရာ ဆိုင်နောက်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ နောက် နှစ်ဦး သား တစ်ဦးကို တစ်ဦး စူးစိုက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ဖဲလစ် ရင်ထဲကမူ မိန်းကလေး ငါ့ကို ချစ်ကြိုက်နေပြီ၊ မဟုတ်ရင် သည် ကို ဘာလာစရာ ရှိသလဲဟု တွေး၏။

ဖဲလစ်သည် မိန်းကလေးကို စကား ပြောဖို့ ရည်ရွယ်သည်။ သို့သော် စကား ပြောစရာ ရှာမတွေ့သည်နှင့် မိန်းကလေးအား လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိမ်း ကျုံး ဖက်ကာ နမ်းလိုက်သည်။ မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကို ပြန်နမ်းသည်။

နောက်နောင် သူတို့ နှစ်ဦး တွေ့ကြသော အခါတွင်လည်း တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် သတ်ပုတ်တော့မည့် တိရစ္ဆာန် နှစ်ကောင်သဖွယ် တွေ့သည်နှင့် တစ်ဦးထံ တစ်ဦး ပြေးဝင်ကြစမြဲ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် စာအုပ်ဆိုင် နောက်ခန်းလေးမှာ နှစ်ကြိမ် တွေ့ကြသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်ကား မိန်းကလေး၏ အိမ် ဥယျာဉ်ထဲမှာ ညအခါတွင် ဖြစ် သည်။

ဥယျာဉ်ထဲတွင် ချိန်းတွေ့ကြသော အခါ၌ မိန်းကလေးသည် ညဝတ် အင်္ကျီ ဝတ်လာသည်။ ညဝတ် အင်္ကျီမှာ ချည်ထည် တစ်ထည်တည်း ဖြစ်ပေရာ ဖဲလစ်သည် မိန်းကလေး၏ အသားအရေ တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိတွေ့ ပွတ်သပ်

* ဘာကူနှင့် (၁၈၁၄-၇၆) ၏ နာမည် အပြည့်အစုံမှာ မစ်ခေးလ် အလက်ဆန်ဒရီဗစ် ဘာကူနှင့် ဖြစ်သည်။ ရုရှား မင်းမဲ့ဝါဒီ စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ကိုင်တွယ်ခွင့် ရသည်။ မိန်းကလေးသည် ဖဲလစ် ထိတွေ့ ကိုင်တွယ်သည်ကို မငြင်းဆန်။ ပါးစပ်ကသာ ညည်းနေ၏။

မိန်းကလေးသည် ဖဲလစ်အား ငွေပေး၍ သူ့ဘာသာ အခန်း တစ်ခန်း ငှားရမ်း နေထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် ရက်သတ္တပတ် ခြောက်ပတ်လုံးလုံး မိန်းကလေးသည် ဖဲလစ် အခန်းသို့ နေ့တိုင်း လာရောက် တွေ့ဆုံသည်။

နောက်ဆုံး သူတို့ တွေ့ကြုံချိန်မှာ ညနေခင်း ဖြစ်သည်။ ဖဲလစ်သည် စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း ထုံးစံ အတိုင်း မင်းမဲ့ ဝါဒ ကြေညာ စာတမ်းကို ဖတ်နေ ၏။ လှေကားမှ ခြေသံ ကြားလိုက်သော အခါ ဖဲလစ် ပြေးကြည့်သည်။

သူတို့ နှစ်ဦး ထုံးစံ အတိုင်း ပြေးဖက်ကြသည်။ နောက် အငမ်းမရ နမ်းရှုပ်ကြသည်။

လိုင်ဒီယားမှာ ဧည့်ခံပွဲများ သွားလာသော အခါ ဝတ်စားလေ့ ရှိသော အဖိုးတန် ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ ဗြိတိသျှ သံရုံး ဧည့်ခံပွဲ သွားမလို့ ထွက်လာတာ၊ အချိန် သိပ် မရှိဘူး’

သူတို့ နှစ်ဦးသား ချစ်တင်း နှီးနှောကြသည်။

လိုင်ဒီယားသည် ဖဲလစ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်၍ ‘မင်း မျက်နှာက မင်းသား လေးနှင့် သိပ်တူတာပဲ’

ဖဲလစ်က ပြုံးလိုက်သည်။

‘ကျုပ်က တောသူတောင်သား လယ်သမားသားပါကွယ်’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာ အကြည့် တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီ အကြည့်ဟာ တော ရိုင်း တိရစ္ဆာန်လို အကြည့်မျိုး၊ ဘယ်သူ စကားမှ နားမထောင်ဘူး၊ သွက် လက်တယ် ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုး၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်မယ် ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးလေ၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ’

‘ဒါပဲလား’

‘မဟုတ်သေးဘူး၊ မျက်နှာက ရက်စက်ပုံ ရသလောက် မျက်လုံးကတော့ သိပ် ကြင်နာပုံ ရတယ်’

‘ဒါကြောင့် စာအုပ်ဆိုင် နောက်ခန်းလေးထဲမှာ နမ်းခွင့်ပေးခဲ့တာလား’

‘ခွင့်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့တာ’

‘ဒါပေမဲ့ နမ်းပြီးရင် မင်း အော်ဟစ် အကူအညီ တောင်းနိုင်တာပဲလေ’

‘အဲဒီကျတော့ နောက်ထပ် အနမ်းပဲ ခံချင်နေတာ’

‘အင်း ကျုပ်လည်း မင်းကို အကဲခတ်ဖို့ ကောင်းတယ်’

သည်အလှည့်ကား လိုင်ဒီယား တွေးဖို့ အလှည့်။ သူမက ‘ကျွန်မကို ဘယ်လို မြင်သလဲ’

‘အပေါ်ယံမှာ ရေခဲလို အေးစက်ပြီး အထဲမှာတော့ ငရဲမီးလို ပူလောင် နေတယ်’

လိုင်ဒီယားသည် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်လိုက်၏။

‘ကျွန်မက ဇာတ်မင်းသမီးပဲ၊ သရုပ်ဆောင် သိပ်ကောင်းတယ်လေ၊ စိန် ပီတာစဘတ် တစ်မြို့လုံးက ကျွန်မကို သိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးလို့ အသိအမှတ် ပြုထားကြတာပဲလေ၊ ကျွန်မကို ကျန်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးတွေ အတွက် စံနမူနာ အဖြစ် ခိုင်းနှိုင်း စံပြုထားကြတာ၊ ဟိုရှင်၊ တော်လ်စတိုင်း ဝတ္ထုထဲက အန်နာ ကရီးနီးနားလိုပေါ့၊ အခုတော့ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ သိနေပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီ တော့ အရင်ကထက် နှစ်ဆ ပိုပြီး ဟန်ဆောင်နေရတော့မှာပေါ့’

‘နှစ်ဆ ဟန်ဆောင်ဖို့က ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား’

‘ဟန်ဆောင်တယ် ဆိုတာ လူတိုင်း လုပ်နေကြတဲ့ အလုပ်ပဲလို့ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ၊ ကျွန်မ အဖေကို ကြည့်၊ ကျွန်မ သည်မှာ ဒီလို လာနေတယ် ဆိုတာ သိသွားရင် ဒေါသ ထွက်ပြီး လဲသေသွားမလားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူလည်း ကျွန်မ အရွယ်တုန်းက ကျွန်မလို စိတ်ရူးစိတ်မိုက်တွေ ရှိရမှာပဲ၊ မဟုတ်ဘူး လား ဟင်’

‘ဒါက နှိုင်းစရာမှ မဟုတ်ဘဲကွာ’ ထိုသို့ ပြောအပြီးမှာ ဖဲလစ် ခေါင်း ထဲမှာ အတွေး တစ်ခု ပေါက်လာ၍ ‘ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့ တို့ အခုလို နေထိုင် တာများ သူ သိသွားရင် ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ ဟင်’

‘မင်းကို ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်ပစ်မှာပေါ့’

‘အဟဲ ကျုပ်ကို အရင် မိအောင် ဖမ်းနိုင်ဦးမှကိုး’ ဖဲလစ် ခေါင်းထဲသို့ အတွေး တစ်ခု ဝင်လာပြန်၏။ သူက ‘ဒါထက် မင်း အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ’

‘၁၈ နှစ် ပြည့်တော့မယ်’

‘ဘုရားရေ၊ မင်းကို သွေးဆောင် ဖြားယောင်းမှုနှင့်ကို ငါ ထောင်ကျ နိုင်တာပဲ’

‘အဲဒီလို ဆိုရင် ဖေဖေကို ထောင်ထဲကနေ ထုတ်ပေးခိုင်းမှာပေါ့’
ဖဲလစ်သည် အိပ်ရာထက်မှာ လှိမ့်ပြီး လိုင်ဒီယားနား တိုးကပ်လိုက်၏။
သူက ‘ကိုယ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ ဟင် လိုင်ဒီယား’

‘ဘယ်တော့လဲ’
‘နောက် အရှည်သဖြင့်မှာပေါ့’
‘ကျွန်မ အသက် မစေ့မချင်း ချစ်သူ ဘဝ ပျော်ပျော်ကြီး နေကြတာပေါ့၊
အသက် စေ့တော့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့’

ဖဲလစ်သည် လိုင်ဒီယားကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လိုက်သည်။
‘ဒါ မင်း တကယ် ပြောတာလား ဟင်’
‘တကယ်ပေါ့’

လိုင်ဒီယားသည် ဖဲလစ် တစ်ယောက် သူမကို သည်ပုံ သည်နှယ် ဘာ
ကြောင့်များ မတွေးတောပါလိမ့်ဟု အံ့သြပုံ ရသည်။

သူမက ‘တခြား ဘာများ လုပ်စရာ ရှိသေးလို့လဲ’
ဖဲလစ်က ‘မင်း ကျုပ်ကို လက်ထပ်ချင်ရဲ့လား ဟင်’
လိုင်ဒီယား အသက် မြန်မြန် ရှုရင်း ‘အို လက်ထပ်ချင်တာပေါ့၊ သိပ်
လက်ထပ်ချင်တာပေါ့’

‘ဒါဆို လက်ထပ်ကြရုံပေါ့’ ဖဲလစ်က တွေးရင်း ‘ဒါထက် မင်း ဒီ
အခန်းကလေးကို ဘယ်လို ရောက်အောင် လာတယ် ဆိုတာ ကျုပ်ကို တစ်ခါမှ
မပြောဖူးဘူးနော်’

လိုင်ဒီယားက ‘စိတ်ဝင်စားစရာမှ မကောင်းတာ၊ အိမ်ကို ညာပြောရတာ
ပေါ့၊ အိမ်ဖော်တွေကို လာဘ်ထိုးရတယ်၊ ပြီးတော့ နည်းနည်းလည်း စွန့်စား
ရတာပေါ့၊ ကနေည ဆိုကြပါစို့၊ ဗြိတိသျှ သံရုံး ဧည့်ခံပွဲက ခြောက်နာရီခွဲမှာ
စမယ်၊ ကျွန်မက ခြောက်နာရီ ထွက်ခဲ့တယ်၊ အဲဒီကို ခုနစ်နာရီ ၁၅ လောက်
အရောက် သွားမယ်လေ၊ မြင်းလှည်းကို ပန်းခြံထဲမှာ ရပ်ထားခဲ့တယ်၊ မြင်း
လှည်းသမားကတော့ ကျွန်မ အဖော် မိန်းကလေးနှင့် ထွက်လာခဲ့တာမို့ လမ်း
လျှောက်နေတာပဲလို့ ထင်မှာပဲ၊ အဖော် မိန်းကလေးက အိမ်ရှေ့မှာလေ၊ ကျွန်မ
သူ့ကို ပေးခဲ့တဲ့ နှုတ်ပိတ်ခ ငွေ ဆယ်ရှုဘယ်ကို ဘယ်လို သုံးရမလဲ ဆိုတာ
စဉ်းစားနေမှာပေါ့’

ဖဲလစ်က ‘ခု ခုနစ်နာရီ ထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်’
‘အို ဘုရားရေ၊ ဒါဆို ကျွန်မ သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်’

ထိုနေ့ညတွင် ဖဲလစ်သည် လိုင်ဒီယား၏ ဖခင် အကြောင်းကို အိပ်မက် မက်ရင်း အိပ်ပျော်နေ၏။ တကယ်တော့ သူသည် လိုင်ဒီယား၏ ဖခင်ကို လူကိုယ်တိုင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့။ ထိုအချိန် သူ့အခန်းထဲသို့ မီးခွက် တစ်ခုကို ကိုင်၍ လူတချို့ တွန်းထိုး ဝင်ရောက်လာသော အခါ ဖဲလစ်သည် အိပ်ပျော်နေရာမှ ချက်ချင်း နိုးလာပြီး ခုတင်ပေါ်မှ ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်၏။ ပထမတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသား လူနောက်များ သူ့ကို လာရောက် နောက် ပြောင်ခြင်းလားဟု ထင်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် တစ်ယောက်က သူ့မျက်နှာကို လက်သီးနှင့် ပစ်ထိုးလိုက်ပြီး တစ်ယောက်က သူ့အရှိုက်ကို ကန်လိုက်၏။ သည် တွင် သည်ငနဲများကား လျှို့ဝှက် ပုလိပ်များ ဖြစ်ကြောင်း သိသွားလေ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် လိုင်ဒီယားကို အကြောင်း ပြု၍ သူ့ကို လာရောက် ဖမ်းဆီး သည်ဟု ယူဆ၏။ တစ်ဆက်တည်းတွင် လိုင်ဒီယား အတွက် စိုးရိမ်သွား၏။ လိုင်ဒီယားကိုများ လူပုံ အလယ်မှာ အရှက် ခွဲတော့မည်လော။ သူမ၏ ဖခင် သည် ဒေါသ ထွက်လွန်ပြီး သမီး ဖြစ်သူကို သူမ ချစ်သူ ရုံးတင် စစ်ဆေးရာ၌ သက်သေ အဖြစ် ခိုင်းမည်လား။

ဖဲလစ်သည် လျှို့ဝှက် ပုလိပ်များက သူ၏ စာအုပ်များ၊ စာရွက်စာတမ်း များ အားလုံးကို စုစည်းပြီး အိတ်တစ်လုံးထဲမှာ ထည့်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ စာအုပ် အားလုံးမှာ သူ ငှားရမ်း ဖတ်ထားသော စာအုပ်များ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စာအုပ် ပိုင်ရှင်များသည် ၎င်းစာအုပ်များပေါ်တွင် နာမည် ရေးထိုးရန် အထိ မမိုက်မဲကြပါ။ စာရွက်စာတမ်းများ အထဲတွင် စာများမှာ သူ့ဖခင်နှင့် အစ်မ နာတာရှာတို့ထံမှ ပေးစာများသာ ဖြစ်သည်။ ဘာမျှ ထူးထူးဆန်းဆန်း မပါရှိ။ သူ့တွင် လိုင်ဒီယားထံမှ စာတို စာစ တစ်ခုမျှ မရှိ။ ယခုတော့ ၎င်းကဲ့ သို့ စာရေးမပေးခဲ့ခြင်းကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေမိရသေး၏။

သူ့ကို အိမ်ထဲမှ မောင်းယူ ဆွဲချလာပြီး လေးဘီးကား တစ်စီးပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ကြ၏။

သူတို့သည် တံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီး တူးမြောင်း အတိုင်း မောင်းနှင် လာခဲ့သည်။ လမ်းမကြီးများကို ရှောင်ရှား၍ မောင်းသည်။

ဖဲလစ်က ‘ကျွန်တော့်ကို လစ်တိုစကီ ထောင်ကို ခေါ်သွားကြမလို့လား ဟင်’

မည်သူမှ သူ့ကို အရေး လုပ်၍ ပြန်မဖြေကြ။

သူတို့ ကားသည် နန်းတော် တံတားကို ဖြတ်၍ သွားသော အခါ သူ ရိပ်မိသွား၏။ သူ့ကို နာမည်ကျော် စိန်ပီတာနှင့် စိန်ပေါ ခံတပ်တွင်းသို့ ခေါ် သွားပြီ ဆိုသည့် အကြောင်း။ သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလံသွားလေ၏။

တံတား၏ တစ်ဖက်သို့ ရောက်သော အခါ ဘယ်ဘက်သို့ ချိုး၍ တံခါးမ ကြီး တစ်ခု ရှေ့မှာ ရပ်သည်။ ဖဲလစ်ကို ခန်းမကျယ်ကြီး အတွင်းသို့ ခေါ်သွား ၏။ ထိုခန်းမကျယ်ကြီးရှိ စားပွဲ တစ်လုံးမှာ ထိုင်နေသော အရာရှိ တစ်ဦးက သူ့ကို ကြည့်၍ စာအုပ်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ရေးသားသည်။ နောက် သူ့ကို ကားပေါ် တင်ပြီး ခံတပ် အတွင်းဘက်ထဲသို့ မောင်းဝင်ခဲ့၏။ နောက် တံခါးဂိတ် တစ်ခုမှာ ရပ်သည်။ အတော် အကြာကြီး စောင့်နေရ၏။ နောက်ဆုံးမှ အတွင်း ဘက်မှ စစ်သား တစ်ဦးက တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ ထိုအချိန်မှ စ၍ ဖဲလစ်ကို ကားပေါ်မှ ဆင်းစေကာ မှောင်မိုက်သော တိုက် အတွင်းလမ်းများကို ဖြတ်၍ အဝေးကြီး သွားရ၏။ နောက်ဆုံးမှ သံတံခါး တစ်ခုကို ဖြတ်ဝင်၍ စိုထိုင်း သော အခန်းကျယ် တစ်ခုတွင်းသို့ ရောက်လာ၏။

ထောင်မှူး တစ်ယောက်က စားပွဲမှာ ထိုင်နေသည်။ သူက ‘မင်းကို မင်းမဲ့ ဝါဒီသမား တစ်ယောက်လို့ စွပ်စွဲထားတယ်၊ အဲဒါကို မင်း ဝန်ခံသလား’

ဖဲလစ် ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်း ပေါ့ပါးသွား၏။ သူ့ကို ဖမ်းဆီးခြင်း ကိစ္စမှာ ချစ်သူ လိုင်ဒီယားနှင့် ဘာမှ မဆိုင်ပါကလား။

သူက ‘ဝန်ခံရမယ် ဟုတ်လား၊ ဝန်ခံရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ကျုပ်က မင်းမဲ့ ဝါဒီ ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူတယ်’

သူနှင့် ပါလာသော ပုလိပ် တစ်ဦးက စာအုပ် တစ်အုပ် ထောင်မှူးကို ထုတ်ပေးရာ ထောင်မှူးက လက်မှတ် ရေးထိုးပေးလိုက်၏။

ဖဲလစ်ကို တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်အစား အားလုံး ချွတ်စေပြီး အစိမ်းရောင် ဖလန်နယ် ဝတ်စုံ တစ်ခု ပေးဝတ်သည်။ ထူထဲသော သိုးမွေး ခြေစွပ်ရှည် တစ်စုံ ပေးပြီး ကြီးမားသော ညှပ်ဖိနပ် တစ်ရန် ပေး၏။

ထိုမှ တစ်ဆင့် လက်နက်ကိုင် တစ်ဦးသည် သူ့ကို အချုပ်ခန်း တစ်ခု ထဲသို့ သွင်းလိုက်ပြီး လေးလံသော ဝက်သစ်ချ တံခါးကြီးကို ပိတ်လိုက်သည်။ သော့ခတ်သံကို ကြားရ၏။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် ခုတင် တစ်လုံး၊ စားပွဲ တစ်လုံး၊ ခွေးခြေ တစ်ခု၊ မျက်နှာသစ်ကန် တစ်ခု ရှိသည်။

ထူထဲသော နံရံတွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ခုသာ ရှိသည်။

ဖဲလစ်က ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်ချလိုက်၏။

သည်နေရာကား ပထမ ပီတာ ဘုရင်သည် သူ၏ သားကို ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်၍ သတ်ဖြတ်ခဲ့သော နေရာ ဖြစ်သည်။ သည်နေရာကား မင်းသမီး လေး တာရာကင်နီဇာကို ချုပ်နှောင်ထားခဲ့ပြီး အချုပ်ခန်းထဲမှာ ရေတွေ ဝင်နေ သောကြောင့် ကြွက်များသည် ရေလွတ်ရာ မင်းသမီးလေး ကိုယ်ပေါ်သို့ တက် ခဲ့သော နေရာ ဖြစ်သည်။ ဤနေရာကား ဒုတိယမြောက် ကက်သရင်း ဘုရင်မ က သူမ၏ ရန်သူများကို သုတ်သင်ခဲ့သော နေရာပါကလား။

စာရေးဆရာကြီး ဒိုတိုယက်စကီးသည် ဤမှာ အချုပ်ခံရဖူးသည်။ ထို့ အတူ စာရေးဆရာ ဘာကူနှင့်ကိုလည်း နံရံမှာ သံကြိုးနှင့် ချည်၍ နှစ်နှစ်တိုင် တိုင် ချုပ်ခဲ့ပါကလားဟု တွေးတော ဂုဏ်ယူလိုက်၏။ နိချာယက်ကား သည် မှာပင် သေဆုံးခဲ့ပါကလား။

တံခါးသော့ ဖွင့်သံကို ကြားရသည်။ ထိပ်ပြောင်ပြောင် မျက်မှန်နှင့် လူ တစ်ယောက်။ မင်တံ တစ်ချောင်း၊ မင် တစ်အိုးနှင့် စာရွက် တချို့ ယူ၍ ဝင် လာသည်။ သူသည် ၎င်းပစ္စည်းများကို စားပွဲပေါ်မှာ ချထားလိုက်ပြီး 'မင်း သိတဲ့ တော်လှန်ရေးသမားတွေ နာမည် အားလုံး ရေးစမ်း'

ဖဲလစ်သည် ခွေးခြေမှာ ထိုင်၍ ရေးချလိုက်၏။

ကားလ် မတ်စ်၊ ဖရက်ဒရစ် အိန်ဂျယ်၊ ပီတာ ကရီပိုတကင်။

ကိုထိပ်ပြောင်သည် စာရွက်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး အချုပ်ခန်း တံခါးကို ခေါက်လိုက်၏။ သန်စွမ်း ထွားကျိုင်းသော အစောင့် နှစ်ဦး ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် ဖဲလစ်ကို စားပွဲပေါ်မှာ ခုံပေါ်မှာ လှဲချ ချည်နှောင်လိုက်ကြ၏။ နောက် ခြေအိတ်များ၊ ဖိနပ်များကို ချွတ်ပစ်သည်။ ပြီးမှ သူ၏ ခြေဖဝါး နှစ်ဖက် ကို ကျာပွတ်နှင့် ရိုက်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်ညလုံးပေါက် သူ့ကို နှိပ်စက်ကြသည်။

ဖဲလစ်သည် တစ်ချိန်လုံး ပါးစပ်ထဲမှ ပေါက်တတ်ကရ နာမည်များကို ရွတ်ဆိုရ၏။ သို့သော် နှိပ်စက်သူများက သူ ပြောသမျှမှာ အတုအယောင်များ ဖြစ်ကြောင်း သိပြီးသားဟု ပြောဆို နှိပ်စက်ကြပြန်၏။

ဖဲလစ် မေ့မြောသွားသော အခါ သူတို့ ရပ်နားကြ၏။ သူ့ကို နှိပ်စက် ခြင်း အမှု ပြီးဆုံးသွားပြီဟု ဖဲလစ် စိတ်ထဲမှာ ထင်မှတ်လာသည် အထိ သူတို့ ပစ်ထားကြသည်။ ထို့နောက်မှ တစ်ဖန် နှိပ်စက်ခြင်းကို စလုပ်ကြပြန်၏။ ဖဲလစ် သည် ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် သူ့ကို သတ်လိုက်ကြပါရန် အမျိုးမျိုး

တောင်းပန်၏။ နောက်ဆုံး ဖဲလစ်သည် သူ သိသမျှကို အားလုံး ဖွင့်ဟ ပြောဆို ဝန်ခံလိုက်ရလေတော့၏။

သူ နောက်ဆုံး တစ်ကြိမ် သတိလစ် မေ့မြောသွားချိန်မှာ နံနက် မိုးသောက် ပိုင်းလောက် ရှိမည် ထင်သည်။

သူ ပြန်၍ သတိရလာသော အခါ သူ့ကိုယ်သူ အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်း လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရှိရ၏။ သူ့ခြေထောက်နှင့် လက်များတွင် ပတ်တီးများ စည်းနှောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဖဲလစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ သတ်၍ သေလိုက် ချင်၏။ သို့သော် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ တစ်ပိုင်းတစ်စကိုပင် လှုပ်ရှားနိုင်ရန် အား မရှိ။

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် ကိုထိပ်ပြောင် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။ ဖဲလစ် သည် ကြောက်ရွံ့စွာ ရှိုက်သံများ အလိုလို ထွက်လာလေ၏။ ထိပ်ပြောင်က သူ့ကို ပြုံးပြသွားပြီး ပေါ်မလာတော့။

ထိပ်ပြောင်သည် နောက်ထပ် ပေါ်မလာတော့။

ဆရာဝန် တစ်ဦးသည် ဖဲလစ်ကို နေ့တိုင်း လာကြည့်သည်။ ဖဲလစ်သည် ထိုဆရာဝန်အား သတင်း အစအန အကျိုးအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စများ သိရ နိုးဖြင့် အမြဲတမ်း မေးမြန်း၏။ သို့သော် ဘာအဖြေမှ မရပေ။ သူ ဤအချုပ်ခန်း ထဲသို့ ရောက်နေသည်ကို ပြင်ပမှ မိတ်ဆွေ တစ်စုံတစ်ယောက် သိပါရဲ့လား။ သူ့ကို စုံစမ်း မေးခြင်း ရှိ မရှိ၊ သူ့ကိုများ လာရောက် တွေ့ဆုံရန် ကြိုးစားသူ ရှိ မရှိ စသည်ဖြင့် မေးခွန်းများကို မေးသည်။ ဆရာဝန်သည် စကား မပြော တတ်၊ နားမကြားသူ ပမာ ဆေးကုစရာ ရှိသည်ကို ကုသ၊ ပတ်တီးများ အသစ် လဲလှယ် စည်းနှောင်ပေးပြီး ထွက်သွားလေ့သာ ရှိလေ၏။

ဖဲလစ် တွေးတော တွက်ဆကြည့်သည်။ လိုင်ဒီယားသည် သူ့အခန်း ပရမ်းပတာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရမည်ပဲ။ အိမ်မှာ နေကြသော တစ်စုံတစ်ယောက် က ဖဲလစ်ကို လျှို့ဝှက် ပုလိပ်များ ဖမ်းဆီး ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်းကို ပြောပြ မည်ပင်။ သည်အခါတွင် လိုင်ဒီယား ဘာလုပ်မည်နည်း။ စိုးရိမ် ပူပန် ကြီးစွာ ဖြင့် သူမ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မေ့ထားပြီး အတင်း အဓမ္မ လိုက်၍ စုံစမ်းလေ မလား။ သို့မဟုတ် သိုသိုသိပ်သိပ်နှင့် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးထံ သွားရောက်ပြီး သူမ၏ အိမ်ဖော်မလေး၏ အမျိုးသား တစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာ မှားယွင်း ကာ လျှို့ဝှက်ရဲများ ခေါ်ယူ ဖမ်းဆီးသွားကြောင်း ဘာညာဖြင့် စုံစမ်း မေးမြန်း လေမလား။

နေ့တိုင်း ဖဲလစ်သည် လိုင်ဒီယားထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ သတင်း စကားများ ရောက်မလားဟု မျှော်နေခဲ့၏။ ဘာမှ မရောက်လာခဲ့ပေ။

ရက်သတ္တ ရှစ်ပတ် ကြာမြင့်ပြီးသည့်နောက် သူသည် အကောင်း ပကတိ နီးပါး နေထိုင်ကောင်း၊ လမ်းလျှောက်လာနိုင်ခဲ့၏။ ထိုအခါ သက်ဆိုင်ရာများက သူ့ကို ဘာတစ်ခုခု တစ်ပါဒမှ ရှင်းပြခြင်း မရှိဘဲ လွတ်ပေးလိုက်လေ၏။

ဖဲလစ်သည် သူ တည်းခို နေထိုင်ရာ အခန်းသို့ တန်း၍ ပြေးသွားသည်။ ထိုအခန်းတွင်တော့ လိုင်ဒီယားထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ သတင်း တစ်စွန်းတစ်စ တွေ့မည်ဟု မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် ထင်ထားခဲ့၏။ သူ ရောက်လာသော အခါ ဘာဆို ဘာမှ မရှိ။ လာရောက် မေးမြန်းခြင်း မရှိ။ သတင်း မေးစမ်း မှာကြား ခြင်း မရှိ။ နေထိုင်ခဲ့သော အခန်းကိုလည်း တခြား တစ်ပါးသူ တစ်ဦးသို့ ငှား ရမ်းထားပြီး ဖြစ်နေ၏။ ဖဲလစ် ရင်ထဲတွင် အိမ်ခန်း လခကို လိုင်ဒီယား ဘာ ကြောင့်များ ဆက်မပေး၊ မငှားရမ်းထားပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိ၏။

ဖဲလစ်သည် လိုင်ဒီယား၏ နေအိမ်သို့ ဒုတ်ဒုတ်ထိ ရောက်အောင် လိုက် သွားသည်။ အိမ်တံခါးကို ခေါက်ပြီး တံခါး လာဖွင့်သော အိမ်ဖော်အား ‘ဖဲလစ် ချက်စင်စကီးက လိုင်ဒီယား ရှာတိုဘာအား လာရောက် တွေ့ဆုံခွင့် တောင်း ပါကြောင်း’ ပြောခိုင်းလိုက်၏။

အိမ်ဖော်က သူ့မျက်နှာကို တည့်တည့် ကြည့်ပြီး တံခါး ဆောင့်ပိတ် လိုက်၏။

နောက်ဆုံး ဖဲလစ်သည် လိုင်ဒီယားနှင့် ပထမဆုံး တွေ့ဆုံခဲ့သည့် စာအုပ် ဆိုင်ကလေးသို့ သွားသည်။ စာအုပ် ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို တွေ့သည်နှင့် ‘ဟဲလို၊ ကျုပ်မှာ မင်းကို ပေးဖို့ စာတစ်စောင် ရှိတယ်၊ မနေ့ကပဲ လိုင်ဒီယားရဲ့ အဖော် မိန်းကလေး လာပို့တာကွ’

ဖဲလစ်သည် လှမ်းပေးလိုက်သော စာအိတ်ကို ယူ၍ တုန်ယင်သော လက် ဖြင့် ဖောက်လိုက်၏။ အတွင်းမှာ စာတစ်ရွက်သာ ပါသည်။ စာမှာ လိုင်ဒီယား ထံမှ မဟုတ်ဘဲ အဖော် မိန်းကလေးက ရေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စာမှာ

ကျွန်မ အခု အလုပ် ထုတ်ခံရပြီ။ အဲဒါ ရှင့်ကြောင့်ပဲ။ သခင်မက တော့ လက်ထပ်ပြီး အင်္ဂလန်ကို မနေ့ကပဲ လိုက်သွားပြီ။ ရှင့် မကောင်းမှု ပြစ်ဒဏ်ကို ခံရတာပဲ။

ဖဲလစ်သည် မျက်လုံးအိမ်ထဲမှာ မျက်ရည်များ၊ ဒေါသများဖြင့် စာအုပ် ဆိုင်ရှင်ကို မော့ကြည့်သည်။

ဒါပဲလား ဟင်'

ငိုသံပါကြီးနှင့် မေးလိုက်၏။

ဤသို့ ဖဲလစ်သည် ၁၉ နှစ်လုံးလုံး လိုင်ဒီယားနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာ သတင်းဆို ဘာသတင်းမှ မရခဲ့တော့။

သာမန် ထုံးစံ အတိုင်း လုပ်နေကျ ကိစ္စ ဗာဟီရများကို ဝါဒနှင့် အိမ်တွင် မလုပ်ကြတော့။ ရှားလော့သည် မီးဖိုချောင်ထဲတွင် အစေခံများနှင့် အတူ ထိုင် နေ၏။ မီးဖိုချောင် တစ်ခုလုံးမှာ သန့်ပြန့် ရှင်းလင်းနေ၏။ မိသားစုများ စား သောက်ပြီးစီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်လည်း ပါပါလိမ့်မည်။ မီးလင်းဖိုကြီးလည်း ငြိမ်းသတ် ပြီးစီးနေပြီ ဖြစ်၏။ ပြတင်းပေါက်ရှည်ကြီးများမှာလည်း အားလုံး ဖွင့်ထားသည် ဖြစ်ရာ ည၏ လေပြည် လေအေးသည် တဖြူးဖြူး တသုန်သုန် ဝင်နေ၏။

ပြီးခဲ့သော အဖြစ်အပျက်တွင် ရှားလော့သည် ကြောက်ချိန် မရလိုက်ခဲ့။ ပထမဆုံး လမ်းပေါ် တစ်နေရာတွင် မြင်းလှည်း ထိုးရပ်နားသောအခါ ရှား လော့သည် ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု အံ့ဩခဲ့၏။ နောက်တော့ လန့်အော်လိုက် သော မာမာ့ကို နှစ်သိမ့်နေခဲ့မိ၏။ သူမတို့ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သော အခါ အနည်းငယ် တုန်လှုပ်ခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်။ ယခုသော်ကား အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို စဉ်းစားမိ၍ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသေးသည်ဟု ထင်မှတ်နေ မိ၏။

အစေခံ အားလုံးသည် ရှားလော့ နည်းတူ ခံစားမိကြ၏။ ဤကဲ့သို့ မီးဖို ချောင် စားပွဲကြီးမှာ ငယ်ပေါင်း အိမ်ဖော်များနှင့် ယခုလို စုပြုံ စကားပြောရ ခြင်းမှာ အရသာ တစ်မျိုးပင် မဟုတ်ပါလား။ အိမ်ရှိ အိမ်ဖော်များ အားလုံး သည် သူမ၏ ဘဝ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းများလို ဖြစ်နေသည်။ ဖေဖေ ကိုယ်တိုင် ကလည်း လေးစားသော ပရစ်ချတ်ကို ရှားလော့ လေးစားသည်။ စားဖိုမှုကြီး ကိုမူ ရှားလော့သည် မိခင် တစ်ယောက်လိုပင်။ အိမ် တစ်အိမ်လုံးကို ဦးစီး ခန့်ခွဲသူ မစ္စက် မစ်ချယ်သည် ရှားလော့ မသိ နားမလည်သော ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ယခု လောလောလတ်လတ်တွင်ကား အိမ်ဖော် ဝိုင်းထဲတွင် မြင်းလှည်း မောင်းသမား ဝီလီယံသည် သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေ၏။

သူသည် သူ့ကို လုယက် တိုက်ခိုက်လာသူက သေနတ် ကိုင်ထားပုံ၊ မျက်လုံးက ရိုင်းစိုင်းပုံ ရသည်တို့ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပြနေ၏။ သူသည် အဝတ် မပါ ကိုယ်ဗလာဖြင့် မီးဖိုချောင်မှ တစ်ဆင့် အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသူ ဖြစ်ပါသည်။

စီမံ အုပ်ချုပ်သူ ပရစ်ချတ်က ဝင်၍ ‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်ကလည်း လူဆိုးဟာ ဝီလီယံရဲ့ အဝတ်အစားကိုပဲ လိုချင်လို့ လုတာနေမှာပဲလို့ တွေးတာ ပေါ့၊ ပြီးတော့ အစောင့် ချားလ်ကလည်း နန်းတော် အပေါက်မှာ ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ချားလ်ကပဲ မြင်းလှည်း မောင်းပြန်လာနိုင်တာပဲလေ ဆိုပြီး ပုလိပ် ကိုတောင် မတိုင်ခဲ့ဘူး၊ သခင်ကြီးက ပြောပြမှ အကြောင်းစုံ သိရတာ’

အစောင့် ချားလ်က ‘ကျွန်တော် မြင်းလှည်း သွားခေါ်တော့ မြင်းလှည်း ကိုလည်း မတွေ့ရော ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ကြပေါ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်လည်း ငါ မျက်စိ မမှားပါဘူး၊ မြင်းလှည်း ထားခဲ့တာ ဒီနေရာပါပဲ ဆိုပြီး လိုက်ရှာတာပေါ့၊ အေးလေ၊ ဝီလီယံကများ ပိုကောင်းတဲ့ နေရာ တွေလို့ ရွှေ့များ ထားလိုက်သလား ဆိုပြီး စကြံ တစ် လျှောက်လုံး မြင်းလှည်းတွေ ရပ်ထားတဲ့ နေရာ တစ်ခွင်လုံး ပြဲပြဲစင်အောင် ရှာရတာပေါ့ဗျာ၊ နောက်ဆုံး ရှာစရာ နေရာ ကုန်မှ နန်းတော် ဂိတ်ကို ပြန် သွားရတာကိုး၊ ဂိတ်စောင့်ကို သွားပြီး ကျွန်တော်ဗျာ ဒုက္ခ ရောက်နေလို့ပါ၊ ဝါဒင် မှူးမတ်ကြီးရဲ့ မြင်းလှည်း ရှာမတွေ့လို့ ဆိုပြီး ပြောရတာပေါ့၊ သည် တော့ တံခါးစောင့်က ဝါဒင်ရဲ့ မြင်းလှည်းကဖြင့် သွားပြီကွတဲ့၊ သည်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဘုရားရေ၊ ငါတော့ ဒုက္ခ လှလှကြီး ရောက်ပါပေါ့လား ဆိုပြီး လမ်းအတိုင်း ပြေးလိုက်ရတော့တာပေါ့၊ လမ်းထက်ဝက်လောက်မှာ မြင်း လှည်းကို တွေ့တယ်လေ၊ သခင်မကြီး စိတ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားနေတာကို တွေ့ရပြီး သခင်ကြီးကလည်း လက်ထဲမယ် သွေးစွန်းတဲ့ ဓားကြီးကို ကိုင်လို့’

မစွက် မစ်ချယ်က ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပစ္စည်း တစ်ခုမှ အခိုး မခံရဘူး နော်’

ချားလ်က ‘အရူး တစ်ယောက်ရဲ့ လုပ်ရပ်ပါဗျာ၊ တကယ့်ကို စိတ်မနှံ့တဲ့ လူပဲ ထင်ပါတယ်’

အားလုံးက ချားလ်၏ အဆိုကို သဘောတူကြဟန် ရှိ၏။

စားဖိုမှုးက လက်ဖက်ရည်အိုး ယူလာပြီး ရှားလော့ကို စတိုက်သည်။

ပြီးမှ ကျန်လူများကို ငဲ့ပေး၏။

သူမက ရှားလော့အား ‘ဒါထက် သခင်မကြီးရော ဘယ့်နှယ် နေသေးလဲ’
ရှားလော့က ‘မာမာလား၊ ကောင်းနေပါပြီ၊ အိပ်ဆေး တစ်လုံး သောက်
ပြီး အိပ်ရာထဲ ဝင်သွားလေရဲ့၊ ခုနေ့ဆို အိပ်ပျော်နေရောပေါ့’

တစ်ယောက်က ‘သခင်တို့ရော ဟင်’

‘ပါပါနှင့် အော့လော့ မင်းသားကတော့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘရန်ဒီ သောက်
နေကြတယ်’

စားဖိုမှုးက သက်ပြင်း တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး ‘ပန်းခြံထဲမှာက ဓားပြ၊
တရားရုံးတွေမှာတော့ မိန်းမများ မဲဆန္ဒပေးခွင့် တောင်းတဲ့ လူတွေ၊ ကျုပ်ဖြင့်
ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်မယ် ဆိုတာတောင် မပြောတတ်တော့ပါဘူး’

ချားလ်က ‘ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ်နော်၊ ကျုပ် ပြော
တာ ယုံ’

စားဖိုမှုးက ‘ကျုပ်တို့ အားလုံးတော့ အိပ်ရာထဲမှာတင် အသတ်ခံရတော့
မှာပါပဲ’

ရှားလော့က သူမ မသိ နားမလည်သော ကိစ္စများကို ရှင်းပြတတ်သည့်
ပရစ်ချတ်ကို ကြည့်ပြီး ‘ဒါထက် မိန်းမတွေ မဲဆန္ဒ ပေးခွင့် ရအောင် တောင်းတဲ့
လူတွေက ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ မိန်းမတွေကို နှိပ်စက်တယ်လို့ ပြောတာ ဘာ
သဘောလဲ ဟင်’

ပရစ်ချတ်က ‘ရှားလော့ ပြောတာ အတင်း အစာ ကျွေးတာကို ပြောတာ
နှင့် တူပါတယ်၊ အင်း အဲဒါလည်း အတော် ဝေဒနာ ခံစားရတာပဲ’

‘အတင်း အစာ ကျွေးတယ်၊ ဟုတ်လား’

‘ဪ အစာ မစားဘူးလို့ အစာ ငတ်ခံတဲ့ လူတွေကို အတင်း အစာ
ကျွေးတာပဲပေါ့’

ရှားလော့သည် အလွန် အံ့ဩသွား၏။

‘ဘယ်လိုများ ကျွေးပါလိမ့်’

‘နည်းမျိုးစုံနှင့်ပေါ့ကွယ်’

ပရစ်ချတ်သည် အသေးစိတ် ပြောချင်ပုံ မရပေ။

‘ကျွန်မဖြင့် ယုံတောင် မယုံချင်ဘူး၊ ဒါထက် နေပါဦး၊ သူတို့ကရော
ဘာလို့ အစာ မစားကြတာလဲ’

ပရစ်ချတ်က ‘မကျေနပ်လို့ ဆန္ဒပြတာပေါ့ကွယ်၊ ထောင်တာဝန်ခံတွေကို
အခက်အခဲ ဖြစ်အောင် လုပ်တာပေါ့’

ရှားလော့သည် ပို၍ အံ့ဩသွားပြန်၏။

‘ထောင် ဟုတ်လား၊ ဘာလို့ သူတို့ ထောင်ကျရတာလဲ ဟင်’

‘ပြတင်းပေါက် မှန်တွေ ခဲနှင့် ထုလို့၊ ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ ဗုံးတွေ လုပ်လို့၊ ဆူပူ သောင်းကျန်းလို့၊ ငြိမ်းချမ်းစွာ နေထိုင်မှုကို အနှောင့်အယှက် ပြုလို့ စသည်ဖြင့်ပေါ့ကွယ်’

‘သူတို့က ဘာလို့ချင်လို့ အဲဒီလို ဆူဆူပူပူ လုပ်ကြတာလဲ’

ပရစ်ချတ်သည် မတတ်သာတော့သဖြင့် ‘သူတို့က အမျိုးသမီးတွေ မဲဆန္ဒ ပေးခွင့် လိုချင်ကြတာလေ’

‘အိုး’

ရှားလော့သည် အံ့ဩသွား၏။ မိန်းမများ မဲဆန္ဒ မပေးရကြောင်း ငါ သိရဲ့ လားဟု သူမဘာသာ တွေး၏။ မသေချာလှ။ ဒါမျိုးကိုလည်း သူ စိတ်မဝင် စားခဲ့။

မစ္စက် မစ်ချယ်က ဟန့်တားသောအားဖြင့် ‘ဒီဆွေးနွေးပွဲက တော်လောက် ပြီ ထင်တယ် မစ္စတာ ပရစ်ချတ်၊ ရှင်ကလည်း ကျွန်မတို့ သခင်မလေး ခေါင်း ထဲကို မဟုတ်တရား အတွေးအခေါ်တွေ ဝင်လာအောင် ပြောတဲ့ အတွက် ဒုက္ခ ရောက်ဦးမယ်’

ရှားလော့ကမူ ပရစ်ချတ် ဒုက္ခ မရောက်နိုင်ကြောင်း သိပါသည်။ အကြောင်းမူ ပရစ်ချတ်သည် ပါပါ၏ တပည့် ဆိုသော်လည်း မိတ်ဆွေ ရဲဘော် ဖြစ်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။

ရှားလော့က တွေးတွေးဆဆဖြင့် ‘တကယ်ပါပဲနော်၊ မဲဆန္ဒ ပေးဖို့ ဆို တာလောက်များ ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရေးကြီးခွင်ကျယ် လုပ်နေကြပါလိမ့်’

ထိုစဉ် လူခေါ် ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာ၏။ အားလုံးသည် အသံ ကြားရာသို့ လှည့်ကြည့်ကြသည်။ ပရစ်ချတ်က ‘အိမ်ရှေ့ တံခါးမကြီးကပါ လား၊ ဘယ့်နှယ် အချိန်မတော်ကြီး’

ပရစ်ချတ်သည် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ယူ၍ ထွက်သွားလေ၏။

ရှားလော့သည် သူ့လက်ထဲမှ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လိုက်၏။ ယခုမှ သူမကိုယ်သူမ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ မိန်းမများ မဲဆန္ဒ ပေးခွင့် ရအောင် လုပ်နေကြသူများ အကြောင်းသည်လည်း အတွေး ခက်စရာ ကြောက်စရာ ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူမ ဆက်သိချင်နေသည်ကမူ အမှန်ပင်။

ပရစ်ချတ် ပြန်ဝင်လာ၏။ ‘ဆင်းဒဝစ် တစ်ပန်းကန်လောက် လုပ်ပေးပါဦး စားဖိုမှူးကြီးရယ်’ နောက် ချားလ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ‘ချားလ်၊ ဆိုဒါပုလင်းသစ် ဧည့်ခန်းကို ယူသွား’

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ လင်ပန်းနှင့် ပန်းကန်များ လက်သုတ်ပဝါများကို ပြင်ဆင်နေ၏။

ရှားလော့က မနေနိုင်တော့ဘဲ ‘နေပါဦး၊ ဧည့်သည်က ဘယ်သူလဲ’

ပရစ်ချတ်က မျက်လုံးများဖြင့်သာ မော့ကြည့်ရင်း ‘စကော့တလန် ယာ့ဒ်စုံထောက် အဖွဲ့က စုံထောက် တစ်ယောက်ပါ’

ဘောဆီလ် သော်မဆင်သည် နဖူး ကျယ်ကျယ်၊ ဆံပင် နောက်ခပ်ရောက်ရောက်၊ နှုတ်ခမ်းမွေး ထူထူ၊ အကြည့် စူးရှရှ ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့အကြောင်းကို ဝါဒင် ထိုက်တန်သလောက် ကြားဖူးသည်။ သူ့အဖေမှာ ယောက်နယ်မှ ခရစ်ယာန်ဂိုဏ်းချုပ် ဆရာတော် ဖြစ်သည်။ သော်မဆင်သည် အီတွန်နှင့် အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်များ၌ ပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးသည်နှင့် အစိုးရ အမှုထမ်း ဝင်လုပ်ခဲ့ပြီး ကိုလိုနီ နိုင်ငံများသို့ ကော်မရှင်နာ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ တွန်ဂါတွင် ဝန်ကြီးချုပ် အဖြစ် လည်းကောင်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ရှေ့နေ စာမေးပွဲ ဖြေဆို အောင်မြင်၍ အင်္ဂလန် ပြန်လာကာ အကျဉ်းထောင် အမှုထမ်း အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ဒပ်မိုင်း အကျဉ်းထောင်ပိုင် အဖြစ် အကြမ်းဖက် နှိမ်နင်းမှုတွင် နာမည် ကြီးသည်။ အကျဉ်းထောင် တာဝန်ခံ အဖြစ်မှ ပုလိပ်ဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း အမှုထမ်းသည်။ သူသည် လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်း ရပ်ကွက် ရာဇဝတ်မှုများ ရေးရာနှင့် မင်းမဲ့ ဝါဒီများ အရေးအခင်း၌ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် အထူး စုံထောက် အဖွဲ့တွင် အရေးပါသူ၊ နိုင်ငံရေး မှုခင်းများကို ကိုင်တွယ်ရသူ ဖြစ်လာ၏။

ဝါဒင်သည် သော်မဆင်အား နေရာထိုင်ခင်း ပေး၍ ညဦးပိုင်းက အဖြစ် အပျက်များကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြနေ၏။ ထိုသို့ ပြောပြနေစဉ် သူ့မျက်လုံး အစုံသည် အလက်ထံ ရောက်သွား၏။ အလက်သည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိပုံ ရသည်။ သို့သော် မျက်နှာကား ဖြူရော်ရော် ရှိနေဆဲပင်။ အလက်သည် လက်ထဲမှ ဘရန်ဒီနှင့် ဆော်ဒါခွက်ကို တစ်စုပ်ချင်း သောက်နေ၏။ လက်တစ်ဖက်မှ ထိုင်ခုံ ဆိုဖာ လက်ရန်းကို ဆုပ်ထား၏။

‘ခင်ဗျားတို့ကို မြင်းလှည်း လာခေါ်တော့ အစောင့် ပါမလာတာကို သတိ ထားမိသလား’

ဝါဒင်က ‘ထားမိပါတယ်၊ ကျုပ်က မြင်းလှည်းသမားကိုတောင် အစောင့် ဘယ်မှာလဲလို့ မေးပါသေးတယ်၊ မြင်းလှည်းသမားကလည်း မကြားသလိုဘဲ၊ အဲဒီ အချိန် နန်းတော်ပေါက်မှာလည်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေ၊ သမီးကလည်း လောဆော်တာနှင့် ဒီကိစ္စကိုတော့ အိမ်ကျမှပဲ မေးတော့မယ်လေ ဆိုပြီး ရထား ပေါ် တက်လာကြတာ’

‘အင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ လူဆိုးကတော့ အဲဒီ အချိန်မှာ အဲဒီလို ရေးကြီးသုတ်ပျာ ရှိနေမှာပဲ၊ အသေးအဖွဲ့တွေကို ဂရုစိုက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို အားကိုး ပြီး လုပ်တာပဲပေါ့၊ အတော် သွေးအေးတဲ့ ငနဲပဲ၊ ဆက်ပါဦး’

‘ပန်းခြံ နေရာကျတော့ မြင်းလှည်းက ရပ်သွားတယ်၊ ပြီးတော့ လူတစ် ယောက်က တံခါး လာဖွင့်တော့တာပါပဲ’

‘အဲဒီလူရဲ့ ပုံပန်းက’

‘အရပ် ခပ်မြင့်မြင့်ပဲ၊ မျက်နှာကိုတော့ ပဝါလို အဝတ် တစ်ခု စည်း ထားတယ်၊ ဆံပင် မည်းမည်း၊ အကြည့်က စူးရှရှနှင့်’

‘ရာဇဝတ်သား လူဆိုး အတော်များများရဲ့ မျက်လုံးကတော့ စူးရှရှပါပဲ၊ စောစောပိုင်းက မြင်းလှည်းသမားကတော့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်နိုင်ကောင်း ပါရဲ့’

‘သိပ် မမြင်လိုက်ရဘူးနှင့် တူတယ်၊ အဲဒီ လူဆိုးဟာ ဦးထုပ် ဆောင်း ထားတယ်လေ၊ မှောင်လည်း မှောင်နေပြီ’

ဝါဒင်သည် အသက် ပြင်းပြင်း ရှူလိုက်၏။ ထိုအချိန်ကမူ သူသည် ကြောက် စိတ် လုံးဝ မရှိခဲ့။ ဒေါသလည်း ဖြစ်သည်။ ယခု ပြန်တွေးလိုက်သော အခါ ဧည့်သည် ဖြစ်သော အလက်၊ ဇနီး လိုင်ဒီယားနှင့် သမီးလေး ရှားလော့တို့များ ထိုစဉ်က တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့သော် ဒုက္ခပါကလားဟု တွေးကာ ကြောက်လာ၏။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစား တွေးတောလိုက်ပြီးမှ ‘လေဒီ ဝါဒင်က လန့်ပြီး အော်ပါတယ်၊ အော်သံကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသလား မသိဘူး၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာ အမျိုးသမီးတွေ ပါလာလိမ့်မယ် မထင်လို့လားတော့ မသိဘူး၊ နည်းနည်း တွေသွားတာတော့ အမှန်ပဲ’

အဲဒီလို တွေဝေနေတာ ဘုရား မတာပဲဟု ဝါဒင်က တွေးရင်း စကား ဆက်၍ ‘ကျုပ်က ဓားနှင့် လှမ်းခုတ်ပါတယ်၊ ထိုးပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ဓားကြောင့် လူဆိုး ဒဏ်ရာ အတော် ရသွားနိုင်သလား’

‘သိပ်မထင်ဘူး၊ နေရာက ကျဉ်းတော့ ကျုပ် ဓားလွဲဖို့ သိပ်မရှိဘူးလေ၊ ထိုးတော့လည်း ထိုးတာပဲ၊ ဓားက သိပ်ပြီး ချွန်တာ မဟုတ်တော့ ဘာပဲပြော ပြော လူဆိုးဟာ သွေးတော့ ထွက်တာ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထဲကတော့ ငနဲသား ခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ချင်တာ’

ဘတ်တလာ ဝင်လာ၍ စကား ပြတ်သွားသည်။

ဝါဒင်က သူသည် စကားကို ကျယ်ကျယ်ကြီး ပြောနေမိကြောင်း သတိ ပြုမိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ ကြီးစား ထိန်းချုပ်လိုက်၏။ ပရစ်ချတ်သည် ဆင်းဒဝစ်၊ ဘရန်ဒီနှင့် ဆိုဒါများကို ပုဂ္ဂိုလ် သုံးဦးအား လိုက်လံ တည်ခင်းသည်။

ဝါဒင်က ‘ပရစ်ချတ်၊ မင်းကတော့ နေလိုက်ဦး၊ ကျန်တဲ့ သူတွေ အားလုံး တော့ အိပ်ပါစေတော့’

‘ကောင်းပါပြီ သခင်ကြီး’

ပရစ်ချတ် ထွက်သွားသော အခါ ဝါဒင်က ‘အခု အဖြစ်အပျက်ဟာ ရိုးရိုး သာမန် လုယက်မှု တစ်ခုလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် အိမ်ဖော် အလုပ်သမား အားလုံးကို အဲဒီ အတိုင်းပဲ ပြောထားတယ်၊ ကျုပ်ဇနီးနှင့် သမီး တို့လည်း အဲဒီ အတိုင်းပဲ ထင်ထားစေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လုယက်ချင်တဲ့ သူတစ် ယောက်ဟာ ဒီလောက် စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ကျုပ် ထင်တယ်၊ ကျုပ် တထစ်ချ ယုံကြည်တာကတော့ ဒါဟာ အလက်ကို လုပ်ကြံတာပဲ ဖြစ် ရမယ်’

သော်မဆင်က အလက်ကို ကြည့်၍ ‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ သဘော ရပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်မှာ ရှိတယ် ဆိုတာ လူဆိုးက ဘယ်လိုလုပ် သိမယ် ထင်သလဲ’

အလက်သည် ခြေနှစ်ချောင်း ချိတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေဟာ လျှို့ဝှက်မှ မထားတာ၊ လူတိုင်း သိနိုင် တာပဲပေါ့’

‘အင်း အဲဒါတော့ ပြောင်းရတော့မှာပဲ၊ ဒါထက် မင်းသားရဲ့ အသက်ကို လုပ်ကြံဖို့ အရင်ကများ ခြိမ်းခြောက်ခံရဖူးပါသလား’

အလက် မျက်နှာသည် တင်းမာသွား၏။

‘ခြိမ်းခြောက်မှုတွေ အများကြီး ကြားမှာ နေခဲ့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေတဲ့ တစ် ခါမှ ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်ကြံတာတော့ မခံရဖူးဘူး’

‘ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ မင်းမဲ့ ဝါဒီ သို့မဟုတ် တော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက်ဟာ ခင်ဗျားကို ဘာအကြောင်းများနှင့် လုပ်ကြံစရာ ရှိတယ် ထင်ပါသလဲ’

‘သူတို့ အတွက်တော့ ကျုပ်ဟာ မင်းသား ဖြစ်နေတာနှင့်ပဲ လုပ်ကြံဖို့ အကြောင်း လုံလောက်နေပြီပေါ့’

ဝါဒင်က လက်ရှိ သူတို့ အင်္ဂလန်ပြည်တွင် မိန်းမ မဲဆန္ဒပေး တိုက်ပွဲ ဝင်နေသူများ၊ လစ်ဘရယ် ပါတီဝင်များ၊ သမဂ္ဂများသည် ရုရှားပြည် နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲ အခြေအနေများထက် စာပါက တော်သေးကြောင်း စဉ်းစားမိသည်။ သူက တူတော်မောင်ကို သနားသွား၏။

အလက်က တည်ငြိမ် အေးဆေးသော အသံဖြင့် ‘အဲ နောက်တစ်ခုက ကျုပ်က ရုရှားတွေရဲ့ စံနှုန်းနှင့် သတ်မှတ်ရင် ပြုပြင်ရေးသမား တစ်ယောက်ပဲ၊ မင်းမဲ့သမားတွေ တော်လှန်ရေးသမားတွေ အနေနှင့် ကျုပ်ထက် မျိုးရိုး မြင့်မြတ်တဲ့ လူတွေကို ရွေးဖို့ ကောင်းတာပေါ့’

သော်မဆင်က ဝင်၍ ‘ဟုတ်တယ်နော်၊ လန်ဒန်မှာတောင် ခုထိ ရုရှား မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေ နှစ်ယောက် သုံးယောက် ရှိနေသေးတာပဲ’

ဝါဒင်က ‘ခင်ဗျား ဘာကို ဆိုလိုတာတုံး’

သော်မဆင်က ‘လုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားတဲ့ လူဆိုးဟာ အော့လော့ မင်းသား လန်ဒန်ကို လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုများ သိနေသလားလို့ စဉ်းစားကြည့်တာပါ။ သူ လုပ်ကြံတာဟာ မင်းသား အော့လော့ရဲ့ ဆွေးနွေးမှု ပျက်ပြားအောင်များ လုပ်သလားလို့’

ဝါဒင် စိတ်ထဲတွင် ဒွိဟ ဖြစ်သွား၏။

‘ဘယ်လို လုပ်ပြီး တော်လှန်ရေးသမားတွေက အလက်ဟာ ဘာတွေ လာဆွေးနွေးလိမ့်မယ် ဆိုတာ သိနိုင်မှာလဲ’

သော်မဆင်ကမူ တွေးတောဟန်နှင့် ‘ကျွန်တော်က တွက်ကြည့်နေတာပါ။ ဒါထက် လုပ်ကြံမှု အထမြောက်သွားရင် ယခု လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ ဆွေးနွေးမှုဟာ ပျက်စီးသွားနိုင်ပါသလား’

ဝါဒင်သည် ခြေဖျား လက်ဖျား အေးသွား၏။

‘သိပ်ပျက်နိုင်တာပေါ့၊ တကယ်လို့ ဇာဘုရင်မင်းမြတ်သာ သူ့ရဲ့ တူတော် မောင်ဟာ လန်ဒန် မြို့မှာ လုပ်ကြံခံရတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းသာ ကြားလိုက်ရင် သွားပြီသာ မှတ်ပေတော့၊ သော်မဆင်၊ ခင်ဗျားလည်း သိပါတယ်၊ ရုရှားတွေ’

mgyoe.com

ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ တံခါးဖွင့် လုပ်ရပ်တွေကို အစကတည်းက သိပ်ကြည့်လို့ ရ တာမှ မဟုတ်တာ။ အဲဒီလို လုပ်ကြံမှုများ အောင်မြင်သွားလို့တော့ အင်္ဂလိပ် ရုရှား ဆက်ဆံရေးဟာ အနှစ် နှစ်ဆယ်နှင့် ပြန် အဖတ် ဆယ်ဖို့ မလွယ်တော့ ဘူး။ စစ်မဟာမိတ် စာချုပ် ချုပ်ဖို့ ဆိုတာ ဝေးရော့’

သော်မဆင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

‘ကျွန်တော်လည်း အဲဒါကို စိုးရိမ်နေတာပဲ။ ကဲပါလေ။ ခုညတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်နိုင်တော့မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ နက်ဖြန် မနက် လင်းတာ နှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဌာန တစ်ခုလုံး အလုပ် စပါ့မယ်။ ပန်းခြံထဲမှာ သဲလွန်စ များ ကျန်လေမလားလို့ ရှာမယ်။ လူကြီးမင်းရဲ့ အိမ်ဖော်တွေကို မေးမြန်းမယ်။ အရှေ့ပိုင်း မင်းမဲ့ ဝါဒီသမားတွေကိုလည်း မေးမြန်းပြီး ထိန်းသိမ်းလိုက်ပါ့ မယ်’

အလက်က ‘ဒီငနဲ ထပ်လုပ်ကြံဦးမှာပဲ ထင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ တိမ်းဖို့ ရှောင်ဖို့ စီစဉ်ထားရမယ်။ နက်ဖြန်ကျရင် မင်းသား ဒီအိမ်က နေပြီး ရွှေမှ ဖြစ်မယ်။ ဟိုတယ် တစ်ခုလုံးရဲ့ အပေါ်ဆုံး တစ်ထပ်လုံးကို ကျုပ်တို့က နာမည်ဝှက် တစ်ခုနှင့် ယူပြီး ထားပေးမယ်။ အစောင့်အရှောက်တွေလည်း ထားပေးမယ်။ လော့ ဝါဒင်က သိုသိုသိပ်သိပ် လာ တွေပေါ့။ အပြင် ဆိုရှယ် ဆက်ဆံရေးတွေကိုတော့ ရပ်ပစ်ရတော့မှာပဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့’

သော်မဆင်သည် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်၏။

‘ကဲ မိုးချုပ်လှပြီ။ အားလုံး အဆင်ပြေအောင် မနက်ဖြန် မနက်က စပြီး စီစဉ်လိုက်ပါ့မယ်’

ဝါဒင်သည် ခေါင်းလောင်း နှိပ်ပြီး ပရစ်ချတ်ကို ခေါ်လိုက်၏။ နောက် သော်မဆင်အား ‘ခင်ဗျား ပြန်ဖို့ မြင်းလှည်း ပါတယ်နော်’

‘ဟုတ်ကဲ့။ ပါပါတယ်။ နက်ဖြန်ကျတော့ တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြီး စီစဉ် ကြတာပေါ့’

ပရစ်ချတ်သည် သော်မဆင်ကို မြင်းလှည်းထိ လိုက်ဖို့သည်။ အလက် သည်လည်း အိပ်ရာ ဝင်သွားလေ၏။ ဝါဒင်သည် အိမ်တံခါးများ ကောင်းစွာ သော့ခတ်ပိတ်ရန် ပရစ်ချတ်အား မှာကြားခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ် တက်ခဲ့၏။

ဝါဒင်သည် အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝ မရှိချေ။ သူသည် အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ညဝတ် အင်္ကျီနှင့် လဲလိုက်သည်။ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ပြီး တစ်ချိန်လုံး

တောင့်တင်းထားရသော စိတ်ကို သက်သက်သာသာ ဖြစ်စေ၏။ ပြီးခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်စဉ်းစားသည်နှင့် ဘာပဲပြောပြော သူ့ကိုယ်သူတော့ ပထမဆုံး ဂုဏ်ယူထိုက်သည်ဟု ယူဆ၏။ ပထမဆုံး သူသည် ဓားကို ထုတ်ပြီး ရန်သူ လူဆိုးကို တိုက်ခိုက် ဒဏ်ရာ ရအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။ ခြေ တစ်ဖက် သိပ်မသန်တော့သည့် အသက် ငါးဆယ် အရွယ် လူကြီး တစ်ယောက် အနေနှင့် လှုပ်ရှားမှုမှာ မဆိုးလှဟု တွေးမိသည်။

ထို့နောက်တွင်ကား သူတို့ အလက်ကို လုပ်ကြံခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သွေးအေးအေးဖြင့် အရှုံး အမြတ် အကျိုး စီးပွားများကို သံတမန်ဆန်စွာ တွက် ချက် စဉ်းစား၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လာမိ၏။ ဝါဒင်၏ မျက်စိ အောက်မှာပင် ကြီးပြင်းလာသူ ဖြစ်ပြီး နုပျို လှပ လိမ္မာသော အလက်ကို လုပ်ကြံခံရလျှင် ဘယ်လို ဘယ်ညာနှင့် ခံစားမှု မရှိသလို ပြုမှု ပြောဆိုဖြစ်ခဲ့ကြသေး၏။

ဝါဒင်သည် အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းရင်း အိပ်လို့ မရ ဖြစ်နေ၏။

ညနေက မြင်းလှည်း တံခါး ပွင့်လာပြီး သေနတ်ကိုင် လူဆိုး ဝင်လာပုံကို ထပ်တလဲလဲ မြင်ယောင်လာမိ၏။ ယခုမှ သူ ကြောက်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်များ ဝင်လာသည်။ သူ့အတွက် မဟုတ်ပါ။ အလက် အတွက်လည်း မဟုတ်ပါ။ လိုင်ဒီယားနှင့် ရှားလော့တို့ အတွက် ကြောက်ရွံ့ စိုးရိမ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်ဇနီး လိုင်ဒီယားနှင့် သမီးလေး ရှားလော့များ မတော်တဆ ထိခိုက် ဒဏ်ရာရ သေဆုံးသွားနိုင်ပါကလားဟု တွေးလိုက်ပြီး အိပ်ရာထက်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာ၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၈ နှစ်ခန့်က ရွှေရောင် ဆံပင် ကလေးနှင့် သွား မပေါက်သေးသော ရှားလော့ကလေးကို ချီပိုးခဲ့သည်များကို မြင်ယောင်လာ၏။ နောက် ရှားလော့ လမ်းလျှောက် တတ်ခါစတွင် ဖင်နှင့် တဗုန်းဗုန်း ပြန်လဲကျတတ်သည်လည်း မြင်ယောင်လာ၏။ နောက် ရှားလော့ သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရွယ် ရောက်လာ၍ သူ သမီးကလေး အတွက် သတ်သတ် မြင်းတစ်ကောင် ဝယ်ပေးလိုက်သော အခါ ထိုမြင်းကို တွေ့သည် နှင့် ရှားလော့ ဝမ်းသာသွားပုံကို ကြည့်ရင်း သူ မျက်ရည် လည်ခဲ့မိသော ပီတိ၊ သူ့ဘဝတွင် စိတ်အချမ်းသာရဆုံး ဖြစ်ရချိန်များကို သတိပြန်ရလာ၏။

ညဦးပိုင်းက သည် ရွှေရောင် ဆံပင်၊ သွား မပေါက်သော ကောင်မလေး၊ တောက်တောက် တောက်တောက်နှင့် လမ်းလျှောက်ရင်း တခိုင်းခိုင်းနှင့် ဖင် ထိုင်လျက်သာ လဲ လဲကျသွားသော ကောင်မလေးသည် တကယ့် အပျိုမကြီး ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်၍ ဦးခေါင်းကို မော့ကာ ဘုရင်မင်းမြတ် ရွှေတော်မှောက်တွင်

ခုံညား လှပစွာ မိန်းမကြီး တစ်ယောက် အဖြစ် ကျက်သရေ ရှိစွာ အခစား ဝင် ပုံကို မြင်ယောင်လာပြန်၏။

တကယ်လိုများ သည်သမီးလေး သေဆုံးသွားပါက...၊ မတွေးရဲတော့။ သူ ဘယ်လိုမှ ဖြေဆည်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်ပါကလား။

နောက် လိုင်ဒီယား တစ်ယောက် သေဆုံးသွားပါက သူ့ဘဝသည် အထီး ကျန် ဖြစ်နေခဲ့ရတော့မှာပါကလား။ ထိုမြောက်မြားစွာသော အတွေးကြောင့် ဝါဒင်သည် ဆောင်တော်ကူး တံခါးကို ဖွင့်၍ လိုင်ဒီယား အခန်း ရှိရာသို့ ကူးလာခဲ့၏။ အခန်းထဲတွင် ညလုံးပေါက် ထွန်းထားသော မီးလုံး မှိန်မှိန် ကလေးကြောင့် အိပ်ခန်းသည် ပျပျကလေး လင်းနေ၏။

လိုင်ဒီယားသည် အိပ်ရာထက်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ၏။

လိုင်ဒီယား၏ ပါးစပ် နီထွေးထွေးသည် နည်းနည်းကလေး ဟပက်ပက် ကလေး ဖြစ်နေပြီး ရွှေရောင် ဆံပင်များက ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ကျပြန့်နေ၏။ လိုင်ဒီယားသည် နူးနူးညံ့ညံ့ ထိလွယ် ကြွေလွယ်သော ပန်းကလေး တစ်ပွင့်လို လှနေ၏။

မင်းကို ငါ ဘယ်လောက် ချစ်တယ် ဆိုတာကို မင်း သိနားလည်အောင် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲကွယ်ဟု ဝါဒင် တွေးလိုက်၏။

ရုတ်တရက် သူသည် လိုင်ဒီယားအား ထိကိုင်လိုက်ရမှ ပြီးပြည့်စုံတော့ မလို ခံစားလာရ၏။ သို့မှသာ လိုင်ဒီယားသည် ပူနွေးသော အသက် ရှိသော ချစ်ဇနီး ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်နိုင်မည်လို ဖြစ်လာ၏။ သူသည် အိပ်ရာထဲ ဝင် ၍ အတူ လှဲချလိုက်၏။ ပြီးမှ လိုင်ဒီယား၏ နှုတ်ခမ်းလေးကို နမ်းသည်။ လိုင်ဒီယား၏ နှုတ်ခမ်းများသည်လည်း တုံ့ပြန်၍ နမ်းသည်။ သို့သော် အိပ် ပျော်ရာမှကား နိုးမလာခဲ့။

လိုင်ဒီယားရယ်၊ မင်း မရှိရင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း နေလို့ မဖြစ်နိုင် ပါဘူးကွယ်။

လိုင်ဒီယားသည် အိပ်ရာထဲမှာ လဲလျောင်းနေသော်လည်း အကြာကြီး အိပ်မပျော် နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေ၏။ ညနေက မြင်းလှည်း တံခါး ဖွင့်ပြီး သေနတ်နှင့် ဝင်လာသူ ကိုပဲ ပြန်မြင်ယောင်နေ၏။ သူမသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်း သက်သက်ဖြင့် ငယ်သံ ပါအောင် အော်လိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် သည်ထက်မက တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသေးပုံ ရသည်။ ထိုလူနှင့် ပတ်သက်သော ပုံသဏ္ဍာန်၊ ဟန်ပန်၊ အဝတ်အစားတို့ အားလုံးမှာ တစ္ဆေ တစ် ကောင်လို သူမအား ခြောက်လှန့်နေ၏။ ထို လူဆိုး၏ မျက်လုံးကို သေသေ ချာချာ မြင်လိုက်ခဲ့ရသော် ကောင်းလေစွဟု တွေးမိသည်။

ခဏ အကြာ အိပ်မပျော်နိုင်သေး၍ နောက်ထပ် အိပ်ဆေး ထပ်သောက် လိုက်ရာ သူမ အိပ်ပျော်သွား၏။ အိပ်မက်ထဲတွင် သေနတ်ကိုင် လူဆိုးသည် သူမ၏ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်လာပြီး အိပ်ရာထက်မှာ အတူ လာအိပ်သည်။ သူမ ယခု အိပ်သည့် သည်အိပ်ရာပေါ်မှာပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အိပ်မက်ထဲမှာ သူမ သည် ၁၈ နှစ် အရွယ် ပြန်ဖြစ်သွား၏။ လူဆိုးသည် သူ၏ သေနတ်ကို သူမ နံဘေး ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ချသည်။ သူသည် ညနေက အတိုင်း ပိုးပဝါကို မျက်နှာမှာ စည်းထားသည်။ သူမသည် ထိုလူဆိုးအား ချစ်ခင်နေကြောင်း ရင် ထဲက သိနေသည်။ သူမသည် ပိုးပဝါ နောက်မှ ထိုလူဆိုး၏ နှုတ်ခမ်းကို နမ်း လိုက်သည်။

ထိုလူဆိုးနှင့် သူမ အိပ်မက်ထဲမှာ ချစ်တင်းနှီးနှောကြသည်။ ထိုလူဆိုး မျက်နှာကို သူမ မြင်ချင်သည်။ သူမက ‘ရှင် ဘယ်သူလဲ ဟင်’ ဟု မေးသည်။ အသံက ‘စတီဖင်လေ’ ဟု ဖြေသည်။ ထိုအဖြေသည် မဟုတ်မှန်း လိုင်ဒီယား သိနေ၏။

ထိုစဉ် သူမ ခေါင်းအုံး နံဘေးမှာ ချထားသော သေနတ်သည် စတီဖင် ၏ ဓားရှည် ဖြစ်သွားသည်။

လိုင်ဒီယား သံသယ ဝင်လာပြန်သည်။ လိုင်ဒီယားသည် သူမနှင့် ချစ်တင်း နှီးနှောနေသူကို မလွတ်အောင် ဖက်ထား၏။ ထို့နောက် သူမသည် အိပ်မက် မက်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ တကယ်လိုလို ထင်လာပြန်၏။ သူမတို့ နှစ်ဦးသား ချစ်တင်းနှီးနှော အပြီး ထိုလူက ပိုးပဝါကို ဖယ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာ လိုင်ဒီယား မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ အပေါ် မိုးနေသော ချစ်ခင်ပွန်း စတီဖင် မျက်နှာကို မြင်နေရ၏။ ၁၉ နှစ်တာ အတွင်း လိုင်ဒီယားသည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ ကျလာလေ၏။

၅

ရှားလော့သည် ဘလင်ဒါ ပွဲထုတ်မည့် ကပွဲကို စိတ်ဒွိဟဖြင့် မျှော်လင့် စောင့်စားနေမိ၏။ သူမသည် မြို့ပြ ဇာတ်ပွဲများကို တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့။ ကျေးလက် ကပွဲများသို့ကား မကြာခဏ ရောက်ဖူးသည်။ အထူးသဖြင့်ကား သူတို့၏ တောအိမ် ဖြစ်သော ဝါဒင်ဟော အိမ်တော်မှာ ပြုလုပ်သော ကပွဲများ ဖြစ်ပေသည်။

ရှားလော့သည် ကရခြင်းကို ခုံမင်ပါ၏။ ကရာ၌လည်း ဖြစ်ဖြစ်ထွန်းထွန်း ရှိကြောင်း သူမကိုယ်သူမ သိပါ၏။ သို့သော် သိုးများ၊ နွားများ ရောင်းဝယ်သော ဈေးစကား ပြောနေမှုများနှင့် ကောင်လေး တစ်ယောက်က မိမိအား ကခွင့်ပြုပါရန် လာရောက် ဖိတ်ခေါ်သည်ကို စောင့်ရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှ၏ဟု တွေးတောနေမိ၏။

သူတို့ မိသားစုသည် ဦးလေး ဂျော့နှင့် ဒေါ်လေး ကလာရီစာတို့၏ မာမာ အိမ်သို့ သန်းခေါင် မတိုင်မီ တစ်နာရီခန့် အလိုတွင် ရောက်သွား၏။ မာမာကမူ အချိန် အစောဆုံး ဖြစ်သည်ဟုပင် ဆိုလိုက်သေး၏။ ကော်ဇောနီနှင့် အစင်းကျား အမိုးရှည်တို့ကို ကျောက်စိလမ်းမှ ပန်းခြံ ဂိတ်ပေါက် အထိ သွယ်တန်းထားသည်။

ဂိတ်ပေါက်ကို ရောမခေတ် မုခ်ပေါက် သဏ္ဍာန် တည်ဆောက်ထား၏။ ထိုမုခ် အောက်မှ ဖြတ်ဝင်လိုက်သော အခါ ပန်းခြံ တစ်ခုလုံးကို ရောမခေတ် ဟန်အတိုင်း ဆင်ယင်ထားပြီး အလယ်တွင် အမိုးဖွင့် ခန်းမ သဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ထားကြောင်းကို ရှားလော့က တအံ့တဩ တွေ့နေလေ၏။ ကပွဲ ကြမ်းပြင်ကို သစ်မာနှင့် ပြုလုပ်ထားသော်လည်း အဖြူနှင့် အနက် ကျောက်ပြားကွက် သဏ္ဍာန် ဆေးခြယ်စေ၏။ ပန်းခက်များ ရစ်နွယ်ထားသော ကျောက်ဖြူ တိုင်

mgyoe.com

များကို နံဘေး ခတ်ရံထားလေသည်။ ကျောက်တိုင်များ နောက်တွင် ထိုင်ခုံများ ရှိ၍ ကပွဲ ကြမ်းပြင် အလယ်တွင် လင်းပိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော လူငယ် တစ်ဦး၏ ပုံနှင့် ရေပန်း ရှိနေပြီး ရေပန်းကို ရောင်စုံ ဆလိုက် ထိုးထား၏။

ရှားလော့သည် တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း ‘သိပ်လှပါကလား’
ပါပါကမူ သူညီအား ‘လူ တယ်များပါလားကွ ဂျော့’

‘ကျွန်တော်တို့ လူရှစ်ရာ ဖိတ်ထားတယ် အစ်ကို၊ ဒါထက် ပန်းခြံထဲမှာ တုန်းက ဘာဖြစ်ကြတာတုံး ဟင်’

‘အိုး မင်းတို့ ကြားသလောက် မဆိုးပါဘူးကွာ’

ပါပါက ပြုံးပြပြီး သူညီ ဂျော့၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ပြီး နံဘေးသို့ စကား ပြောရန် ခေါ်သွားလေ၏။

ရှားလော့သည် ဧည့်သည်များကို တစ်ချက် အကဲခတ် ကြည့်လိုက်၏။ ယောက်ျား ဧည့်သည် အားလုံးသည် ညနေ ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည်။ နက်တိုင် အဖြူ၊ ဝေ့စကုတ် အဖြူ ဝတ်ထားကြ၏။

ထိုဝတ်စုံသည် လူငယ်များ အထူးသဖြင့် ခပ်သွယ်သွယ် ကိုယ် အနေအထား ရှိသူများ အတွက်မူ ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ သူတို့ ကသော အခါ ပို၍ ကြည့်ကောင်းကြပေသည်။

တခြား ဧည့်သည်များ ဝတ်စားထားကြပုံကို ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့ သားအမိ၏ ဝတ်စုံများမှာ အဆင်ပြေ အရွေး မှန်ပုံ ရသည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိ၏။

ထိုစဉ် ရှားလော့ ခေါင်းထဲသို့ အတွေး တစ်ခု ဝင်လာ၏။ ဧည့်သည်များ ထဲတွင် သူမ၏ အသိ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မှ ပါသည် မဟုတ်ရာ မည်သူများ သူမကို တွဲကပါလိမ့်ဟု တွေးမိ၏။ ပါပါ၊ အန်ကယ် ဂျော့တို့နှင့် ကပြီးလျှင် တွဲကစရာ အဖော်မှ ရှိပါ့မလားဟု စိုးရိမ်လာမိ၏။

သို့သော် တကယ်တမ်းတွင်ကား အန်တီ ကလာရီစာ၏ မောင် ဂျီနာသန်သည် ရှားလော့ကို တွဲကအပြီး သူ၏ ကျောင်းနေဖက် အောက်စဖို့ ကျောင်းသား သုံးဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာ ထိုသုံးယောက်စလုံးနှင့် တွဲကရလေသည်။

ထိုသို့ ကနေကြစဉ် ပြောကြသည့် စကားများမှာ ကပွဲ ကြမ်းပြင် ကောင်းကြောင်း၊ တီးဝိုင်း ကောင်းကြောင်းသာ ဖြစ်၏။

ရှားလော့က ‘အမျိုးသမီးများ မဲပေးခွင့် ရှိထိုက်ပါသလား’ ဟု မေးရာ ‘ဟာ ဘယ်ပေးထိုက်မလဲ’ ‘မသိဘူးလေ’ နှင့် ‘ခင်ဗျားကတော့ အဲဒီထဲမှာ မပါပါဘူးနော်’ ဟူသော အဖြေများသာ ရရှိလေ၏။

သူမနှင့် နောက်ဆုံး တွဲကရသည့် အဖော်သည် သူမအား အိမ်တွင်းသို့ အစားအသောက် စားကြရန် ခေါ်သွားသည်။ ထိုသူသည် သွယ်သွယ် ချောချော ဖြစ်သည်။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ပထမနှစ်သမား ဖြစ်သည်။ သူ၏ နာမည် မှာ ဖရက်ဒီ ဖြစ်၏။

အိမ်ထဲတွင် စွပ် အပူ အအေး၊ ကဏန်း၊ ငုံး၊ စထရော်ဘဲရီ၊ ရေခဲမုန့်နှင့် မက်မန်းသီးများ တည်ခင်းထား၏။

ဖရက်ဒီက ‘အစားကတော့ တစ်ပုံစံတည်းပဲဟေ့’
ရှားလော့က ‘ဒါဆို ရှင် ကပွဲတွေ တော်တော်များများ သွားတာပဲလား ဟင်’

‘ဆိုပါတော့၊ ပွဲရာသီ တစ်ချိန်လုံးမှာတော့ ဒီလိုပါပဲ’
ရှားလော့သည် ရှန်ပီနီ တစ်ခွက် ယူသောက်လိုက်၏။ စိတ်များ ပိုပျော် လာမလားဟု။ ဧည့်သည်များ အကြားမှာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို လက်ကြား ညှပ်ထားသော ဘလင်ဒါကို တွေ့ရ၏။ ဘလင်ဒါက ရှားလော့ကို တွေ့သွားပြီး ‘ရှားလော့၊ မင်း ဝတ်စုံက သိပ်လှတာပဲကွယ်’

‘သိပ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းကမှ တကယ် လှတာပါ၊ ဘယ်လို လုပ်ပြီး မိထွေးတော်ကို ဒီလို ဝတ်စားရအောင် စည်းရုံးလိုက်တာလဲ ဟင်’

‘သူကလည်း ဒီလို ဝတ်ချင်တာကိုး’
‘အင်းနော်၊ သူဟာ မာမာ့ထက် အများကြီး ငယ်သွားသလိုပဲ၊ အင်း ငယ်လည်း ငယ်တာပဲလေ’

‘ဒါပေမဲ့ အမေ အရင်း မဟုတ်တာက ခြားနားတာပေါ့ကွာ၊ ဒါထက် မင်းတို့ ဟိုညနေက ဘာဖြစ်ကြတာလဲ’

‘အို တကယ့် အတွေ့အကြုံပါပဲကွာ၊ အရူး တစ်ယောက်က ကိုယ်တို့ကို သေနတ်နှင့် လာချိန်တယ်လေ’

‘အဲဒါတော့ မင်းမေမေက ပြောပါတယ်၊ မင်း မကြောက်ဘူးလား’

‘ဖြစ်နေတုန်းကတော့ ကိုယ် မေမေကို ဂရုစိုက်နေရလို့ ကြောက်ရမှန်း တောင် မသိလိုက်ဘူး၊ နောက်မှ စဉ်းစားပြီး ကြောက်လာတာကွ၊ နေပါဦး၊ နန်းတော်ထဲတုန်းက ကိုယ့်ကို ပြောစရာ ရှိတယ်ဆို’

‘အား ဟုတ်တယ်’

ဘလင်ဒါသည် ရှားလော့ကို နံဘေးသို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး ‘ကိုယ် ဘယ်လို မွေးတယ် ဆိုတာ သိပြီကွ’